

ПОЛ ДОХЪРТИ ЖЕРТВИТЕ НА АНУБИС

Част 3 от „Египетски загадки“

Превод от английски: Ралица Кариева, 2002

chitanka.info

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

Първата династия в Древен Египет е основана около 3100 г. пр.Хр. От тогава до установяването на Новото царство (1550 г. пр.Хр.) Египет преминава през коренни преобразования, като построяването на пирамидите, изграждането на градове по поречието на Нил, обединението на Горен и Долен Египет и развитието на религията, основана върху култа към Бога Слънце Ра и към Озирис и Изида, и устояла на редица чужди набези, най-опустошителни от които са на нахлуващите от Азия хиксози. Към 1479–1478 г. пр.Хр., когато се развива действието в романа, Египет вече е омиротворен и обединен под управлението на фараона Тутмос II и е пред прага на нов блестящ възход. Фараоните преместват столицата си в Тива, погребенията в пирамидите са заменени от разрастването на некрополите по западния бряг на Нил. По това време Долината на царете се обособява като гробница на царските особи.

За по-голяма яснота съм използвал гръцките наименования на градовете и на някои други обекти — например Тива и Мемфис, а не архаичните им египетски имена. С топонима Сакара е описан цялостният комплекс от пирамиди около Мемфис и Гиза. Освен това съм избрал по-краткия вариант на името на царицата фараон: Хатусу вместо Хатшепсут. Тутмос II умира през 1479 г. пр.Хр. и след кратък период на безпорядък съпругата му поема властта и управлява царството през следващите двацет и две години. През този период Египет става могъща империя — най-богатата държава в света.

Религията в Египет през т.нар. Ново царство (1552–1069 г. пр.Хр.) също се развива. Процъфтява култът към Озирис, убит от брат си Сет и възкресен от любящата си сестра и съпруга Изида. От брака им се ражда син — Хор. Тези обреди трябва да се отличават от култа към Бога Слънце и от стремежа на египтяните да обединят религиозните си вярвания, които често са свързани с почитане и дори с обожествяване на почти всяко живо нещо — животните, растенията,

потоците и реките. За свещен се смята управляващият фараон, тъй като е възплъщение на божествената воля.

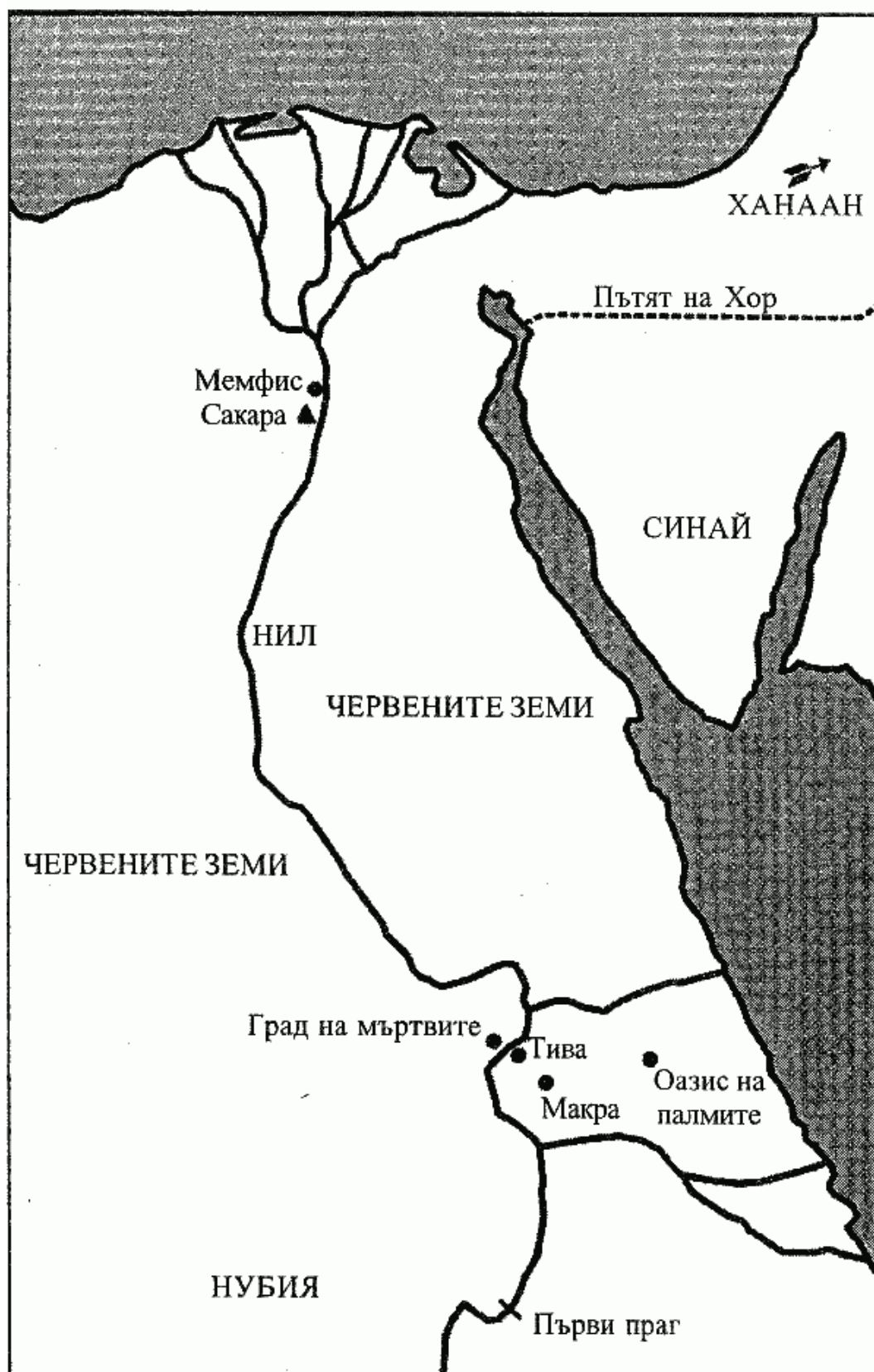
Към 1479 г. египетската цивилизация представлява пъстра смесица от религии, обреди, архитектура и облекло. Доминиращи позиции в обществото имат войниците, жреците и писарите и изтънчеността им личи особено в термините, които използват за описването както на себе си, така и на културата си. Например фараонът е Златен ястреб, хазната е Дом на среброто, военните времена са сезонът на хиената, царският дворец е Дом на милион години, културните и научните центрове към по-големите храмове са Дом на живота, военното командване се помещава в Дома на войната, а школите за обучение на бойци — в Дома на битките. Дом на тайните пък е управлението на шпионите, съгледвачите и доносниците, Дом на удоволствията или Дом на любовта наричат публичните домове, а наложниците на фараона обитават Дома на усамотението.

Въпреки смайващата с блясъка си цивилизация на Египет управлението на тази страна може да бъде определено само по един начин — насилствено, кърваво, деспотично. Тронът на върховния владетел неизменно е център на сплетни и заговори, на ревност и люто съперничество. Именно в такава ситуация през 1479 г. пр.Хр. се издига младата Хатусу.

Към 1478 г. Хатусу подчинява критиците и враговете си в родината и извън границите на Египет. Тя удържа голяма победа на север срещу митанийците и прочиства двора от враговете си, водени от върховния везир Рахимере. Подкрепя я любовникът ѝ — умният и хитър Сененмут, който е и основна фигура в управлението ѝ. Хатусу е била твърдо решена да накара всички слоеве от обществото да я приемат за царица и фараон на Египет. Но за всички по-съществени промени в Древен Египет подкрепата и благоразположението на жреците са били от огромно значение.

Събитията в тази книга са художествена интерпретация на стремежа на Хатусу да утвърди славата си извън пределите на Египет.

Египет около 1479 година преди Христа

ПРОЛОГ

АНУБИС: НАРИЧАН „ИМИ УТ“ — „ТОЗИ, КОЙТО Е ОБЛЕЧЕН В УТ^[1]“

Храмът на Анубис в северните покрайнини на Тива, на един хвърлей от трепкащите води на Нил, тънеше в тишина. Вечерното жертвоприношение беше приключило. Знамената, които денем се развяваха от върха на пилоните пред главната порта, сега бяха свалени и грижливо прибрани. Изсвири рог от раковина: сигнал за началото на нощта. В самото сърце на храма, пред светилището с внушителната статуя на Анубис в черно и златно, стоеше само един млад жрец. Вдишваше упоителния аромат на тамян, който се виеше на кълба из храма, и се вслушваше във воя на кучетата. Беше нов тук и още не можеше да свикне със звуците от огромния кучкарник, в който държаха свещените животни на Анубис. Кучетата бяха диви, изпратени като дар от някакво племе на юг от Нубия. Младият жрец потопи ръка в най-близката купа със светена вода и накваси устни, за да се пречисти, преди да сведе глава в мълчалива молитва. Задачата му беше да бди — храмът на Анубис беше избран за мястото, където да се проведат мирните преговори между везира Сененмут и пратениците на царство Митани. Неотдавна Хатусу, божественият фараон на Египет и царица на Двете земи, бе нанесла решително поражение над митанийската армия в битката при делтата на Нил. Сега царят на митанийците Тушрата бе разположил на стан част от свитата си в Оазиса на палмите, а пратениците му пристигнаха в Тива, за да подпишат с Египет споразумението за продължителния мир, от който страната им толкова се нуждаеше. Тушрата трябваше да даде дъщеря си за съпруга на един от роднините на Хатусу, да се съгласи единствено египетските войници да контролират Пътя на Хор през Синайската пустиня, да плати огромен откуп за част от военнопленниците и да задоволи още цял списък унижителни искания

на египтяните. Младият жрец бе чувал слуховете, че везирът Сененмут всъщност е и любовник на царицата и че не без неговата помощ Хатусу се е възцарила на трона на фараона след мистериозната смърт на нейния доведен брат и съпруг Тутмос II. Ето че сега всички вече я признаваха и коленичеха пред нея — даже и Тушрата, най-силният враг на Египет. След него със сигурност и останалите племена и царства щяха да склонят глава и да целунат земята под краката ѝ. Младокът продължи да си размишлява, загледан в отблъскващите глави на животни и влечуги, забити по стените на голямата зала.

В същото време Тетики, началникът на храмовата стража, обхождаше смълчаните коридори и зали на светилището, босите му ходила тихо пошляпваха върху гладките каменни или гледжосани плочи по пода. Вървеше бос, защото вярваше, че земята под краката му е свещена. Подмина библиотеката при Дома на живота, академията на учените и звездобройците и продължи към хранилището и склада с провизии. Всичко изглеждаше спокойно. Тетики се насочи към вътрешната част на храма, където се намираше големият олтар на Анубис. Върху гърдите на грамадната статуя от черен обсидиан с глава на чакал^[2] бе инкрустиран свещеният аметист с големина на мъжки юмрук Славата на Анубис.

Началникът на храмовата стража се размина с една жрица и хвърли поглед през рамо да се порадва на гъвкавата ѝ походка. В тънките си ръце жрицата носеше кана, а дългата ѝ коса се полюшваше около изящните ѝ рамене. Тетики се намръщи ядосан, че не може да си спомни името ѝ. А, да! Ита. Тя обикновено носеше храна и вода на жреца, който нощем стоеше на пост пред вратата на свещения олтар. Ох, хубавичка беше тази Ита. Началникът на храмовата стража стигна до края на галерията и надникна зад ъгъла. Тази вечер на пост пред големия олтар стоеше Хети, един от по-нисшите жреци. Седеше облегнат на масивната кедрова врата към олтара със свещения аметист. А от другата страна на вратата пред статуята на Анубис бдеше жрецът Немрат — добър човек, но пословичен сладострастник и чревоугодник. Задачата му бе да охранява Славата на Анубис и да не допуска никой да прекрачи в светилището преди зазоряване. Какво ли прави вътре по цяла нощ, чудеше се Тетики. Сам-самичък, без вода и храна. Тетики неволно потрепери. Подчинените му често разказваха как самият Анубис със златната си маска на чакал се разхождал нощем

из храма. Видели го край кучкарника, а после и по коридорите към светилището. Дали богът се явяваше на простосмъртните, за да се увери лично колко добре се грижат за храма му, или просто обичаше да се наслаждава на разкошния аметист върху собствената си статуя? Началникът на храмовата стража потрепери отново. Зловещо място бе този олтар! От вътрешната страна на единствената врата зееше огромен ров, пълен с вода. За да се премине, отгоре прехвърляха специален опесъчен мост. Нощем никой не можеше да проникне в светилището, тъй като Немрат държеше единствения ключ на специална връзка в пазвата си. Тетики се опомни и се покашля. Хети го чу, обърна се и вдигна ръка — знак, че всичко е наред. Началникът на храмовата стража продължи обиколката си. Излезе сред градините и вдъхна с удоволствие от аромата на смола и сандалово дърво. Земята около храма беше истински рай с блестящите си басейни, добре поддържани тревни площи, цветни лехи и гъсти дървета. Тетики дочу откъм павилионите някаква любовна песен и се усмихна. Танцърка, хесетка. Сигурно забавляваше някой клиент. Той пое към краварниците, откъдето долиташе приглушено мучене. Спря, за да стори път на група жреци в ленени роби и наметки от кожа на леопард, които се прибираха мълчешком към покоите си. После пое обратно. Нищо в храма не подсказваше, че само след миг тук щеше да бъде извършено ужасно убийство. Никой, освен Сет — червенокосия бог на внезапната смърт, не подозираше коя щеше да бъде жертвата.

В този миг младата танцърка в един от градинските павилиони все още бе изпълнена с живот. Косата ѝ беше обилно напоена с благовония и посипана с пайети, а гъвкавото ѝ голо тяло се виеше изкусно в ритъма на песента. Тя хвърля бърз поглед към клиента си. Дали е митаниец? Мъж или жена? Виждаше само старателно обвитото му с надиплена бяла роба тяло, защото главата и лицето му бяха скрити зад ужасяваща маска на чакал. Хесетката беше една от най-добрите танцърки и куртизанки в храма. Владееше до съвършенство изкуството на любовта с мъже и с жени, можеше да докара и най-неподатливия си клиент до върховен екстаз. Само че сега човекът с маската оставаше сляп и глух за старанието ѝ. Тя спря.

— Щастлив ли си? — прошепна към клиента зад маската. — Какво има? Не ти ли харесвам? Не ти ли доставям удоволствие? — почувства как струйка пот се стича по врата ѝ. Вече бе танцувала и

пяла достатъчно време, а нямаше никакъв резултат. Човекът с маската не я окуражи, не ѝ изръкопляска, не я подкани с дума или с жест да го придружи навън в тъмнината на храстите, за да се отдадат на любовни ласки. Испита леко раздразнение, че дори и сега не благоволяваше да ѝ отговори.

— Изморих се... — рече тя, като се опита гласът ѝ да прозвучи закачливо и приканващо. — Денят отдавна отмина. Нима искаш да останем тук? Нека идем под някоя смоковница? Там е прохладно... Ще си легнем...

— Ти ще си легнеш... — прошепна гласът.

Танцорката отстъпи назад. В този тон имаше нещо, от което по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Чу дълга въздишка и миг по-късно усети пронизваща болка. Какво беше това? Стоеше като вцепенена. После бавно сложи ръка на корема си. Дали не е била отровена? Понечи да избяга, но вече умираше. Почувства ужасна тежест в гърдите, странна пяна се надигна от гърлото ѝ. Последното нещо, което чу, бе как някой отброява, а после се строполи. Известно време тялото ѝ продължи да потръпва. Едва когато издъхна, убиецът ѝ спря да отброява, стана и се насочи към трупа.

Синухе Пътешественика спря и се загледа отвъд Нил. Водите на реката бяха придошли и наводнили цялата равнина. Разливът бе изключително обилен и обещаваше добра реколта. Сега реката лежеше като огромна лъщяща змия, която лениво се припича на слънце. Обветреното лице на Синухе се разтегли в усмивка. Той стисна здраво кожената си торба — свитъкът с папируси вътре бе цяло съкровище. Десетките страници описваха натрупаните впечатления и познания от многобройните му пътувания из познати и непознати земи и води. Синухе зърна една бойна галера с развято платно на бели и зелени карета, която пореше реката. Капитанът стоеше на издигнатата платформа на кърмата. В близост до брега се виждаха и няколко рибарски лодки. Синухе затвори очи и вдъхна сутрешния бриз. Замириса му на риба и водорасли. Долови и слаб лъх на масло и човешка пот. Сведе глава и погледна пред себе си. Днес бе обул най-хубавите си червени сандали и бе надянал красива ленена роба. Дори беше избръснал почернялото си от слънцето лице и бе подстригал

косата си. През цялото време бръснарят не млъкна — разказваше му духовити истории, споделяше градските клюки, опитваше се да спечели благоразположението му. Защото всички го познаваха. И всички го харесваха. Или поне обичаха да слушат разказите му. Беше им интересен нали бе видял целия свят! По времето на предишния фараон, покойния съпруг на сегашната царица Хатусу, Синухе бе пътувал отвъд Четвъртия праг, отвъд Нубия — през тъмните непроходими джунгли на юг. Беше се бил с диви племена, които имаха обичая да изяждат пленените врагове или да ги подлагат на жестоки мъчения пред дървени идоли със зловещи усмивки. Освен това беше ходил и на изток, в Пунт^[3], откъдето се бе сдобил с безценни билки и невиджано красиви златни бижута. Бе прекосил и Червените земи на запад от Тива — познаваше бедуините и обитателите на пустинята, беше се бил с кръвожадни либийски племена.

Дори бе плавал на север през Безкрайната зелена вода, онова огромно море, в което се вливаше Нил. През всички тези години бе срещал много хора — мъже, които описваха заледените земи на север (как няма да са заледени, щом са лишени от животворния дъх на Амон?), моряци, които познаваха дивите океани на запад (защо боговете са изсипали толкова вода на едно място и толкова пясък на друго?), пътешественици, които бяха посетили екзотичните държави на изток, населявани от дракони и чудовища...

А накрая Синухе се върна у дома. Отначало хората слушаха разказите му с удивление и респект, после започнаха да му се подиграват. Но скоро никой вече няма да му се присмива, защото той ще бъде един от най-богатите тиванци... Погледна замечтано към потъмнелите от слънцето постройките в Некропола — Града на мъртвите. Мечтаеше да си купи гробница там — голяма, украсена, за да му е удобно и приятно, когато се отпрати на последното си пътешествие към полята на Далечния хоризонт. А щом се сдобие с пълна кесия, може би ще успее да си вземе друга съпруга. Предишната му жена бе починала — кога беше това? — да, преди три години, през сезона на поклъването. Точно тогава, след като остана сам, Синухе купи папирус, мастило и сноп подострени стъбла от папур и започна да пише. Пишеше непрекъснато, описваше всичко преживяно, видяно и чуто, документираше спомените си, онагледяваше ги с необходимите рисунки и карти. Тръгнаха слухове за великата му творба и хората

започнаха да проявяват интерес — жреците от храмовете, търговците, а сега дори и Сененмут, везирът на царицата, го посети в дома му. Синухе не показва ръкописа си никому. Знаеше, че всички искат да се докопат до безценните сведения за земите, които описваше. Интересуваха ги картите, пътищата, стратегическите места. Желаяха да научат какво има отвъд Четвъртия праг, кои оазиси са удобни за пренасяне на стоки или за лагериране на войска. Да, разбира се, Синухе знаеше повече от всички тях, взети заедно. Той можеше да открие пътека в пустинята, умееше да планира пътя си, ориентирайки се по земните и небесните знаци, знаеше как да намери вода. Същото се отнасяше и за Безкрайната зелена вода: капитаните на галерите на Хатусу с удоволствие биха научили това, което той знаеше. Кога е най-доброто време за плаване? Кои сезони трябва да се избягват? Какви опасности дебнат? Къде има острови? Имат ли удобни и безопасни пристанища? А сега дори и чужденците проявяваха интерес към...

Синухе притисна кожената си торба, сякаш бе собственото му дете. Цяла Тива знаеше, че Тушрата и дворът му са се изнесли в Оазиса на палмите, докато пратениците му преговарят за мир в града. А една жена — приближена на митанийския цар — се свърза със Синухе и му предложи цяло състояние, за да види книгата му. Бе дошла привечер и остана в сенките, така че лицето ѝ бе скрито през цялото време, но Пътешественика запомни парфюма ѝ — сладък и примамлив. Уговориха се сделката да стане при разрушения храм на Бес, бога на джуджетата, по-надолу по Нил — най-доброто място за среща, далеч от дебнещи очи. Отначало Синухе се дърпаше — мястото изглеждаше прекалено опасно, прекалено отдалечено и самотно, после обаче размисли. Разбира се, ако някой го видеше с тази митанийка, злите езици веднага щяха да пуснат слухове. Но тя му бе оставила малък слитък чисто злато, който той носеше сега в кесията си. Как би могъл да устои на изкушението да получи повече?

Синухе забърза натам. Тива се простираше зад гърба му. Слънцето беше високо и ставаше все по-жарко. Вдигна ръка да засенчи очи и огледа развалините на храма на Бес. Идвал бе тук като дете и сега го споходиха спомени. Всичките му другари в играта вече бяха мъртви. Повечето бяха станали войници. Двама бяха загубили благоволенieto на предишната царица и бяха изпратени като роби в

Долината на царете, за да строят гробницата на стария фараон. Така и не се върнаха. Синухе потрепери.

Тръсна глава да се отърси от спомените си и се вмъкна сред руините. По земята наоколо се търкаляха паднали и изпочупени колони. Медният обков и ценните вещи, които можеха да се изнесат, отдавна бяха откраднати. По стените все още личаха следите от последния разлив на Нил. Земята беше влажна. Синухе мина нататък. В един ъгъл седна на сянка и отново се замисли.

— Носиш ли книгата? — Синухе вдигна глава. Всичката му смелост го напусна. Отначало помисли, че това е видение. Анубис, богът на мъртвите, който претегляше душите с перото на истината. После видението помръдна. Синухе забеляза хубавите сандали, кожената бойна пола, но маската с глава на чакал го плашеше. — Носиш ли книгата? — повтори гласът иззад маската.

— Да, да... разбира се, че я нося...

Синухе се наведе да отвори кожената си торба. Почувства леко щипване отстрани на врата. Муха? Някакво насекомо? Вдигна ръка. Убиецът стоеше безмълвно и го наблюдаваше. Когато ужасните болки започнаха, Синухе разбра, че е измамен. Никога по-рано не бе преживявал подобно нещо. Пръстите му изтръпнаха, кожената торба тупна на земята. Убиецът се приближи. Синухе се опита да се изправи, но не успя. Отвори уста за молба, но ужасното бучене в ушите му и пронизващата с огнени остриета болка в гърдите му удавиха всеки вопъл. Отново бе в джунглата, отново стоеше изправен пред онези воители с черни като нощта тела, които връхлитаха срещу него с нашарените лица и вдигнатите си щитове.

Тялото му потрепери в предсмъртна конвулсия. Убиецът изчака още малко, след което взе кожената торба и я скри в една пукнатина в стената. После хвана тялото на Синухе за глезените, издърпа го извън руините, чак до брега на реката, и го хвърли във водата. Постоя известно време загледан в леките речни вълни, образувани от муцуните на приближаващите се крокодили.

[1] Ут е египетската дума за бинтовете на мумиите. — Бел.ред. ↑

[2] Главата на Анубис погрешно е била смятана за глава на чакал. Според най-новите изследвания тя е на черно пустинно куче. — Бел.ред. ↑

[3] Древна държава в Източна Африка, наричана от египтяните Страната на боговете заради богатствата ѝ. — Бел.прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

АНУБИС: ВЪРХОВЕН БОГ НА МЪРТВИТЕ

В Залата на двете истини в храма на богинята Маат върховния съдия на Тива Амеротке се готвеше да произнесе смъртна присъда. Пред него имаше маса от кедрово дърво, върху която лежаха свитъци със законите на Египет и „думите на фараона“. Свещените документи бяха сложени там, за да напомнят на всички, че Амеротке произнася присъди от името на фараона и в защита на неговите интереси.

Служителите, писарите, стражата на храма и зрителите бяха притихнали и се взираха напрегнато в Амеротке. Пренхое, най-младият писар и роднина на съдията, дотолкова се изнерви, че започна да размества върху преносимата масичка в скута си червената и синята мастилница, купите с вода и ножовете за рязане на папирус. Един от тях падна върху мраморния под и иззвънтя тревожно. Пренхое го вдигна и погледна виновно братовчед си.

Амеротке сякаш не забеляза инцидента. Беше умен човек, прочут със справедливостта и непримиримостта си към неправдата. Сега на слабото му мургаво лице бе изписан безмерен гняв. Той седеше неподвижен, взираше се в затворените врати на залата и едва забележимо помръдваше устни. От време на време докосваше лъскавата черна къдрица с вплетени сребърни и зелени нишки, която висеше зад дясното му ухо.

Най-сетне съдията издиша шумно, пооправи извезаната със синьо роба, която толкова много му отиваше, докосна златното украшение с lika на Маат на гърдите си и после протегна ръка напред с думите:

— Обвиняеми Бакун, имаш ли да кажеш още нещо, преди да чуеш присъдата си?

Затворникът, коленичил пред него, поклати глава и веригите му издрънчаха. Подбутнат от пазачите си, той сведе глава и докосна пода с челото си.

— Виновен съм — проплака Бакун — и грехът ми е непростим...

— Непростимо е също — прекъсна го Амеротке — че си се опитал да избягаш от правосъдието на фараона... — Амеротке огледа съда. Отзад при вратите стоеше Асурал, началникът на храмовата стража и негов верен помощник и приятел. Съдията замълча за миг, защото ужасното престъпление, което Бакун беше извършил, събуди отново спомена за най-големия му детски кошмар: когато бе нападат от бясно куче и ако не бе намесата на един случаен минувач... Амеротке затвори очи. Видя пак онези кървянали очи, оголени зъби и остри нокти. Винаги бе обичал кучетата, но от онзи ден нататък... Примижа. Съдът чакаше. — Бакун — произнесе той, ти си убил единствените си роднини, възрастния си чичо и леля. Ти си единственият им наследник, те дори са запазили място за теб в гробницата си в Некропола, за да можете заедно да се отправите на запад. Били са стари и немощни, а ти си ги умъртвил по особено жесток начин. Пуснал си в къщата им бясно куче и си ги заключил вътре. Телата им са жестоко обезобразени, дори и балсаматорите едвам са успели да ги приготвят за последния им път. Опитал си се да избягаш от Тива още същата нощ. Не виждам никаква причина за милост. Фараонът ще отсъди справедливо! — Бакун се изправи. Амеротке го гледаше гневно. С ъгълчето на окото си затворникът забеляза главния кучкар — пазителя на свещената глутница в храма на Анупис, когото Амеротке бе призовал като експертен свидетел. — Асурал! — извика съдията. — И ти, главни кучкарю, приближете се! — двамата излязоха пред съда. — Обявявам Бакун за виновен за убийство и за поругаване. Бакун, ти си противна воня в ноздрите на царицата, затова ще умреш по същия жесток начин, по който си убил роднините си. Главни кучкарю, заведи този затворник обратно в къщата на чичо му, заключи го вътре и пусни две бесни кучета. Те са му били съучастници в убийството, нека сега му бъдат другари в смъртта. Присъдата да се изпълни преди мръкване. Отведете го!

Бакун се хвърли напред и веригите около тялото му издрънчаха. Пазачите го хванаха. Той скочи на крака, на лицето му се четеше безумен страх, но мълчанието в залата и шушукането на писарите му подсказаха, че не може да се надява на милост или съчувствие. Докато го отвеждаха, затворникът бълваше клетви и крещеше оглушително.

Амеротке се отпусна. Съдът се успокои малко по малко. Пренхое стана и отиде да провери големия воден часовник при портата към

градините. Амеротке го проследи с поглед. Искаше му се да тръгне след него, да излезе навън, сред парковете на храма, да седне под някое дърво, където лекият речен бриз да отвее мрачните му мисли.

Асурал се върна, след като бе предал Бакун на отряд стражи. Началникът на храмовата стража много държеше на дисциплината и винаги носеше униформата си. Амеротке се чудеше как не се задушава в този кожен корсет и пола, а и с гъона на краката си, но добре осъзнаваше, че приятелят му по-скоро би получил слънчев удар, отколкото да наруши правилата.

Дойде време за следващото дело и съдията се помоли на Маат да го дари с мъдрост и търпение. Главният писар стана и обяви:

— Нека влязат тези, които дирят справедливостта на фараона!

Кедровите врати в далечния край на залата се отвориха и вътре пристъпи джуджето Шуфой, въоръжено със слънчобран и бастун. Дребосъкът беше облечен в най-хубавата си роба, а на краката си носеше нови сандали. Тази премяна бе твърде необичайна за личния слуга на Амеротке, тъй като той винаги държеше да изглежда беден, окаян и нещастен. Шуфой се приближи с помпозна походка и без да обръща внимание на тихия смях в залата. Само Амеротке не се засмя — всеки ден ужасно обезобразеното лице на Шуфой му напомняше за отговорността, която носеше като съдия, и за необратимостта на погрешно издадените присъди. Защото джуджето бе жертва именно на такава „съдебна грешка“, по силата на която му е бил отрязан носът, а после е бил заточен да живее в селището на белязаните по същия начин „носорози“ на юг от Тива. Амеротке бе проучил случая и лично се бе уверил в невинността на Шуфой. Затова — като компенсация за съдебната несправедливост — го бе взел за слуга в собствения си дом. Дребосъкът се оказа наистина незаменим, на него можеше да се разчита за събиране на всякаква информация и за изглаждане на дребни недоразумения, а също така за забавляване на двамата синове на съдията — Кърфей и Ахмазе. Освен това дребосъкът майсторски умееше да се превъплъщава в най-различни роли — вестител на върховния съдия, уличен мошеник, продавач на лекарства и амулети, оратор...

Сега Шуфой спря, падна на колене и докосна с чело пода пред стола на съдията. Милостива Маат, каза си Амеротке, моля те, дай ми

сила да издържа и това представление! В този миг джуджето вдигна глава и му намигна. Амеротке отвърна с убийствен поглед.

— О, велики съдия на Тива — започна дребният мъж. — О, мъдрецо! Въплъщение на справедливостта на Маат! Любимецо на фараона! — дълбокият глас на Шуфой се издигна наред залата. — Висш жрецо на истината! Върховни...

— Стига толкова! — прекъсна го Амеротке. — Кажи за какво си дошъл?

Шуфой, с лице, застинало в маска на покорност и смирение, повдигна глава и протегна ръце в драматичен жест.

— Господарю! Пред вас е Шуфой, паж и незначителен слуга на великия...

— Започвам да броя — прекъсна го Амеротке, — ако до трийсет не си казал за какво си дошъл...

Шуфой забеляза предупредителния поглед.

— Тук съм от името на Белет и Сели — изрече бързо той. — Белет е много добър ключар, а бащата на Сели е майстор на папируси. Те искат да се оженят. Позволете да се явят пред достолепния ви...

Амеротке вдигна ръка и Асурал въведе една девойка в безупречна ленена роба и един младеж с вълнена туника, която стигаше малко под коленете му. Лицето му беше покрито с кожена маска. Един от стражите се приближи и му прошепна нещо и той махна маската. Амеротке затвори очи. По-рано младежът сигурно е бил красив, с широко мъжествено лице, но подобно на Шуфой носът му бе отрязан.

— Бил си осъждан? — попита Амеротке, без да обръща внимание на приглушения протест от страна на съда.

— Преди четири години — отвърна тихо мъжът. — Ключар съм. Преди време влизах в къщите и дюкяните на онези, на които продавах ключалки...

— Защо? — поиска да узнае Амеротке.

— Родителите ми обедняха, баща ми се пропи, а си нямаха гробница...

Амеротке кимна. Една от най-често срещаните причини за престъпления беше желанието на по-бедните да си осигурят подходяща гробница в Града на мъртвите на другия бряг на Нил.

— И си платил за престъпленията си?

— Да, господарю. От четири години насам живея в селото на „носорозите“ извън Тива. Нямам право да се ожения, нито да продължа да върша занаята си.

— Господарю — Белет падна на колене в изблик на искрена молба, — дойдох да моля за снизходителността на фараона. Наказанието ми е повече от жестоко... — той посочи белега, който обезобразяваше лицето му. — Изтърпях заточението. Готов съм да дам клетва пред боговете, че повече няма умишлено да сторя някому зло... Имам и свидетели — продължи той, без да поема дъх, — че животът ми през последните четири години е бил безупречен...

Амеротке вдигна ръка. Асурал и Пренхое бяха разследвали случая. Младият мъж говореше истината. Съдията погледна Сели и се усмихна:

— Обичаш ли Белет?

— Да, благородни господарю.

— Тогава ето моята отсъда. Белет ще се закълне най-тържествено тук, пред лика на Маат, че никога вече няма да върши злини. Писарят ще регистрира отмяна на предишната присъда. Но — Амеротке впи заплашително поглед в Белет — ако нарушиш клетвата си, те чакат прокуждане от Тива и конфискуване на цялото ти имущество.

В този момент Шуфой, разтревожен, че може да бъде пренебрегната ролята му, скочи на крака.

— Ето я мъдростта на фараона! — изкрещя той. — Хвала и благодарност на великия господар Амеротке, който познава истината, който я е виждал, изписана на лицето на...

— Изпразнете залата! — извика съдията и стана от мястото си, което означаваше, че сесията е приключила.

После се шмугна през страничната врата към личното си светилище. Обичаше да отмаря в тази тясна, продълговата стая с висок тавани, боядисан в светлозелено. По стените бяха изрисувани Маат и нейният баща Ра. На малка масичка имаше купа със светена вода, смесена с природна сода за очистване, а в средата на стаята — малък олтар с изящна статуя на Маат. Амеротке гребна от купичката с благовония, приближи се до наоса, коленичи и поръси няколко капки по тлеещите въглени пред олтара. После се загледа в кълбата дим, които се издигнаха.

— Нека молитвата ми — прошепна той, облягайки се на възглавничките — да събуди в погледа ти цялата ти благодост!

Загледа се в красивия образ на богинята — лъскава черна коса, красиво издължено лице, пълни устни и бадемови очи, изписани с черен туш. Амеротке се усмихна. Винаги когато се молеше, статуята му напомняше за съпругата му Норфрет. Дали боготворя богинята, жена си или и двете, запита се той. Потопи пръсти в купата със светена вода и после навлажни устните си. Замисли се за жестокото убийство на двамата старци, заключени в къщата им, безсилни срещу свирепите челюсти на онова озверяло куче. Свали огърлицата и пръстена си и ги остави на пода до себе си. Отново пред очите му изплува онова ужасяващо преживяване от детството. Затвори очи. Някой почука на вратата, но той не му обърна внимание. Отвори очи и се концентрира върху статуята. Имаше нужда да се помоли. Малкият му син Ахмазе все още бе болен от треска, Шуфой бе обещал да му донесе амулет, напоен със свещена крокодилска кръв.

Силното чукане на вратата се повтори.

— Влез!

Влязоха Асурал, Пренхое и Шуфой. Хвърлиха поглед върху лицето на Амеротке, а после седнаха безмълвно с гръб към стената.

— Изпълнихте ли присъдата?

— В момента се изпълнява — отговори началникът на стражата.

Съдията се обърна към джуджето:

— Доволен ли си от другото ми решение, Шуфой? Приятелите ти сигурно са щастливи...

— На сватбата им ще се напия и ще танцувам...

Амеротке изви очи към Пренхое:

— Е, какво се говори из града?

Вместо младия писар отговори дребосъкът, като тайнствено сниши глас:

— Всеизвестно е, че везирът Сененмут е в храма на Анубис заради преговорите с митанийските пратеници, а царят на Митани — Тушрата, и свитата му са отседнали в Оазиса на палмите. Носят се слухове за мистериозно убийство в храма на Анубис...

Амеротке се размърда притеснено. Царицата Хатусу много държеше преговорите да минат гладко. Преди няколко месеца египетската войска, предвождана лично от фараона, бе нанесла

съкрушително поражение на митанийската армия. Самият Амеротке бе участвал в тази внушителна битка и още се стряскаше нощем от спомените за тропота на колесниците, за дрънчащото оръжие и за каменистата земя, която бе станала хлъзгава от кръвта на хилядите ранени.

Силен удар по вратата го извади от унеса. Шуфой се изправи, отвори я рязко и отстъпи изненадан. Влязоха двама мъже, облечени в дворцови роби. Амеротке веднага разпозна по предпазителите за китките им емблемите на Хор и Озирис, които носеха единствено личните пратеници на фараона. Единият от новодошлите беше пълничък, с малки черни очи, скрити сред пластове тлъстини. Вторият беше по-млад, със слабо лице и леко гърбав нос. Той първи се поклони и се представи:

— Казвам се Мареб и съм личен вестносец на божествената Хатусу.

Дебеличкият извади ветрило и докато го развяваше пред лицето си, заяви:

— Аз съм Уени — и разтвори шепата си пред очите на Амеротке. В дланта му имаше инкрустирай със скъпоценни камъни скарабей и красиво гравирани надпис с името на царицата. Съдията се поклони и го целуна. Уени добави забързано, че и двамата с Мареб са лични пратеници на божествената в митанийския лагер в Оазиса на палмите.

— Идваме право от храма на Анубис — обади се усмихнато Мареб.

— А, да, преговорите. Добре ли вървят?

— Да, но... — запъна се по-младият.

— Но е имало убийства, нали? — подсказа му Амеротке. — Поне чух такива слухове...

— Имате остър слух, господарю.

— Освен това съм и нетърпелив — Амеротке им направи знак да седнат. — Разкажете ми!

Двамата вестители се настаниха удобно, а Шуфой си подреди възглавничките. Амеротке седна срещу тях, заобиколен от свитата си.

— Сигурно знаете за Славата на Анубис — започна Мареб. — Това е свещен аметист с големината на човешки юмрук. Виси на златна верига около врата на божествената статуя. Стар е като самата Тива. Някои твърдят, че Анубис лично го е оставил там... А сега,

изглежда, самият той си го е и взел... — младият огледа тържествуващо изненаданите лица на съдията и помощниците му и добави: — Статуята се пази зад непробиваема порта, зад която има свещено езеро...

— Да, чувал съм за това — съгласи се Амеротке. — Нощем един жрец бди пред статуята. Вратата е заключена с най-здравата медна ключалка, нали така?

— Точно така, господарю. Друг жрец стои на пост отвън. Из коридорите и галериите обикаля човек от храмовата стража. Една от жриците носи храна и вода на жреца отвън...

— Но не влиза вътре, нали?

Марерб поклати глава.

— Сутрин жрецът на нощно бдение вътре отключва вратата, за да могат останалите жреци да изпълнят утринната служба. Тази сутрин обаче Немрат, който е бил вътре, не отговорил на повикването. Духовниците извикали капитана на стражата и разбили вратата. Немрат бил мъртъв със забит в сърцето нож и аметистът Славата на Анупис липсвал, но иначе всичко било на мястото си — нямало стъпки, нито каквито и да е следи...

— Кой жрец е стоял на пост отвън?

— Хети. Той твърди, че не се е случило нищо подозрително. Подремнал малко, но със сигурност щял да се събуди, ако зад портата е имало боричкане или викове...

— А жрицата, която носи храна? Тя...

— Казва се Ита. Донесла на Хети поднос с ястия и кана с вода, после си отишла. Не е чула нищо... Господарю, вратата е била заключена отвътре от самия Немрат. Ключът към светилището е единствен и си е стоял на обичайното място — окачен на врата на убития. Както и да е влязъл убиецът, как е успял да излезе?

— Има ли някакви тайни проходи... или врати? — попита съдията със слаба надежда.

Марерб отново поклати глава. Асурал подсвирна тихо под мустак.

— Божествената Хатусу ще побеснее... Славата на Анупис е безценна реликва... — Амеротке сведе очи.

— Има и още нещо — продължи младият вестител. — Съвсем естествено, най-напред заподозряхме митанийците. Разбирате защо,

господарю, нали? Те имат сходен на Анубис бог с кучешка глава. За тях камъкът също би бил свещен...

— Разбира се! — въздъхна съдията. — Освен това, ако Тушрата се добере до реликвата или дори ако просто хората мислят, че тя е у него, божествената Хатусу ще стане за посмешище!

— Носят се слухове също така — добави Мареп, — че в храма има духове. Неколцина от разпитаните твърдят, че са видели бога Анубис да се разхожда там...

Амеротке едвам сдържа негодуванието си от разпространяването на такива нелепи суеверия. Дълбоко в сърцето си той не вярваше в богове с глава на чакали или с криле на сокол. Вярваше единствено в Маат като олицетворение на истината, но знаеше, че е най-добре да запази убежденията си в тайна.

— Значи така — заяви той, — кражба, убийство, светотатство. Какво друго?

— Същата нощ, в която е бил откраднат аметистът Славата на Анубис — обади се Уени и намести дебелото си туловище върху възглавничките, — е била убита една от хесетките на храма. Намерили са я мъртва в един павилион в градината. Била е отровена, но от убиеца ѝ няма и следа.

— Смятат, че е отрова — натърти Мареп.

— На устата ѝ е имало пяна — отсече Уени. — И това не е единствената мистериозна смърт. Предишния ден са били отровени две овце от стадото на храма, а също и няколко риби в едно от езерата.

Амеротке затвори очи. Преди седмици Хатусу обяви, че след края на преговорите ще организира огромно празненство в Дома на милион години, в двореца. Сега някой правеше тези преговори за смях.

— Не е възможно да са митанийците — обяви той. — Рискуват да загубят прекалено много...

— Господарю, имаме заповед да ви отведем в храма на Анубис, където вече ви очаква господарят Сененмут. Да не губим повече време...

Амеротке стана и започна да се преоблича. Докато завързваше сандалите си, попита:

— Наистина ли няма никакви прозорци?

Лицето на Мареп отново изразяваше отрицание.

— Никой не може да си обясни как се е случило... Единственото странно нещо е дръжката на камата, с която е бил убит жрецът...

— Какво ѝ е странното? — съдията вдигна очи заинтригуван.

— Никой не е виждал подобна досега: черна и с формата на кучешка глава... Затова плъзнаха слуховете, че лично Анубис е дошъл в храма и е убил Немрат...

Съдията се загледа в статуята на Маат. Не вярваше Анубис да е дошъл в храма си, но пък Сет, богът на убийствата и унищожението, със сигурност е кръстосвал из неговите коридори.

ВТОРА ГЛАВА

АНУБИС: ГОСПОДАР НА НЕКРОПОЛА

— Пътувал съм надлъж и нашир, отвъд познатите граници на света. Бил съм навсякъде. Срещал съм какви ли не хора, животни и чудеса... — край разказвача под смоковницата в широкия двор пред храма на Маат се събираше все по-голяма тълпа слушате ли. — Виждал съм маймуни с очи на гърба, крилати леопарди, прилепи с врат, по-дълъг, отколкото на жирафа, хиени с квадратни уши, огромни плъхове с опашка, дебела колкото човешко бедро. Изкачил съм Планината на слоновата кост...

Амеротке се спря възхитен.

— Още един Синухе! — изруга Уени.

Съдията с удоволствие би останал да слуша историите му, за да може после да ги разказва на синовете си. Шуфой го дръпна за ръкава и му прошепна:

— Господарю, Белет иска да говори с вас, спешно е...

Амеротке посочи към вестоносците и рече:

— Но аз имам работа, сега не мога...

— Господарю, наистина е важно, ще ни отнеме само минутка...

Амеротке въздъхна и огледа огромния двор пред храма, покрит с обсидианови плочи и ограден с колони.

— Не виждам приятелите ти — рече той. — Ако искат да ми благодарят, нека дойдат утре в храма...

Асурал, Пренхое, Уени и Марерб се бяха обърнали към него в очакване. Шуфой се повдигна на пръсти.

— Много е спешно, господарю. Белет има важна информация. Тази вечер ще бъде сватбата му, а след това ще замине пак за селото си, за да си вземе нещата...

Амеротке присви устни. Беше му горещо и имаше нужда от вода. Очите на Шуфой блестяха от вълнение.

— Добре тогава — въздъхна съдията. — Пренхое, Асурал! — извика и посочи към сергията с бира под една палма. — Заведете

посетителите ни да се освежат ей там...

Шуфой плъзна ръка в неговата.

— Защо не ми каза за това, докато бяхме в храма? — попита го Амеротке.

Джуджето го придърпа към себе си:

— Защото и стените имат уши...

— Искаш да кажеш, че не си искал Асурал и Пренхое да разберат?

Дребосъкът се усмихна доволен. Съдията се остави да го водят и скоро те се озоваха в любимата гостилница на Шуфой, която се намираше отвъд далечния зид на храмовата стена. Масите бяха разположени в приятно засенчена градина отзад.

— Казах им да чакат тук — обясни дребосъкът, докато се промъкваше през входа.

Прекошиха малката стая, която се използваше за склад. Излязоха в двора, разделен на две от малък канал, в който течеше вода от Нил. Зад живия плет, подрязан на няколко нива, имаше глинени печки, върху които къкреха гърнета, и разжарени огнища с апетитно цвърчащи късове месо от пъдпъдък, антилопа и патица. Белет и Сели чакаха на малка дървена пейка под една палма. Седяха с вплетени един в друг ръце — лицето на младежа излъчваше истинско щастие, а момичето го гледаше в захлас. Амеротке и Шуфой се приближиха и само властният жест на съдията възпря Белет да не падне на колене от благодарност.

Настаниха се около масата и двамина слуги веднага се спуснаха да им поднесат студени халби бира и парченца печено върху маруля и кълцан лук. Сели помоли за медни ножове. Веднага щом слугите се оттеглиха, Белет се наклони по-близо. По лицето му се стичаха капчици пот.

— Господарю Амеротке, цял живот ще ви бъда благодарен. Всеки ден ще се моля за вас! — хвана здраво ръката на Сели: — Ако първото ни дете е син, ще го кръстим на вас. Ще донеса благовония и дарове в храма на Маат. Щедростта и добрината ви винаги ме направиха ваш слуга...

Амеротке махна с ръка.

— Ти си свободен човек — отговори той тихо. — Изтърпял си наказанието си и си дал клетва — усмихна се и добави: — Ще станеш

прочут дърводелец и ще имаш много деца. Не искам да бъда груб, но ме очаква много работа...

— Добре тогава — каза Белет и отпи от бирата си, после обърса устни. — Господарю, идвам от селото на „носорозите“, където повечето от безносите, осъдени да живеят там, вместо да пречистят душата си, са стаили горчивина в сърцата си. Те са обезобразени и лишени от свобода, отритнати от богове и от хора. Затова не принасят жертва на никой бог, освен на Сет, убиеца, или на Мерецегер, отмъстителната богиня змия. Дори и да не са били, там те стават престъпници. От време на време закриват лицето си с маска и нападат самотни пътешественици, че даже и войници на фараона. А понякога при нас идват разни хора — чужденци или тиванци, които искат да наемат хора като мен, осъдени престъпници, за да им свършат някоя работа. Така преди десетина дни по тъмно при мен дойдоха двама маскирани мъже. Поканих ги да влязат, но те отказаха. Казаха ми само, че на другия ден след мръкване трябва да отида до Сборището на хиените...

— И ти отиде? Защо не им отказа? — попита Амеротке.

Белет наведе глава, а Сели сграбчи ръката му и извика:

— Той съжаляваше, господарю, беше отчаян и се нуждаеше от пари...

— Среброто ми трябваше, за да мога да се оженя за Сели... — въздъхна младежът. — Запознах се с нея, когато баща ѝ донесе в работилницата ми разни сандъци с повредени ключалки. За да спечеля благоволението му, трябваше...

— Добре, добре, разкажи ми какво стана на Сборището на хиените? — прекъсна го Амеротке.

— Това е на около километър и половина от селото, каменист пущинак, където погребваме мъртвите. Има доста пещери. Двамата маскирани ме чакаха там и ме заведоха в един скален процеп. Сложиха парцал на очите ми и влязохме по-навътре. Тогава осъзнах, че щом взимат толкова предохранителни мерки, явно работата е дебела. Накараха ме да седна. Бяха запалили огън и миришеше на камилски изпражнения. Дадоха ми храна и вода. Спомням си, че чашата беше счупена в единия край. Известно време никой не отрони дума. После се чуха стъпки и към нас се присъедини трети човек. Новодошлият със сигурност не беше тукашен. Говореше по-различно, а и миризмата му

беше по-особена. Не си каза името, а направо започна да хвали семейството ми, работата ми и най-вече сложните ключалки, които умея да правя, и онези, които мога да отключвам.

— Какво искаше от теб този човек? — попита Амеротке.

— Попита ме дали все още притежавам инструментите на баща си, длетата и чуковете и дали умея добре да ги използвам. След това рече, че лесно мога да стана много богат...

— Разпозна ли гласа му?

— Не, господарю. Приличаше на вятъра в пустинята, груб и заплашителен. Попитах какво точно трябва да направя, а той се засмя и отвърна, че трябва да ида на място, където малко хора са били, но че когато свърша, ще бъда по-богат от мнозина други. Обадох се, че сигурно работата е твърде опасна, но той ми отговори, че целият живот е опасен — Белет отпи от халбата си. — Не знаех какво да правя. От наказанието ми до сега винаги съм спазвал закона, държах се настрана от неприятностите и хората, които ги създават, а откакто срещнах Сели, единствената ми мечта беше да получа опрощение и да я направя своя жена, но за тази цел ми трябваша пари...

Амеротке доближи студената халба бира до горещата си буза. Мъжът, с когото се бе срещнал Белет, несъмнено е имал нещо лошо наум. Дали вече е изпълнил намеренията си? Обърна се към слугата си:

— Шуфой, кажи ми защо непознати хора ще си направят труда да ходят чак в селото на „носорозите“, за да намерят добър ключар?

— Ключар и престъпник, господарю.

— Кражба? — попита Амеротке. — Но къде? Къщи те на богатите търговци се пазят много зорко...

Белет се намеси:

— Мъжът рече, че там, където трябвало да ида, нямало да има пазачи.

— Нямало да има пазачи! — първата мисъл на Амеротке бе за Града на мъртвите отвъд Нил, където някои гробници бяха пълни със скъпоценности. — Грабители на гробове? — попита той.

Белет изглеждаше засрамен:

— И аз така си помислих, но онзи ми се изсмя и отвърна, че никога не би паднал толкова ниско. После добави, че малко хора знаят къде се намира въпросното място, и трябва веднага да реша в крайна

сметка с тях ли съм или не. Казах му, че ще трябва да си помисля, а той ми даде два дни срок за отговор...

В предната част на двора се разнесе глъч и всички погледи се обърнаха натам. Беше пристигнал разказвачът пътешественик.

— Достатъчно говорих — извика разказвачът. — Гърлото ми пресъхна...

Веднага цял рояк слуги се запрепъваха да му прислужват. Шуфой го гледаше със завист.

— Ще ми се и аз да можех да разказвам такива истории...

— Можеш — каза му Амеротке. — Само че никой не ти вярва. И какво стана, Белет!

— Два дни по-късно след залез-слънце отново ме заведоха със завързани очи при Сборището на хиените. Мъжът ме чакаше. Помолих го да ми разкрие повече подробности от плана, но той ме сряза и аз отказах. Мислех си, че вече всичко е свършило, но изведнъж почувствах, че по крака ми лази змия. Някакъв глас ме попита дали я усещам. Разбира се, че я усещах. Предупреди ме да си мълча за това, което са искали от мен. Господарю, отвърнах му: как мога да кажа на някого нещо, което всъщност не знам. Той се изсмя и рече, че съм глупак. Можело и да са ми отрязали носа, но за ушите и за езика ми все още не било късно. Заклех се, че устните ми няма да отронят нито дума. После ме изведоха от пещерата и ме върнаха в селото.

— А дали са се свързали с някой друг ключар? — попита Амеротке.

Белет поклати глава.

— Не мисля.

— А защо ми казваш всичко това сега?

— Защото аз случайно научих — отговори Сели. Досега беше седяла прегърбена с посърнало лице и слушаше признанието на съпруга си. — Накарах го — усмихна се тя. — Съвестта му трябва да е чиста. Иначе няма да се оженим.

— И смятате, че това е сериозно? Че някой планира коварен обир? Може би на някой храм?

— Славата на Анубис — намеси се Шуфой. — Свещеният аметист е бил откраднат.

Амеротке поклати глава:

— Не, не биха влезли в храма на Анубис. Жреците неотлъчно го охраняват, а сега, заради митанийците, сигурен съм, наоколо има и доста от царската стража. Не, едва ли става дума за Славата на Анубис. Пак се питам защо този важен крадец ще ходи чак до селото на „носорозите“ за ключар? Явно планира нещо, за което колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Ами ако кражбата не е тук, в Тива... — Амеротке се почеса по челото. — В сребърните мини...?

— Господарю! — Асурал ги беше открил и сега гледаше яростно. Очевидно търпението на фараоновите вестоносци се бе изчерпало.

Амеротке благодари на Белет и стана:

— Ако разбереш още нещо, веднага ела да ми кажеш! — и стисна ръката му. — Бъдете щастливи.

После тръгна покорно след началника на храмовата стража. Върнаха се на малката уличка и Шуфой ги догони. Съдията спря и сложи ръка на рамото на Асурал:

— Ако съм крадец и искам да стана по-богат и от най-смелите си мечти, какво би трябвало да ограбя?

Асурал сви рамене.

— Някоя заможна къща в Тива?

Амеротке си помисли, че собствената му къща е идеална плячка — голяма, на усамотено място, без много пазачи... Норфрет непрестанно го караше да наеме повече стража. Но защо за ограбване на къща като неговата ще им трябва толкова изкусен ключар? Потупа Шуфой по рамото и рече:

— Изслушах Белет, но в момента сведенията му не ми вършат почти никаква работа. Да вървим, чакат ни...

В градината разказвачът пътешественик се усмихваше, говореше със слугите, отпиваше от халба бира и флиртуваше с девойките. От време на време хвърляше по един поглед към масата на Белет и Сели, които, склусили ръце и привели глава един до друг, бяха унесени в планове за бъдещето. Разказвачът ги наблюдаваше внимателно. Бяха дребни риби, не го интересуваха, обаче бяха разговаряли с Амеротке, върховния съдия от Залата на двете истини, а за това непременно трябваше да разкаже на господаря си.

По-късно същия ден в Оазиса на палмите наред Червените земи на изток от Тива Тушрата — царят на Митани, се къпеше в едно езерце, заобиколено от палми. Шляпаше водата с длани като дете. Робите и слугите стояха край брега на езерцето и следяха всяко негово движение. Царят легна по гръб и се отпусна във водата, така че слугите да виждат белезите, които техният войнствен цар бе получил, докато бе защитава и разширявал империята си. Тушрата се вгледа в ясното синьо небе, в което бавно кръжеше един лешояд. Предсказание за бъдещето? Обърна се към писаря и попита:

— Как египтяните наричат лешоядите?

— „Кокошките на фараона“ — отговори младежът, Тушрата затвори очи. Спомни си неотдавнашната битка с египтяните на север, при делтата: лешоядите, които се събираха в гъсто черно ято като мухи на конски труп...

— Ще ловувате ли тази вечер, господарю? — прекъсна спомените му главният коняр.

Тушрата вдигна ръка за тишина. „Ако отида на лов, мислеше си той, въобще няма да е за газели или антилопи.“ Придърпа черната си брада. „Ще си уловя една млада яребица, една млада царица.“ Как само му се искаше да мине с оголен меч през Тива и да я превърне в море от пламъци. Да ограби храмовете, да изравни дворците и къщите със земята, да сложи ръка на несметните богатства в тайнствената гробница на Тутмос I. Ще залови Сененмут. О, да! Ще го разчекне или ще го хвърли в пустинята за плячка на лъвовете и хиените. А красавицата Хатусу ще заведе в харема си и ще ѝ покаже кой е господарят!

Тушрата гневно изплиска вода и сепна слугите. И всичко това заради онова поражение! Целият му свят се обърна с главата надолу. Всеки клан и всяко племе, всяка къща и всяко семейство в царството му бяха дали жертва. Ранените и осакатените сякаш бяха повече от читавите. Митанийските оръжия и колесници сега се въргаляха из северната пустиня или пък се показваха като бойни трофеи в храмовете и в богаташките домове на Египет. Преди да тръгне за Оазиса на палмите, Тушрата слезе в дълбоките подземия на собствения си дворец и дълго гледа празните ракли, сандъци и ковчежета на царската хазна. Съкровищницата му бе изчерпана — за оръжие, провизии и наемници. Всуе! Новината за победата на Египет

сякаш вече се бе разнесла отвъд Безкрайната зелена вода, чак до дивите племена на север от Ханаан. О, Тушрата жадуваше отмъщение. Копнееше да събере генералите си и да тръгне на бой, но добре осъзнаваше, че точно сега не би могъл да постигне победа — държавата му бе твърде слаба да защити даже собствените си граници.

Погледна във водата. Макар и толкова млада, царицата на египтяните се бе оказала по-хитра и по-опасна от кобра. От собствен опит Тушрата знаеше, че за да спечелиш и да задържиш трона в едно царство, не са достатъчни само мъдрост и воински качества. Преди да сложи на главата си короната на Митани, той бе убил трима от полубратята си и няколко от другите по-сериозни претенденти за престола. Доверяваше се само на Уанеф — негова заварена сестра, главен съветник, любовница и помощница.

— Бъди търпелив! — рече му тя. — Отложи отмъщението си! Остави Египет да се угои, да се замогне и да се отдаде на мързел. Дотогава събирай сили и чакай. Нападни в най-неочаквания момент и Египет ще бъде твой, а Хатусу — държанка в харема ти. Но засега се просни на земята, кланяй се, целувай земята под краката ѝ. Обещай ѝ всичко!

Тушрата се съгласи с неохота. Страната му се нуждаеше от мир, търговците искаха безопасни пътища и отворени граници. Прие предложението на Хатусу за мир, но условията се оказаха унижителни. Затова изпрати в столицата на египтяните именно вярната Уанеф. Знаеше, че е хитра като лисица — ще се измъква, ще протестира и ще спори, докато спечели време и успее да смекчи някои от клаузите на договора. А и този неин хитър план!

Предишната нощ му бе разказала нещо невероятно: за Синухе Пътешественика и за неговите подробни карти на търговските пътища през Червените земи до Куш^[1] и до Пунт, а също за описанията на плаването му през Безкрайната зелена вода. Тушрата я изслуша, но чудесата не свършваха с това. Уанеф му каза, че в храма на Анубис се пази един огромен аметист, свещен за цял Египет, гордост на царицата.

— Какво би дал, за да го държиш в ръцете си, Тушрата? — лукаво попита Уанеф, докато го целуваше по ухото.

— Но те ще се досетят! — изпъшка той. — Хатусу ще иска да си отмъсти...

— Не, ако няма как да го докаже — отвърна коварната му сестра.

За пръв път, откакто избяга от онова проклето бойно поле, Тушрата почувства топлина в сърцето си и усети как в гърлото му напират смях.

— И как можем да го направим? — попита. Уанеф се измъкна от леглото и уви чаршафа около раменете си. Не беше най-красивата жена на света, но в любовта влагаше също толкова хитрина, изтънченост и всеотдайност, колкото в кроенето на заговори и интриги. Тя му описа в най-общии линии какво е намислила, и Тушрата неволно се възхити на острия ѝ ум.

— А когато успеем — завърши тя, — хората ще си кажат: „Боговете явно вече не закрилят царицата на Египет.“ Дори и да подпишем някой унизителен мир, братко мой, Хатусу също ще бъде унижена!

— Ами ако не успеем? — попита Тушрата по-предпазливо.

Доволството се оттегли от лицето на Уанеф. Тушрата знаеше защо — той никога не прощаваше на онези, които го бяха разочаровали.

— Ако се провалим — отговори тя обидено, — няма какво да губим. Пък и египтяните никога не ще успеят да докажат, че имаме нещо общо. Ще твърдим, че обвиненията им са лъжи и че Египет просто си търси повод за нова война.

Сега Тушрата се усмихна доволно, разтвори ръце и се потопи още малко във водата.

— Господарю!

Тушрата вдигна поглед. Един от капитаните му стоеше на брега на езерцето.

— Какво има?

— Пратеници от Тива... Чакат в края на лагера.

Царят направи знак на останалите да се отдалечат. После излезе от водата и уви тялото си в чиста ленена кърпа.

— Опиши ми ги!

— Дошли са на камили, добре въоръжени са. Отказват да покажат лицата си. Твърдят, че идват от името на Уанеф и ще говорят само с теб.

— Колко са?

— Общо трима.

— Доведи водача им в шатрата ми — нареди Тушрата. — Сложи на стража няколко от немите.

Капитанът забърза нататък. Тушрата се наметна с брокатена роба и тръгна бързо към лагера. Щракна с пръсти и един слуга отметна платнището, което служеше за вход на царската шатра. Царят бързо се шмугна вътре, настани се върху купчина възглавнички и посегна към масичката пред него, върху която бяха сервирани чаша охладено ароматно вино и купа със зрели сливи. Тушрата изчака, докато един слуга опита и от двете, после ги огледа и накрая сам си взе. Входът на шатрата се вдигна и вътре като призрак се вмъкна пратеникът на Уанеф. Падна на колене, а челото му докосна земята. Тушрата го остави да седи така известно време.

— Не се приближавай повече — нареди царят. — Можеш да седнеш — мъжът започна да вдига плата от лицето си, но Тушрата направи рязко движение с ръка: — Виждам очите ти — рече той — и това ми стига. Просто казвай, каквото имаш да казваш.

Вестителят разбра, че зад него входът на шатрата се вдига. Погледна бързо през рамо. Двама кушити, облечени в бели поли и кожени брони, пристъпиха вътре с опънати лъкове.

— Нося добри новини, господарю... — поклони се отново пратеникът. — Онова, що е най-ценно на Египет, скоро ще бъде наше.

Тушрата прикри вълнението си.

— А картите?

— Онова, което е най-ценно за Египет, господарю, скоро ще бъде наше...

— Колко скоро?

— Господарката Уанеф нареди да бъдем много предпазливи. Ще изчакаме, докато бъдем вън от опасност.

— А другият въпрос? — попита Тушрата.

— Всичко върви по плана, господарю.

— А саркофагът на Бения?

— Господарката Уанеф вече поиска от египтяните той да ви бъде върнат и се надяваме да се съгласят...

Тушрата затвори очи. Представи си красивото лице на сестра си Бения, мумифицираното ѝ тяло, положено до ненавистния ѝ Тутмос I. Стисна зъби. Не знаеше кого мрази повече — Хатусу или баща ѝ,

чиито бойни колесници бяха стигнали отвъд Синай, чак до плодородните долини и села на Ханаан. Тушрата отвори очи:

— Знаете какво да правите, нали?

— Да, господарю.

— А ключарят? — този път пратеникът премига. — Провалихте се, нали? — изсъска Тушрата.

— Господарю, вече съобщих на господарката Уанеф, че Белет е говорил с Амеротке, върховния съдия на Египет...

— Амеротке! — Тушрата хвърли гневен поглед към мълчаливите стражи зад пратеника. Уанеф непрестанно повтаряше това име! Тя го беше предупредила, че от всички съветници в двора на Хатусу двама трябва да бъдат най-зорко следени: нейният любовник Сененмут и съдията от Залата на двете истини Амеротке. — Много е важно — добави царят след известна пауза — този ключар да сведе глава! — издиша шумно и добави: — Предайте моите поздрави на сестра ми Уанеф. Можете да се оттеглите.

Пратеникът излезе. Известно време Тушрата седеше угрижен.

Амеротке. Как да се справи с него?

Унесен в тези мисли, се загледа в чашата си. После вдигна глава и плесна с ръце. Един слуга влезе.

— Тази нощ ще направя жертвоприношение. Кажи на жреците да са готови при залез-слънце.

Слугата се поклони и излезе. Тази нощ Тушрата щеше да излезе в пустинята, да вземе един пленник и да го принесе в жертва с молба към мрачните си богове да му помогнат да срази Египет.

[1] Другото име на Нубия. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ДРЕВНИТЕ ЕГИПТЯНИ ВЯРВАЛИ, ЧЕ АНУБИС Е СИН НА ОЗИРИС И НЕФТИДА

Амеротке пристъпи в мрачната зала на балсаматорите в храма на Анубис. Светеха лампи, защото проникващите през тесните прозорци слънчеви лъчи едва успяваха да разкъсат тъмата и потискащата атмосфера. До стената сред кълба дим се открояваше огромната гранитна статуя на бога с кучешка глава. Въздухът миришеше на сол и на благовонията, с които балсаматорите пълнеха телата на умрелите. Над статуята Амеротке успя да различи надписа: „Уважавайте и почитайте Анубис! Той обича истината и ненавижда лъжата и злодеянията!“

Залата на балсаматорите рязко се различаваше от другите зали в храма, които бяха щедро украсени, добре осветени и с красиви надписи по снежнобелите стени. За зловещия ѝ вид допринасяше и долитацият от кучкарника неспирен вой на полудивите животни от свещената глутница на Анубис. Иначе храмът кипеше от разнообразни дейности: жреците минаваха в процесии, молители се редяха на опашка, учени от Дома на живота спореха и ръкомахаха, слуги щъкаха наляво-надясно. Но в залата на смъртта цареше ритуална тишина. Балсаматорите мълчаливо се трудеха, приведени над мъртвите тела върху високите каменни плочи. Един от трупове беше на жена.

От тъмнината изникна някаква фигура. Амеротке разпозна широките рамене, бръснатата глава и мъжественото лице на Сененмут — дясната ръка на фараона, силния човек зад трона. Аристократите в Дома на милион години го презираха, защото бе от селски произход и преди да се издигне, бе прост надзорник по строежите на фараона. Зад гърба му го наричаха „зидаря“ или „каменоделеца“, но в интерес на истината Сененмут притежаваше завидни качества на архитект и строител. А откакто стана любовник на царицата, успя да се докаже и като умел политик и военачалник.

Въпреки високото си положение Сененмут не носеше скъпи церемониални одежди и отличителни знаци, а семпла ленена роба без всякакви украшения. Амеротке тръгна към него и понечи да се поклони, но везирът протегна ръка и съдията дружески я стисна.

— Последвай ме — нареди Сененмут.

Минаха през някаква каменна зала, в която имаше малка маса с няколко столчета и шарени грънци, наредени до стената. Вонеше на разложение. Груби рисунки по стените изобразяваха сладострастни сексуални сцени. Наведената фигура, която ги изучаваше, се обърна. Амеротке веднага позна Хатусу. Опита се да коленичи, но тя поклати глава. Тя — царицата, божественият фараон, владетелката на Двете земи, носителката на двойната корона, господарката на Земята на деветте лъка — сега не само не носеше никакви накити, но и бе предрешена като най-обикновена млада жена. Бяла роба обвиваше изцялото ѝ тяло от глава до пети, а косата ѝ беше покрита с прост ленен шал.

— Ех, мъже, мъже... — посочи тя рисунките и се усмихна: — Та нали на всеки любовник, който реши да заеме такива пози, със сигурност ще му се схване вратът или ще му се сецне кръстът... — Сененмут се покашля и отклони поглед, а Амеротке втренчи очи в пода. Хатусу закри уста с ръце и се засмя: — Както и да е. Да оставим настрана дворцовите церемонии и да се залавяме за работа — каза тя, докато седаше. — Тук ми харесва. Никой не може да ни чуе... — подкани с жест двамата мъже също да седнат, изчака Сененмут да ѝ поднесе чаша изстудено вино и рече: — Отвън има три трупа. Жрецът Немрат, една хесетка и Синухе Пътешественика... или това, което е останало от него. Предполагам, че вестоносците са ти разказали какво се е случило? — Амеротке кимна и Хатусу продължи: — Сигурно знаеш също така, че тук, в храма, са настанени и четиримата пратеници на Тушрата. Казват се Уанеф, Хунро, Менсу и Снерфу. И четиримата са видни митанийци с много власт. Тримата мъже са представители на най-големите кланове в царството си, а жената е наполовина сестра и главен съветник на Тушрата. Много е хитра, бърза и безмилостна. Не ме харесва, даже ме мрази, но е принудена да иска мир. Съгласна е с всичките ни условия, но... — Хатусу потропа нервно по масата, — настоява да им бъде върнато тялото на Бения, наложницата на баща ми. Тази Бения е роднина на Тушрата и

митанийците много я тачат... Искат мумифицираното ѝ тяло да бъде извадено от гробницата на баща ми, за да могат да я погребат по митанийски...

— Но... нали никой не знае къде е гробницата на баща ви... — възкликна Амеротке.

— Аз знам — усмихна се тя. После усмивката ѝ се стопи и тя прошепна: — И точно това ме безпокои. Засега няма да ти кажа друго, освен че чух разни слухове за смъртта на Бения... — тя махна с ръка. — Митанийците искат и ръкописа на Синухе Пътешественика. Но днес останките от тялото му бяха извадени от Нил, а за последно са го видели жив вчера сутринта, когато е излизал от дома си. Носел някаква кожена торба. Запътил се към разрушения храм на Бес. Ръкописът е изчезнал. Нямало го при трупа, а и в дома му не бе открит...

— Дали е възможно митанийците да имат пръст в това?

— Кой знае. Повече ме безпокои открадването на Славата на Анубис, а също и загадъчните убийства — жрецът Немрат, една танцьорка е намерена мъртва в павилиона ѝ, две овце от стадото на храма и няколко рибки в священото езеро са били отровени...

— Ако смъртните случаи са започнали с пристигането на митанийците, значи това е тяхно дело — отговори Амеротке.

— Но защо им е на пратениците да правят всичко това? — чудеше се Сененмут.

— По време на мирните преговори мистериозните смъртни случаи в храма на Анубис, изчезването на свещения аметист и липсващият ръкопис на Синухе сериозно биха подкопали авторитета на царицата в очите на собствения ѝ народ — Амеротке замислено поглаждаше брадата си. — Хората ще си рекат, че Анубис вече не закриля Египет... Освен това и чужденците се нуждаят от надеждна навигация за най-бързите и безопасни пътища до Пунт, надолу към праговете и през Безкрайната зелена вода...

— Да, митанийците с удоволствие биха ни направили за посмешище — съгласи се Сененмут. — Но смятам, че убиецът и крадецът са по-скоро хора от храма... Противници на мира... Или наемници на Митани...

— Предатели? — възкликна Хатусу. — За моя вестител Уени зная, че е бил подкупен от Тушрата и Уанеф. О, не — вдигна вежди царицата, — не гледай толкова изненадано, драги ми Амеротке,

Предателството на Уени е по моя поръчка. Просто митанийците си мислят, че имат шпионин сред нас... Точно сега принцеса Уанеф докладва на Тушрата. Накратко казано, един от нейните вестители беше сполетян от малка неприятност и нашата придружаваща колесница с готовност предложи помощта си...

— Предполагам, сте погледнали писмата, които е носел?

Хатусу само се усмихна.

— Мислехме си, че сме много умни — обясни Сененмут сухо. — Изглежда обаче, има и друг предател в Тива. Човек, когото наричат Хиената. В писмото на Уанеф се споменава, че бил по-надежден от Уени...

— Амеротке — гласът на Хатусу стана заповеднически. — Искam си обратно ръкописа на Синухе и Славата на Анубис. Искam да се присъединиш към Сененмут в преговорите. Искam да разследваш убийствата и внимателно да заловиш престъпника. Внимателно, за да не могат онези нахални пратеници на Тушрата да си намерят основание да се ометат от тук под предлог, че не са в безопасност... — Хатусу протегна ръка. За Амеротке не оставаше друго, освен да коленичи и да целуне боядисаните в зелено нокти.

Тя му се усмихна и рече по-меко:

— Разчитам на теб, приятелю.

После излезе. Амеротке стана. Сененмут го потупа по рамото.

— Имаме още един час. Искаш ли да видиш мъртъвците?

Съдията се съгласи и последва везира обратно в залата на балсаматорите. Първо огледаха тялото на танцьорката. Без съмнение младата жена е била много привлекателна — красиво лице, изваяно тяло с тънка талия и дълги мускулести крака, каквито имат танцьорките. Сега балсаматорите бяха отнели почти цялата ѝ красота. Амеротке почувства тъга. Такава хубост и младост, угасени като пламъка на свещта.

— Каква е причината за смъртта?

Плешивият лекар поклати глава.

— Очните ябълки бяха изпъкнали — той издърпа единия клепач и потупа брадичката. — Устата и гърло то бяха много сухи, сякаш е пила отрова — вдигна едната ръка и я остави да падне. — А и мускулите са схванати, сякаш е била ухапана от змия, от силно отровна змия.

— Открихте ли рана от такова ухапване?

Лекарят поклати глава.

— Не. И със сигурност отровата не е била погълната. В стомаха на момичето нямаше друго, освен полусмлени остатъци от хляб, печено месо и вино.

— А какво ви кара да смятате, че е било отрова? — попита Амеротке.

— Просто не мога да измисля нищо друго — отсече лекарят. — Черният дроб и далакът бяха леко разширени и вътрешните органи бяха обезцветени. Някои отрови са толкова силни, че поразяват като огън...

— Възможно ли е тук да става въпрос за такава отрова?

— Всичко е възможно, господарю.

Сененмут ги поведе към втората плоча, върху която беше поставен трупът на жреца Немрат — нисък топчест мъж с доста дебел врат. Причината за смъртта беше очевидна — отляво на гърдите му чернееше дълбока рана.

— Открихте ли следи от съпротива, драскотини? — попита Амеротке.

— Не — отговори лекарят. — Ноктите не са счупени, няма порязвания или белези по тялото... — лекарят взе нож от твърда кост и добави. — Немрат е бил убит с един удар в сърцето с ето това тук.

Амеротке взе ножа и разгледа черната дръжка, изрязана във формата на озъбен чакал. Острието беше дълго и тънко. Не беше виждал друг подобен нож.

— Бил ли е упоен? — попита той. Струваше му се невероятно, че някой е успял да се приближи толкова близо до жреца, без той да го усети.

— Не. Сигурен съм в това. Не е ял, нито е пил, преди да бъде убит.

— Сексуален акт?

Лекарят се изкиска.

— Немрат е бил доста надарен, но според ритуала е трябвало да се въздържа от плътски наслади преди бдение. От огледа на тялото мога да съдя, че поне в нощта, когато е бил убит, не е доказвал мъжествеността си...

Амеротке се замисли. Смъртта на Немрат изглеждаше наистина загадъчна. Дали митанийците бяха откраднали Славата на Анубис? Или пръст в кражбата имаха самите жреци на Тива, които едва понасяха царицата и не биха пропуснали възможност да я дискредитират? Или пък беше дело на някой твърде ловък крадец? Или... може би самата царица и верният ѝ везир бяха скалпили изчезването на аметиста, за да имат повод за нова война с Тушрата? По време на разговора с лекаря, Сененмут беше стоял неподвижен и тих като мрачен призрак. Сега съдията се обърна към него. Везирът го наблюдаваше изпитателно.

— Нека видим и третата жертва — предложи съдията и лекарят ги поведе към масата в дъното на залата. Подаде им по едно парче плат, за да закрият носа и устата си и Амеротке скоро разбра защо. Тялото на Синухе Пътешественика беше обезобразено и разкъсано. Откъснати бяха парчета плът от лицето и гърдите. Едната ръка я нямаше, а от пръстите на другата бяха останали само чуканчета.

— Дано Озирис бъде състрадателен! — промълви лекарят, докато вдигаше покривалото на трупа.

— Рибарите, които са го открили — обясни Сененмут, — забелязали, че край брега са се събрали много крокодили, и помислили, че зверовете са нападнали някой нещастник. Направили всичко възможно да ги прогонят, но...

— Бил ли е мъртъв, преди да попадне във водата? — попита Амеротке.

— Така мисля — отвърна лекарят, — но не мога да се закълна. И да е имало някакви синини от удар или други следи, не мога да ги откроя.

— Сигурно е бил мъртъв — добави Сененмут. — Синухе беше умен и знаеше как да се пази от крокодили...

Амеротке се загледа в останките от тялото му. Въпреки благовонията по покривалото долови мириса на разложена плът. Тъкмо щеше да извърне очи от тази ужасна гледка, когато погледът му бе привлечен от остатъците от дрехите на Синухе — скъсан и напоен с кръв лен от най-високо качество, каишки от сандали, украсени със сребърна нишка, изпомачкан къс от скъпа плисирана пола...

— Синухе богат ли беше? — попита съдията.

— Не... Богат беше само на опит и на истории... — колебливо отвърна Сененмут.

— Живее е сам, нали? И е тръгнал рано сутринта за храма на Бес... Значи е отивал да се срещне с някого! — заяви Амеротке. Посочи с пръст към вързопа с дрехите на Пътешественика и добави: — Не е бил богат, но вчера сутринта е решил да облече най-хубавите си дрехи и обувки и е тръгнал към онова усамотено място... Сигурен съм, че ако претърся вещите му, ще открия, че е имал и други, подходящи за срутения храм дрехи и сандали! — Амеротке благодари на лекаря и изведе под ръка везира от залата. — За какво ще му е на Синухе да облича най-хубавите си дрехи, за да иде до онова свърталище на змии? — съдията бавно затвори вратата след себе си и продължи да размишлява на глас:

— Очевидно е искал да впечатли някого... някой могъщ човек... или жена... Сигурен съм, че е носел ръкописа си в онази кожена торба! И очевидно в храма на Бес е срещнал убиеца си. Познавал го е добре, даже сигурно точно него е чакал там... Бил е убит заради ръкописа, а тялото му е било хвърлено на крокодилите... — Амеротке потри с длани бузите си. — И все лак... ако Синухе е имал среща с някой големец от Тива, едва ли щеше да се облече толкова празнично. Значи е имал среща с чужденец, с някого, когото е трябвало да впечатли. И затова са се срещнали в онзи пущинак, далеч от хорски очи...

— Митанийците? — попита Сененмут.

— Възможно е. Има логика. Те официално искат ръкописа на Синухе, но не биха пропуснали възможността да се сдобият с него и по друг начин...

— А другите смъртни случаи?

— Пълна загадка — призна си Амеротке. — Танцърката със сигурност е била отровена, но как и защо? А относно смъртта на Немрат ще трябва да огледам светилището. Явно някой е проникнал в залата, преминал е през свещеното езеро, убил е жреца, взел е свещения аметист и си е тръгнал, без да отваря вратата. Няма следи от съпротива, а стражата твърди, че нищо не е забелязала. Явно някой лъже. Имаме ли време да огледаме мястото, преди да се срещнем с митанийците?

— Да, но веднага след това трябва да идем в Залата на преговорите!

Снерфу, един от митанийските пратеници, допи виното си и полегна за малко. Разхлаби колана на дрехите си и издърпа мрежестия балдахин, за да се предпази от летящите наоколо мухи. Загледа се в тавана. Чувстваше се разгорещен, виното му бе замаяло главата. Реши да поспи малко, за да се освежи. Сети се за преговорите и едвам съдържа гнева си. Той беше воин и пълководец. Вярно, че тази кучка Хатусу беше смазала армията им, но трябваше ли толкова бързо да падат на колене? Да ѝ се кланят и да се съгласяват на унижителните ѝ условия? На колко години е онази развратница? Още няма двайсет лета, а се обявява за фараон и бог! Но Уанеф, тази усойница Уанеф, тя посъветва царя да моли за мир, вместо да търси отплата! Дали беше любовница на Тушрата? Дали и той бе приел египетския обичай да спи със сестра си? Снерфу изсумтя презрително. А може би правилно го бе посъветвала? Може би е било хитър ход за планиране на нова война? Та нали точно тук, в храма на Анубис, изчезна свещеният аметист? Носеха се слухове, че ръкописът на Синухе също е изчезнал. Снерфу затвори очи. По-добре да не се бърка в дворцовите интриги. Постепенно се унесе. После чу някакъв звук и отвори очи. Вторачи поглед ужасен — видение ли е това?

Над него се бе надвесила маска на чакал. Черен корсет скриваше тялото на посетителя. Снерфу разтърка очи. Нима самият бог му се явяваше? Опита се да стане, но чаршафите бяха оплетени около краката му. Главата на чакала се наведе съвсем близо до него. И в този миг студено острие докосна гърлото му.

— Легни! — гласът иззад маската беше глух и безплътен.

Снерфу се подчини и смъртта настъпи бързо.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

АНУБИС БАЛСАМИРА ТЯЛОТО НА УБИТИЯ ОЗИРИС

Храмът на Анубис гъмжеше от жреци и поклонници. Сененмут и Амеротке бързаха да се измъкнат незабелязано — везирът, заслонен под качулката на лепената си роба, а съдията — без символите на високия си ранг и без опознавателните си пръстени. Шмугнаха се през една странична врата и навлязоха в добре поддържаните градини. До тях по-осезаемо долетя зловещият лай на свещената глутница.

— Не бих могъл да живея така дълго — промърмори Амеротке.

Сененмут засенчи очи с ръка по посока на кучкарника:

— И аз, но животните са дар от някакви племена на юг от праговете...

Продължиха нататък и след лабиринт от градински постройки, открити зали и коридори най-сетне стигнаха до светилището. В тази част на храма не се допускаха външни хора — на всеки ъгъл и вход имаше въоръжени пазачи. Амеротке и Сененмут спряха пред залата с внушителната статуя на Анубис. Масивната кедрова врата към олтара бе поправена, но при по-внимателен поглед към медните панти и към масивната бронзова ключалка веднага се виждаше, че е била разбивана.

— Ако някой се опита насила да отвори врата като тази — прошепна Амеротке, — ще се събуди целият храм — после огледа стените отстрани и добави: — Няма пукнатини, процепи или отвори... Дори и мишка не би могла да влезе!

Сененмут щракна с пръсти и Тетики, капитанът на стражата, отключи и отвори широко вратата. Непосредствено зад нея проблесна водата в езерото, което възпрепятстваше достъпа към вътрешността на светилището и към статуята на бога. Везирът щракна с пръсти за втори път и Тетики донесе посипаната със специален бял пясък кедрова дъска, която служеше за мост. Постави я внимателно и тримата минаха

предпазливо по нея. Амеротке се огледа наоколо: в светилището нямаше никакви прозорци и затова бе толкова мрачно и задушно. Капитанът на стражата запали лампите. Съдията огледа отново помещението и обърна специално внимание на свещеното езеро. Беше чувал за подобни препятствия и капани в други храмове: никой не може да влезе или да излезе без помощ. Жрецьт отвътре няма как да излезе, ако някой отвън не прехвърли дъската за мост, но и никой отвън не би могъл да проникне в светилището, ако жрецьт на бдение вътре не му отвори.

Цялата зала внушаваше невероятен респект и страхопочитание: стените бяха боядисани в червено и златно и украсени с рисунки на Анубис в мига, в който претегля душите на мъртвите с перото на истината. Мраморният под излъчваше странно сияние, а високият свод тъмнееше и на неговия фон статуята на бога с кучешка глава изглеждаше още по-величествена. Вместо очи статуята имаше огромни зелени смарагди, а на гърдите ѝ се открояваше изсечената вдлъбнатина, в която бе стоял аметистът. Амеротке я огледа много внимателно, след това спря поглед върху петната от кръв до стола на убития жрец. Залата все още не беше почистена и щеше да остане така, докато не се разреши загадката.

Сененмут се покашля дискретно:

— Митанийците вече сигурно са се изнервили да ни чакат...

Амеротке се сепна, погледна везира и кимна. Двамата минаха отново по моста и оставиха Тетик да издърпа дъската и да заключи вратата. Отправиха се нагоре по стълбите към Залата на думите, която бе определена за мирните преговори. Беше я избрала без съмнение Хатусу. Помещението не само беше елегантно, просторно и удобно, но и по всички стени бе изрисувано със сцени от славната история на Египет — великите победи на Тутмос I, бащата на царицата, завоеванията на Тутмос II, покойния ѝ полубрат и съпруг, и най-вече наскоро завършените изображения на голямата ѝ битка с Тушрата от миналата година. Амеротке им хвърли бърз поглед: нямаха нищо общо с истинското преживяване, с окървавените оръжия и осакатените тела, с ятата лешояди и с пълчищата мародери, плячкосващи бойното поле. Сененмут го докосна по рамото и Амеротке се отърси от унеса си. Трима чужденци стояха в далечния край на дългата лакирана маса от акациево дърво. Царските вестители Уени и Марерб седяха встрани от

тях. Пратениците пристъпиха напред и се поклониха за поздрав. Бяха облечени в ленени роби със странни цветни бродерии. Двамата мъже — Хунро и Менсу, бяха с късо подстригани коси и широки месести лица. Носеха скъпоценни камъни на ушите и интересни татуировки по ръцете. Жената се приближи последна: беше различна. Изглеждаше властна и царствена като Хатусу, но бе по-възрастна, по-дребна, по-закръглена, с високи скули и котешки очи. Уанеф би изглеждала неустойимо привлекателна, ако не бяха леденият поглед в очите ѝ и нескритото коварство в цялото ѝ изражение. Беше облечена елегантно в дълга бяла роба и имаше огърлица от скъпоценни камъни. Носеше черни кожени предпазители за китки и Амеротке си спомни думите на божествения фараон, че тази дама обича сама да кара колесницата си. Беше с перука, намазана с благовония и сплетена с червени и златисти нишки. Когато Сененмут представи съдията на пратениците, митанийката впи очи в Амеротке и възкликна:

— Славата ви, велики Амеротке, се простира далеч отвъд Египет! — изгледа тържествуващо смутения съдия и добави: — Какво? Изненадан сте, че знам езика ви? — и без да дочака отговор, продължи: — Аз съм не по-малко изненадана да ви видя тук! Интересно защо ли върховният съдия от Залата на двете истини си губи времето със скучните формалности около сключването на мира с Митани? Мъдреците не вършат работата на простите писари, изтъкнатите не се принизяват до робите...

— Сигурен съм, че всички в тази зала чудесно разбират защо върховният съдия е при нас — прекъсна я Сененмут. — Нека не губим време в празни любезности. Амеротке е тук, за да ни помогне с някои неща...

— Искате да кажете, със смъртните случаи? — язвително го поправи Уанеф. — Първо хесетката, после Немрат, а сега и Синухе Пътешественика... Доста объркано време... — митанийката говореше на везира, но без да откъсва поглед от лицето на Амеротке. После замълча и наклони глава при подновения кучешки вой. — Знам, че са свещени — прошепна тя, — но бих предпочела да спя някъде другаде... — Хунро, който седеше от лявата ѝ страна, избърбори нещо на грубия митанийски език. Придружи репликата си с жест, който сочеше надолу. Менсу отвори уста да се присъедини, но Уанеф

скръсти ръце и ги погледна яростно. После затвори очи и пое дълбоко дъх:

— Придружителите ми настояват час по-скоро да продължим с преговорите — преведе тя. — Освен това са разтревожени от зачестилите убийства и от кражбата на аметиста...

— Вече всичко е под контрол! — Сененмут явно държеше да отхвърли опасенията на пратениците.

— А ние в безопасност ли сме? — намеси се Хунро.

— Тук за вас е по-безопасно, отколкото в собствените ви градове — вече по-овладяно отвърна везирът. — А щом приемете условията на божествената Хатусу, и градовете ви ще станат по-безопасни...

След тези думи везирът посочи масата и всички заеха местата си. Появиха се чиновници и писари, които носеха карти, мастилници, плочки и свитъци. Преговорите започнаха и Амеротке използва записията, за да се отдаде на любимото си занимание — да наблюдава и да съди за хората по вида, изражението, поведението и начина им на говорене. Забеляза наскоро зараснали рани по раменете и ръцете на Хунро и Менсу, от което заключи, че вероятно двамата се бяха сражавали срещу войската на Хатусу в битката при делтата. Съдията разбираше защо на митанийците им бе унизително да молят за мир, още повече от една жена. Почти през цялото време говореше само Уанеф. Сененмут се обаждаше рядко, но позицията му беше категорична: Египет настояваше за суверенни права над Синай, за търговски привилегии и за ежегоден данък. По едно време Менсу прошепна нещо в ухото на Уанеф и тя видимо се ядоса.

— Снерфу още не е дошъл — обясни тя, — а имаме нужда и от неговото мнение...

Сененмут щракна с пръсти към Мареб:

— Двамата с Уени идете в неговите покои — нареди той. — Събудете го и го доведете.

Вестителите на Хатусу излязоха незабавно. Сененмут обяви, че трябва да спрат за малко. Слуги донесоха вино, грозде, хляб, различни сирена и едри късове печена гъска.

— Най-добре е веднага да дойдете... — гласът на Мареб изненада Амеротке с внезапната си промяна: от надменен и самоуверен сега бе станал треперлив и безпомощен.

В залата нахлуха и хората от храмовата стража.

— Какво има? — попита рязко Сененмут.

— Пратеникът Снерфу... не можем да го събудим. Той... Слугите не са го виждали, откакто се е оттеглил след обилния обяд...

Хунро и Менсу скочиха на крака, Уанеф изви въпросително вежди. Сененмут бързо излезе от залата, следван от Мареб и стражата. Амеротке го настигна в коридора, а зад него подтичваха митанийците. Стигнаха до прохладната и просторна постройка, отредена за пратениците. На първия етаж имаше кухня и трапезария, а спалнята на Снерфу беше на втория етаж, близо до стълбите. Вратата беше от подсилено акациево дърво. Уени стоеше отвън и пристъпваше нервно от крак на крак. Уанеф си проправи път напред.

— Сигурни ли сте, че е вътре?

— Да, господарке — обади се иззад струпалите се един стражник. — Аз бях на пост долу, когато Снерфу влезе, взе купа грозде и кана вино и каза, че иска да поспи. Качи се по стълбите и оттогава не е излизал.

— А кой е влизал? — попита Уанеф.

Пазачът сви рамене:

— Кой ли не! Сградата е пълна с хора. Непрекъснато влизат и излизат, а аз трябва да следя преди всичко за змии и скорпиони... Не съм забелязал нищо подозрително...

Амеротке заудря по вратата. Сененмут заповяда нещо на охраната, те донесоха една дървена пейка и заудряха с нея по вратата. Тя изпука и се отвори рязко. Вътре в стаята беше тъмно и задушно. Мареб побърза да отвори капациите на прозорците и в нахлулата светлина съдията видя Снерфу в леглото и от пръв поглед разбра, че е мъртъв. Тялото беше странно извито, напрегнато, ръцете бяха вдигнати за отбрана, а от ъгълчето на устата му се процеждаше пана. Очите бяха широко отворени.

— Изглежда, е бил изплашен до смърт — прошепна Сененмут.

Амеротке опипа тялото. Мускулите бяха твърди и схванати. В този миг нахлуха пратениците, Хунро и Менсу загледаха втренчено трупа, а Уанеф изпусна неволно стенание. Никой от тримата не демонстрира скръб или състрадание, само си заговориха тихо на своя гърлен език. Накрая Хунро изръмжа нещо и посочи умрелия. Уанеф извади някакъв пръстен, сложи го на ръката си и направи знак на двамата си придружители да я последват.

— Носи личния печат на Тушрата — прошепна Сененмут, когато пратениците излязоха.

— Не изглеждат особено натъжени — отбеляза Амеротке.

Сененмут се приближи до тялото, коленичи и докосна застиналата челюст.

— Между митанийците не цари особена любов — отговори той. — Държавата им е съюз между няколко силни племена. Тушрата явно е най-хитрият и способен сред тях, щом е успял да ги подчини. Хунро и Менсу не харесват Уанеф, както и тя тях. Тушрата е подъл като чакал. Знае, че няма да го предадат, защото са прекалено заети да се дебнат помежду си. Е, Снерфу убит ли е?

Уени, облегнат до вратата, и Мареб, под прозореца, мълчаха. Амеротке преобърна тялото.

— Също като танцюрката в залата за балсамиране: тялото е схванато, няма видима рана, по устата е избила пяна... — посочи празната чаша за вино и опосканите чепки в купата: — Явно Снерфу е влязъл, изпил е виното, изял е гроздето и е затворил капациите. После е легнал, за да поспи, разхлабил е робата си... Защо ще го прави, Мареб?

— За да се отпусне, да хване хладината...

— Да, естествено — отвърна Амеротке. — Имах предвид, защо е затворил прозорците? Не е ли трябвало да ги остави отворени? Когато разбихме вратата, в стаята беше ужасно горещо. Защо човек, който иска да избяга от обедната горещина, ще спира следобедния бриз?

— Може да е искал тишина — предположи Сененмут.

— В тази част храмът е доста тих и усамотен! — възрази съдията.

— Може би е бил изплашен — предположи пак везирът — или се е криел от някого, нали и вратата беше затворена и залостена...

Амеротке се върна при леглото. Беше съвсем просто, от тръстика и с прозрачен ленен балдахин за предпазване от бълхи и насекоми.

— Как е умрял? — Уанеф и другите митанийци стояха на вратата.

— Смятам, че е бил убит! — отвърна съдията.

Тя влезе бавно в стаята. Царският пръстен все още беше на ръката ѝ.

— Придружителите ми се боят, убедени са, че тук не са в безопасност...

— Тогава спокойно можете да си тръгнете — отвърна рязко Сененмут, — щом смятате, че божествената Хатусу е замесена. Естествено, оттеглянето ви би било сериозна обида за нашия фараон!

Уанеф вдигна ръце в знак на помирение. Камъкът на пръстена беше издялан във формата на озъбена кучешка глава.

— Премъдри Амеротке — тихо рече тя, без да отмества поглед от Сененмут, — как мислите, може ли...

В стаята забързано влезе лекарят от залата за балсамиране, следван от своя помощник. Разбута насъбраните се и клекна до леглото.

— Виж ти, виж ти! — възкликна той и разряза дрехите на Снерфу. — Невероятен мъж, воин. Вижте само силата на мишците и на прасците... — после преобърна тялото. — Малко е лепкав... Мускулите са вкочанени. Разлагане още няма, но скоро ще започне. Коремът е леко подут и разширен — огледа задните части, обърна тялото и започна да разглежда слабините. — Няма следи от насилие: намерен е легнал тук, нали?

Амеротке кимна и попита:

— Отрова? — с крайчеца на окото си зърна изплашеното лице на Сененмут.

— Да, господарю! — лекарят се наведе над тялото, отвори устата и прокара пръст по зъбите на мъртвеца. Подуши отворените устни. — Ял е и е пил... — избърса пръстите си. — Но не подушвам нищо нередно. Отрова, приета през устата, обикновено оставя следи по венците и по меката част на гърлото. Тук няма такива петна. Не разбирам как може да я е поел. Ще се наложи да проверя цялото тяло...

— Не искаме египтянин да реже Снерфу, сякаш е някаква мърша — изръмжа Менсу.

— Налага се — възрази Уанеф. — Тялото няма да издържи дълго, трябва да го подготвят...

За момент настана бъркотия, тъй като лекарят извика останалите си помощници и заедно изнесоха тялото върху импровизирана носилка. Сененмут затвори вратата след тях и огледа присъстващите.

Амеротке посочи подноса и каната, около които вече се въртяха мухи, и рече:

— В тях може да е имало отрова, но се съмнявам...

— Откъде сте толкова сигурен — изсумтя Менсу.

— Защото Снерфу е чужденец в Тива, а страната му неотдавна беше във война с Египет. Предполагам, и сам много е внимавал какво яде и пие. Когато сте на пиршество, си имате опитвачи, нали? — Уанеф, седнала на стол до вратата, кимна. Амеротке продължи: — Ако искате да хапнете или да пийнете нещо, най-вероятно бихте отишли до кухнята на храма и сами бихте приготвили храната си. Прав ли съм? — Уанеф кимна отново. Съдията потри ръце: — Така. Значи преди Снерфу да дойде тук, е отишъл до кухнята на храма, за да си вземе грозде и вино. Пил е и се е нахранил. Приискало му се е да си почине в горещината. Логично би било да остави прозореца отворен, но той не го е направил. Все пак това може и да не е толкова необичайно — Амеротке се приближи и посочи мухите, които жужаха над чашата с вино. — Може мухите да са му пречели. Така или иначе, Снерфу е легнал на леглото. Уени и Мареб дойдоха да го будят, но той не им е отговорил... — Амеротке прекоси стаята и се вгледа във вратата. — Вратата беше заключена отвътре — посочи ключа, пхнат в ключалката. — И все пак Снерфу е бил убит.

— Убиецът може да е влязъл през прозореца — настоя Менсу.

Амеротке отиде и огледа перваза на прозореца, но не успя да открие следи от влизане или излизане. Затвори капациите и залости отново дървените резета.

— Когато влязохме в стаята — обади се Мареб, — със сигурност прозорците бяха залостени...

— Дори и да установим как е влязъл убиецът — намеси се Уанеф, — остава чудно как мъж като Снерфу се е оставил да бъде отровен, без да извика за помощ и без всякаква съпротива?

— Ще трябва да изчакаме доклада на лекаря — отговори Амеротке. Взе чашата от виното и купата и ги набути в ръцете на Уени: — Занеси ги долу на лекаря. Кажи му да ги изследва и лично да ми докладва! — после се приближи до Уанеф и каза: — Моите съболезнования...

— За какво? — попита тя рязко. — Снерфу не ми беше роднина, но беше добър воин и доверен човек на Тушрата...

— Той искаше ли мир с нас? — настоя Амеротке.

— Той беше пратеник. Останалото няма значение. И ако сте намислили да изкарате, че някой от нас е замесен в убийството на Снерфу, грешно сте си направили сметката...

Съдията пристъпи напред:

— Не съм обвинил никого. Ако искате истината, ще трябва да отговаряте на въпросите ми. Кажете, имаше ли някакви недоразумения между вас? — Уанеф погледна към Менсу и Хунро, после поклати глава. Амеротке продължи: — Значи Снерфу е бил ваш приятел?

— Беше митаниец — заяви Хунро.

— Между вас имало ли е кръвна вражда? — настоя съдията.

Отново поклащане на глава. Менсу изсумтя:

— Вражда — не, но не всички митанийци искат мир с Египет...

— А Снерфу?

— Вече ви отговорихме, Амеротке.

— Предлагам — намеси се Сененмут — да прекратим срещата за днес. Амеротке, ще се наложи да останеш в храма на Анубис. За теб и слугите ти ще бъдат приготвени стаи.

Той отвори вратата и подкани с жест пратениците да се оттеглят. Уанеф стана първа, поклони се и напусна стаята, следвана от придружителите си.

Везирът се обърна към Мареб:

— Не бива да споделяш с никого това, което се случи в тази стая!

— Разбира се, господарю!

Сененмут въздъхна, а на широкото му лице бе изписана загриженост. Опря се на вратата и забарабани с пръсти по бедрото си.

— Дали митанийците не се избиват един друг? — попита.

— Невъзможно! — възкликна Мареб. — Тук идват само египтяни...

— Тогава кой? Скъпи ми, Амеротке, ти и преди си вървял по този път. Сянката на Сет, убиецът, е надвиснала над храма...

— Да — каза Амеротке и завърши изречението му, — и без съмнение ще убие отново!

Сененмут излезе, следван от Мареб. Амеротке се загледа в резето на вратата. Странно наистина как всички мистерии, с които се сблъскваше, неизменно имаха нещо общо с врати и ключалки. Кражбата на аметиста, убийството на Снерфу... Да! Онзи странен

разговор с Белет в гостилницата. Дали пък нямаше нещо общо? Бяха ли свързани всички тези случаи в някаква обща нишка? Или всеки бе различен, случаен. Дали щеше да успее да проникне в мисълта на човека, виновен за всичко това?

ПЕТА ГЛАВА

АНУБИС — ОТКРИВАТЕЛ НА БАЛСАМИРАНЕТО

Лекарят придърпа мрежестия воал върху тялото на Снерфу. Амеротке от часове чакаше да говори с него — навън слънцето вече залязваше и жреците на Анубис подготвяха вечерното жертвоприношение. Из храма звучеше песента на хесетките:

*О, Анубис, господарю на смъртта,
повелителю на мъртвите,
ти, който претегляш душите ни,
твоята слава...*

— Неговата слава я няма — отбеляза лекарят сухо. Отпрати помощника си и добави: — Богът е недоволен от нас!

Подръпна Амеротке за лакътя и го заведе в малка ниша, отрупана с кани и буркани. Предложи му единствения стол, а самият той седна на ъгъла на масата.

— Какво мислите? — попита го Амеротке. — Искam да кажа за Славата на Анубис... — добави бързо.

Сбръчканото лице на лекаря стана още по-кисело.

— Господарю, аз работя тук още от дете. Камъкът беше голямо съкровище за храма. Никой не знае откъде е дошъл. Казват, че бил част от скала, която паднала от небето. Затова са тези слухове, че сам богът е дошъл и си го е взел... Но аз мисля, че това е дело на митанийците...

— А за смъртта на Снерфу какво ще ми кажете?

— Бил е отровен. Но виното и гроздето са чисти. Не знам как му е била дадена отровата, но знам, че има отрови, които могат да убият, като се просмучат в кожата... или пък като ги вдишаш. Има и такива, които могат да бъдат вкарани през ухото. Някои действат много бавно:

дни, седмици, дори месеци. Други поразяват с бързината на стрела. Никой досега не е правил пълен опис на отровите: от змии, насекоми, растения...

— А това е само половината от проблема, нали? — прекъсна го Амеротке. — Снерфу е бил доста як, добре сложен, истински воин. Няма да си лежи просто така и да остави някой да го убие. Ще се съпротивява, ще се бори, ще вика, ще избяга навън. Обаче нищо подобно не се е случило... — Амеротке хвана лекаря за кокалестото му рамо и го стисна леко. — Благодаря ви за сведенията. Ако откриете още нещо, не се колебайте да ми съобщите!

Съдията отвори вратата и излезе навън. С настъпващата вечер сенките се удължаваха. Беше прохладно и из въздуха се носеха апетитната миризма на печено месо и ароматът на храмовите благовония.

— Господарю? — гласът на Шуфой го стресна. Джуджето стоеше със слънчобран в едната ръка и с обемиста кожена торба в другата. Около устата му имаше следи от трохи, а дъхът му лъхаше на вино. Иззад него се появи някаква танцьорка, наметната само с тънка роба около раменете. Намазаната ѝ с масла перука беше леко килната, а тушът около очите ѝ беше размазан.

Амеротке се засмя, въртна глава и се отдалечи по посока на кучкарника. Шуфой припряно отпрати танцьорката и забърза да настигне господаря си.

— Господарю, чаках толкова дълго... Просто бях самотен, а тя беше... хм... много приятна... Ама къде отиваме?

Съдията го потупа опрощаващо по рамото и отвърна:

— Да видим едни кучета.

Прекошиха градините на храма, минаха покрай складовете и житниците. Слънцето бързо залязваше. Амеротке забеляза, че към тях се приближава вестоносецът на Хатусу, Марерб.

— Господарю Амеротке! Господарят Сененмут се отправи към Дома на милион години, за да докладва на божествения фараон. Вашите стаи са готови, можете да се настаните...

— Тази нощ ще си отида у дома — отговори съдията. — Трябва да видя съпругата и децата си, а после ще се върна.

Вестителят се поклони и се отдалечи. Шуфой го изпроводи с неприличен жест и измърмори:

— Не понасям вестители. Толкова са надути...

Амеротке го смушка и двамата продължиха отвъд градините, по дървения мост над един от напоителните канали от Нил. Повървяха още малко и иззад група дървета пред тях изникна огромната стена на кучкарника — вятърът довяваше до тях тежката миризма на животните и протяжния им лай. Масивните дървени врати, които водеха към кучетата, бяха подсилени с медни пластини. Сега бяха здраво заключени, а пред тях стояха двама въоръжени пазачи.

— Къде е главният кучкар? — попита властно Амеротке.

— Тук съм — обади се глас иззад портата. Един от стражите издърпа резето и отвътре се показа главният кучкар — беше загърнат в кучешки кожи, в едната ръка държеше остро копие, а през рамото му бе навит кожен камшик. Ръцете му бяха омазани с кръв. Усмихна се и се поклони. — Оказвате ми голяма чест, господарю. Искате да видите животните, така ли?

Амеротке с мъка прикри отново връхлетелия го ужас от възкръсналия спомен на детското си преживяване. Воят на зверовете смразяваше кръвта във вените му, но той си наложи да последва главния кучкар навътре в кучкарника. Минаха покрай оградата, изкачиха се по една стълба и се озоваха в нещо като наблюдателна кула. Шуфой вървеше след тях. Амеротке погледна надолу. Кучкарникът беше направен около отвесната каменна стена на хълма. В нея се различаваха няколко отвора на пещери, а пред тях бе оформено неголямо пространство, осеяно с редки храсти и няколко дървета.

— Тук сме в безопасност — обади се кучкарят. — Кучетата не могат да се изкатерят по стената, затова ги оставяме да си разхождат свободно. Сега са нахранени и си почиват вътре в пещерите. Само че там дори и аз не смея да влизам. Занасям им храната до оная пътека — кучкарят посочи мястото от вътрешната страна на портата — и им я хвърлям. Кучетата подушват месото, излизат и винаги се бият и се хапят, но за всяко си има порция... Гледайте! — от една пещера се появи огромно куче и се спусна надолу по хълма. Последваха го други. Амеротке почувства как потръпва от страх. Бяха черни като нощта, набити, с къси муцуни, широки челюсти, дълги изправени уши и навити опашки. Водачът им забеляза кучкаря и Амеротке и затича към тях. После седна и се загледа нагоре с раззината челюст. Съдията не

можеше да отрони и дума от страх. — И са много умни — отбеляза главният кучкар. — Разчитат едно на друго. Съвсем диви са, защото е прекалено опасно да се опитвам да ги обучавам. Едно подхлъзване, един знак на слабост, една капка кръв, и веднага нападат... Подушват страха както кръвта. Освен това са вкусвали човешко и не биха се поколебали да го сторят пак... — той улови въпросителния поглед на Амеротке и добави: — Откакто съм тук, не е имало такива инциденти, но предишният кучкар ми разказа как някакъв пиян жрец се обзаложил, че ще влезе при животните и те няма да му сторят нищо... — изду бузи и издиша шумно. — После било невъзможно да се открие дори една костичка от жреца...

Амеротке почувства, че започва да му прилошава.

— Видях достатъчно! — обърна се и слезе по стълбите. Шуфой изплезе език към едно от кучетата и го последва. При портата съдията благодари на главния кучкар и следван от слугата си, тръгна обратно към храма.

— Ще се прибираме ли у дома, господарю? — джуджето подтичваше и пухтеше.

— Не, Шуфой, чака ни още работа! — двамата влязоха в преддверието на светилището и се отправиха към залата със статуята. Съдията кимна към пазача пред вратата и рече: — Искам да се срещна с Тетики, капитана на храмовата охрана, а също с жреца Хети и жрицата Ита. Доведи ги веднага!

Мъжът хукна да изпълни заръката, а Амеротке се приближи до отворената врата. Свещеното езеро все още блещукаше, а по моста над него имаше стъпки. Черната обсидианова статуя на Анубис изглеждаше призрачно величествена под трепкащата светлина на лампите. Самата зала не представляваше нищо особено. Изглежда, бе най-старата част на храма, вероятно малкото светилище, около което е бил построен храмът и което се е разраснало с годините. Амеротке огледа всичките стени и ниши, но не откри нито една пукнатина, нито един процеп, нито дори отвор за излизане на дима от благовонията. Обиколи отново, като почукваше по стените. Понякога тези древни места имаха тайни проходи или тунели както в храма на Маат. Увери се, че тук няма нищо подобно, и се върна по моста над свещеното езеро.

Капитанът на стражата пристигна пръв. Беше с кожена пола, ботуши над глезените и колан със запасана сабя. Приличаше на Асурал: набит, силен, с грубо изсечено лице, роден да служи като воин. Той се поклони на Амеротке и се представи. После до него застанаха Хети, в проста ленена роба, и Ита, загърнала заобленото си тяло в бял сукман. Той беше с изпито и строго лице и големи изпъкнали очи, а тя носеше истинската си, дълга до раменете коса, която бе хваната с диадема, изплетена със златни нишки. Имаше хубави детски черти, големи черни очи, чип нос и сочни устни. Гривните по китките и глезените ѝ дрънчаха, докато вървеше.

— Искали сте да ни видите? — наруши тишината Хети с изтънял от нервно напрежение глас. Покашля се, за да прочисти гърлото си, и заби поглед в пода.

Амеротке ги накара да минат по моста и да седнат пред статуята. После сам седна, опирайки гръб в стената.

— Къде е Славата на Анубис? — започна той.

— Господарю, не знаем — гласът на Ита беше тих и успокояващ.

— Кой ще поеме отговорността? — попита Амеротке и погледна към Тетики.

Капитанът на стражата се почеса по голото теме:

— Всички в храма подозират нас, господарю, но вижте, пак ви казвам... — гласът му заглъхна.

— Кажу ми, Тетики, ако откраднеш някаква скъпоценност, какво би направил с нея?

— Бих я продал.

— Но на кого?

— На чужденци като митанийците — заяви капитанът на стражата и направи гримаса. — Може би бих се опитал да я нарежа, но това изисква време и труд. Или пък бих я занесъл тайно до търговската част награда. Аметистът е ценен: цената му в злато и сребро е огромна.

— Така... — потри ръце Амеротке. — Остава въпросът, как е бил откраднат — стана, свали една гривна от ръката си и отиде до статуята. Постави украшението вместо липсващия аметист и се върна на мястото си. — Нека сега — започна той — да си представим, че тази гривна е Славата на Анубис. Аз съм Немрат... Кога започва бдението ми?

— На свечеряване — отговори Тетики. — Веднага след залез-слънце, щом рогът изсвири...

— И какво става тогава?

— Аз придружавам жреца дотук — обясни Тетики. — Чукам на вратата и мъжът, чието дневно бдение е свършило, я отваря и излиза, а влиза жрецът за през нощта и аз затварям вратата...

— Момент, момент — прекъсна го Амеротке, — ами езерото? Как жрецът отвътре отваря вратата, без да е поставен мостът?

Тетики се ухили.

— Елате, господарю.

Капитанът го заведе до ръба на езерцето. Разкрачи крака напред, сякаш ходеше по водата, стъпи върху някаква невидима опора, хвана дръжката на вратата, после пристъпи обратно. Амеротке възкликна изненадано.

— Гениално! — прошепна той. Преди не беше забелязал, че малко под нивото на водата откъм страната на светилището има нещо като стъпало, боядисано в същия цвят като тъмнозелената вода на езерото.

— Жрецът застава на него — обясни Тетики. — Много е лесно. Вкарва ключа, отключва вратата и отстъпва назад. Тогава аз поставям моста — засмя се той. — Стъпалото би трябвало да е тайна, но повечето жреци знаят за него. Забележителното е това, че върху него може да стъпи само жрецът, който вече е вътре, но не и онзи, който иска да влезе. Дори и да се засили и да скочи. В нощта, когато беше убит Немрат, жрецът от деня отвори вратата и отстъпи. Аз поставих моста. Единият жрец излезе, а другият зае мястото му. Вдигнах моста и затръшнах вратата, като я придържах здраво, докато Немрат заключи отвътре, после извади ключа и започна бдението си.

— И си сигурен, че е била заключена? — настоя Амеротке.

— Мога да се закълна в това.

Съдията изгледа останалите.

— А Немрат къде държеше ключа?

— На връв около шията.

— Колко ключа има за тази врата?

— Само един — Тетики отиде до статуята, вдигна една възглавничка и донесе ключа на Амеротке. Беше дълъг тесен, изкусно гравирани меден ключ със зъбци от едната страна и глава във формата

на чакал. — Ключалката е изкусно изработена — обясни той, — а ключът е много фино рязан и е много трудно да се направи копие.

— Значи Немрат е заключил вратата — Амеротке взе ключа, — пхнал е ключа в пазвата си и е започнал бдението си? — Тетики потвърди с кимване. — А ти какво направи, Хети?

— Започнах бдението си.

— А ти? — обърна се Амеротке към Ита.

Очите ѝ се присвиха в усмивка.

— Аз съм прислужница на бога, господарю. Моето задължение е да донеса храна и пиене на жреца пред светилището. Онази нощ донесох печена гъска, грозде и кана бира на Хети. Не забелязах нищо подозрително. Поговорихме си малко с Хети и после се върнах в кухнята.

Амеротке погледна Тетики и попита:

— Ти си обикалял галериите, нали? Колко пъти мина покрай това светилище?

Капитанът направи изненадана физиономия:

— Три-четири пъти, на всяка четвърт от нощта. Беше тихо. Видях Ита да носи храна. При едното ми минаване Хети беше буден, следващия път спеше. Нищо необичайно. На зазоряване доведох дневните жреци. Повторих ритуала и почуках на вратата, но не последва отговор. Почуках отново. Извиках Немрат по име. Помислих, че може да е припаднал. Пратих да доведат върховния жрец и пазачи на стражата, после разбихме вратата с една греда. Ключалката прещрака. Сложихме моста над езерото и влязохме в залата.

— И къде беше Немрат?

— Проснат до стената — обади се Хети и посочи мястото, където сега бяха възглавниците. — Камата стърчеше от гърдите му. Аз се спуснах към него. Беше мъртъв, а аметиста Славата на Анубис го нямаше — довърши той с треперещ глас.

Амеротке огледа светилището.

— А къде беше ключът?

— Все още висеше от връвта на гърдите на Немрат — отвърна жрецът.

— Кой присъстваше, когато разбихте вратата за пръв път?

— Върховният жрец, аз, други стражи и жреци. Господарят Сененмут също дойде.

Амеротке затвори очи. Убийството изглеждаше невъзможно и все пак...

— Хети! — извика той, без да се обръща, — някой доближавал ли се е до вратата по време на твоето бдение?

— Не, господарю.

— Напускал ли си входа отвън по някаква причина?

— Само веднъж, когато Ита донесе храната — засмя се той нервно. — Трябваше да се облекча.

Амеротке се обърна и се приближи до тях.

— А ти, Тетики, не забеляза ли нещо необичайно?

— Не, господарю, когато минах оттук, Хети беше на поста си, после беше заспал, след туй видях Ита да носи каната с бира, а после да се връща.

— Хети, ти си бил отвън. Чу ли сблъсъка вътре?

— Сигурно е трябвало, но не съм чул нищо.

Амеротке кимна:

— Свободни сте!

Когато излязоха, Шуфой надникна иззад вратата.

— Внимавай! Има вода... — извика Амеротке.

— Зная, господарю — ухили се джуджето.

— А какво друго знаеш?

— Нищо, но научих, че в нощта, когато е бил убит Немрат, не е имало никакъв шум. Хети въобще не е напускал поста си. Ита му е занесла храна от кухнята и се е върнала с празна кана. Това ми съобщиха слугите. Хети и Немрат са се разбирали добре. Хети е учен и двамата с Ита май са доста близки...

— А Немрат?

— Според слуховете бил доста похотлив и обичал да си похапва и пийва...

— Че кой жрец не обича! — Амеротке се изправи и внимателно пресече свещеното езеро. Застана в коридора и се обърна да погледне към залата.

— Кой го е направил, господарю?

— О, знам кой го е направил. Хети, Ита или Тетики. Един, двама или всички те са замесени, но как са го направили, само Анубис знае!

— А Белет? — попита Шуфой. — Покани ни с Пренхое на вечеря. Все още е разтревожен, господарю...

— Откри ли нещо ново? — попита съдията. Джуджето поклати глава. — Засега знам само, че е бил планиран някакъв обир. Трябвал им е ключар и са избрали Белет. Смятали са, че няма какво да губят...

— В място като храма на Анубис? — попита Шуфой. — Нали кражбата е била извършена тук...

Амеротке се загледа през вратата.

— Не — прошепна той и вдигна пръст. — Спомни си какво каза Белет: избраното място нямало пазачи. Не, кражбата на аметиста изисква много повече от ключар. За нея са нужни внимателен заговор и хитрост на змия...

ШЕСТА ГЛАВА

В ЕГИПЕТСКОТО ИЗКУСТВО АНУБИС Е ПРЕДСТАВЕН ИЛИ КАТО ЧАКАЛ, ИЛИ КАТО МЪЖ С ГЛАВА НА ЧАКАЛ

Амеротке и Шуфой пресичаха пазара. Джуджето тъжно си тананикаше любовна песен:

*Бягай от нея, сърце мое!
Познавам аз невярната любов!
Бягай, преди тез ръце прохладни
да потушат огъня в душата ми!*

— Много хубава песен — подразни го Амеротке. — За онази танцьорка ли пееш?

— А, не... — смути се Шуфой. — Те, жените, са като пеперуди. Сутрин се раждат, по обед са най-красиви, а до вечерта от тях е останал само цветен пращец.

Съдията го погледна изненадан — нима малкият му приятел бе влюбен?

— Хайде, друже — подкани го той нежно. — За какво е всичко това? — погледна надолу към джуджето. — Откъде това ненадейно вглъбяване в любовта, а, Шуфой? Кана вино и млада хесетка в един жарък следобед и ти вече съвсем се размекна...

— Добре, че се махнахме от онзи храм — джуджето бързо смени темата. — Много мрачно място. Не ми харесаха митанийците с тия знаци с чакали... Пък и тия слухове, дето ги разправят пазачите...

— Какви слухове?

— Видели Анубис да се разхожда из храма си: сандалите му били черни и носел бойна пола, а лицето му било скрито зад огромна

маска на чакал със златни ръбове...

— Пили са прекалено много — заяви Амеротке.

— Едва ли, струва ми се, че говореха сериозно... — възрази дребосъкът.

Амеротке продължи напред. Сред навалицата на пазара изпъкваха неколцина лечители, които предлагаха мазила за всякакви болести.

— Ти какво, отказа ли се от медицината? — съдията погледна изпитателно слугата си.

— Много конкуренти се навъдиха — отвърна Шуфой троснато. — Сега имам ново призвание...

— Тъй ли? Какво?

— Сега съм поет на любовта.

Амеротке прехапа устни, за да не се разсмее гръмогласно.

— Норфрет няма да повярва на ушите си! — прошепна той. — Хайде, Шуфой!

Двамата забързаха надолу към градските порти. Самите порти вече бяха затворени. Единият от пазачите позна Амеротке и го пусна да мине. От другата страна съдията и слугата му закрачиха по тясна базалтова пътека покрай реката, която сега блещукаше под бледата лунна светлина. По водата като бръмбари се носеха все още рибарски лодки. Трепкаха лампи. Лекият бриз донасяше виковете на рибарите, които се примесваха с плисъка на водата, с непрестанното квакане на жабите и крясъците на нощните птици.

Навлязоха в бедняшкия рибарски квартал.

Продължиха нататък покрай нощните търговци, които се стичаха към града. Излязоха на главния път и постепенно хората започнаха да оредяват. Отминаха лабиринта от тесни улички в предградията и най-накрая се оказаха навън, сред откритата природа. Светлините на Некропола примигваха и трептяха от другата страна на Нил. Звуците отслабваха все повече. Шуфой поднови тананикането на някаква любовна песен, а Амеротке потъна в мисли за случилото се през деня. Едва когато джуджето уплашено го стисна за ръката, той чу стъпките зад тях. Обърна се бързо — успя да различи пет-шест фигури, безформени в тъмнината.

— Какво има? — извика Амеротке. — Следите ли ме, или просто искате да минете?

— Не, господарю Амеротке — пристъпи напред главатарят.

Съдията пое дълбоко дъх, за да сдържи надигащата се в гърдите му паника. Всеки път Норфрет го предупреждаваше за тези разходки до дома нощем, като настояваше да си вземе охрана или поне Асурал да го пази. Амеротке винаги отказваше. Сега обаче му се искаше да не бе проявявал такова лекомислие. Шуфой стоеше скрит зад масивното му тяло, но бе извадил от торбата си назъбена кама.

— Не искаме да ти причиним зло — обади се друг глас. — Ние сме децата на Нил.

Амеротке се поотпусна. Така наричаха добре организираната гилдия на хората, които почистваха реката, хранеха свещените крокодили и почитаха Секмет разрушителката — богинята с тяло на лъв. И все пак остана нащрек, защото бе чувал слуховете, че децата на Нил примамват корабите чак до песъчливите брегове, нападат ги и ограбват стоката им, а оцелелите принасят в жертва на кръвожадната си богиня. Сега мрачните фигури се приближиха и Амеротке видя, че са облечени в необработени крокодилски кожи, а на главата си имаха шапки във формата на ибис, крокодил, хипопотам или змия: все твари, които живеяха по бреговете на Нил. Главатарят беше нисък и набит. Едното му око беше наполовина затворено от зловеща рана, а останалата част от лицето му бе обезобразена от огромен белег. Вонеше на пот, тиня и риба. Пристъпи още напред и се поклони.

— Господарю Амеротке, простете, че ви спираме така насред пътя, вместо да се обърнем към вас в Залата на двете истини, но стражата никога не би ни допуснала в храма на Маат... Смятат ни за нечисти. Забранено ни е да влизаме в свещени места. Затуй се осмелихме да ви причакаме...

— Какво искате? — Амеротке се стараеше гласът му да звучи спокойно.

— Имаме малко информация, която бихме могли да ви продадем...

— Говорете, а аз ще преценя колко струват сведенията ви!

— Става въпрос за две неща. Ние извадихме тялото на Синухе Пътешественика от Нил. Познавам го отдавна, често ми разказваше къде е ходил и какво е виждал. Говорил ми е за онова място, откъдето извира Нил, в центъра на земята... — водачът забеляза нетърпението на съдията и бързо добави: — Та думата ми е, че го познавам добре, и

мога да заявя, че Синухе никога не е обръщал особено внимание на облеклото си. Когато го намерихме, крокодилите бяха направили тялото му на пихтия, но все пак забелязах нещо...

— Че е облечен в най-хубавата си роба и е с много скъпи сандали, нали? — довърши вместо него Амеротке. — За това няма да ви платя.

Главатарят подсвирна от учудване:

— Ама и вас си ви бива! Възхищавам ви се, господарю...

— Какво е второто сведение? — прекъсна го съдията.

— Сутринта, в която Синухе беше разкъсан от крокодилите, един от моите хора забелязал самия бог Анубис да се разхожда близо до стария храм на Бес...

— Боговете не ходят — сръза го Амеротке.

— Всъщност... не точно бог — обади се един от групата. — Май беше жрец, носеше дълга кожена роба и черна маска, нали знаете, с глава на чакал... — после човекът се обърна към другарите си и тихо им каза нещо на рибарския си диалект.

— Чух те — обади се Шуфой. — Каза, че не била точно като маската на Анубис.

Водачът се приближи до него.

— Дребни човече, нос нямаш, но слухът ти е доста остър. Точно така. Моят човек каза, че е ходил до Оазиса на палмите — мъжът се ухили в мрака. — Добре де, достатъчно близо. Митанийските жреци носят такива маски.

— Това ли е всичко? — попита съдията. Главатарят кимна. — Няма да ви платя — заяви Амеротке, — но още утре ще наредя да изпратят дарове за храма на вашата богиня... — още не беше изрекъл думите си, и странните фигури изчезнаха в мрака. Амеротке въздъхна с облекчение и попита излезлия иззад гърба му Шуфой: — Е, приятелю, какво ще кажеш? Синухе се е нагиздил, за да се срещне с някой важен митанийски благородник с маска. Но защо чужденецът е криел лицето си?

— За да го вземат хората за свещеник от храма на Анубис!

Амеротке потри ръце, когато лекият ветрец изсуши потта, която бе избила по тялото му. Изведнъж осъзна колко е уморен и гладен. Хвана Шуфой за ръка и двамата продължиха в тъмнината. Появи се светлина. Минаха покрай високите стени на няколко богаташки къщи

и навлязоха в района на високопоставените тиванци. Навсякъде цареше разкош — къщите бяха разположени близо до Нил, имаха канализация и система за напояване, но бяха сигурно защитени от наводненията при разливите. Най-после стигнаха до дома на Амеротке. Шуфой потропа на портата и извика високо името на господаря си. Една странична врата се отвори и съдията потъна в уюта на градината си. Продължи напред покрай красиво оформените и добре поддържани лехи с цветя и зеленчуци. Най-после покой! Маслените лампи хвърляха мека светлина, входният коридор на къщата ухаеше на тамян и сандалово дърво, слугите го чакаха с леген, кана вода и чист ленен пешкир. Съпругата му го посрещна с чаша охладено бяло вино. Беше облечена в бяла прозрачна роба, а раменете ѝ бяха наметнати с бродиран шал. Босите ѝ крака безшумно стъпваха по лакирания под и точно когато стигна до съпруга си, огърлицата около врата ѝ изведнъж се скъса и се пръсна по пода. Тя не обърна внимание на това, а се повдигна на пръсти и целуна Амеротке по челото. После прекрасните ѝ устни се разтеглиха в усмивка.

— Поздрав за съдията на фараона! — прошепна тя. — Най-мъдрият човек в Тива!

Той обхвана лицето ѝ с ръце и я целуна по устните.

— Поздрав за Норфрет, богинята на ласкателствата!

Ахмазе и Кърфей влетяха с трясък в стаята, сграбчиха Шуфой и изчезнаха. Веднага настана суматоха — слугите се разтичаха да подготвят вечерята, Норфрет се опита да каже на Амеротке, че треската на Ахмазе изведнъж е изчезнала, че едно от кучетата е скочило в езерцето с рибките, че тя не може да разбере сметките на пчеларя. После, по време на вечерята, синовете им не спряха да бърборят и да се шегуват с джуджето и едва накрая, когато цялата къща утихна, съпрузите останаха насаме на покрива на къщата и Норфрет се възползва от възможността да научи какво се е случило през деня.

— Чух разни приказки — кокетно сведе поглед тя, — че митанийските жрици били много изкусни в любовта...

— Празни приказки — разсърди се Амеротке. — Не знам дали са добри в любовта, но знам, че са изключително изкусни в коварствата и в кръвопролитията. Освен това са твърде войнствени. Не бива да забравяме, че има реална опасност да нападнат Тива... И за да

предотвратим това, ще трябва да остана за известно време в храма на Анубис...

Норфрет потрепери и придърпа шала около раменете си.

— Защо? Ще участваш в преговорите ли? — тя изглеждаше разтревожена. — Хайде, разкажи ми! Може да ти помогна с женска проникателност...

Амеротке се облегна назад на канапето и рече сериозно:

— Храмът на Анубис сега е място, изпълнено със смърт... — съзря, че уплахата в очите на съпругата му бързо отстъпи място на любопитството. Норфрет явно гореше от нетърпение да чуе подробностите. Реши да не я дразни повече и продължи: — Започнало се е с няколко мистериозни отравяния... На животни и риби. После една танцьорка е била открита мъртва в един от градинските павилиони. Няма следи да е приемала отрова с храна или вино, но лекарят, когото смятам за доста способен и опитен, е сигурен, че на момичето е била дадена някаква много силна отрова. Освен нея днес открихме Снерфу, един от митанийските пратеници, убит по същия начин. Беше в стаята си, заключена отвътре и със здраво залостени прозорци. Отново не е ясно как е приел отровата и как е било извършено убийството... — Амеротке замълча и се загледа към панорамата на нощния град. — При това нямам и най-малка представа, защо са били убити — замислено добави той. — А има и два други случая. Нали си чувала за Синухе Пътешественика?

— Разбира се! Кой не е слушаш невероятните му истории...

— Очевидно той е посетил разрушения храм на Бес надолу по Нил. Бил е убит, а тялото му — хвърлено в реката. Трупът е бил разкъсан от крокодилите, преди децата на Нил да го извадят. Всички знаят, че Синухе беше написал книга за пътешествията си. Явно доста хора са се опитвали да се докопат до нея, щом дори от Дома на среброто са му предложили торба злато, ако им я продаде. Божествената Хатусу лично е поръчала на писарите в царската съкровищница да сключат сделката. Но явно Синухе е предпочел друг купувач. Уредил си е среща с него. Някоя важна особа, заради която си е струвало да облече най-хубавата си роба и да обуе най-скъпите си сандали...

— Сигурно е бил и някой, с когото не е искал да го виждат — добави Норфрет. — Ето защо е предпочел да се срещнат на това

запустяло място.

— Точно така, светлина на живота ми — усмихна се Амеротке. — И който и да е бил човекът, той е убиецът на Синухе. Децата на Нил твърдят, че бил облечен като жрец на Анубис, при това носел черна маска на чакал. Видели са го близо до храма. Синухе бе силен и умен, едва ли би се оставил да го убият толкова лесно. Обаче е мъртъв, а ръкописа му го няма.

— А Славата на Анубис? — попита Норфрет. — Чух разни слухове...

— Това вече е истинска загадка... — Амеротке взе чашата си с вино и отпи. — Прекрасният аметист, който се пази в най-вътрешното светилище на храма, е откраднат. Няма тайни входи, вратата е изключително здрава, отвътре има яма с вода, през която никой не може да мине, нощем там стои жрец, а друг бди пред вратата и въпреки това камъкът липсва. Из целия храм денонощно патрулират пазачи от стражата. Нищо странно не се е случило, но на следващата сутрин се налага да разбият вратата. Намират вътре жреца с пронизани гърди, а аметистът е изчезнал.

— Свързани ли са всички тези престъпления?

— Кой знае — отвърна Амеротке. — Възможно е митанийците да стоят зад всичко това. Предвожда ги една жена на име Уанеф, която е хитра като мангуста. Не съм съвсем наясно дали митанийците искат мир или война. Може би някой от тях скришом от останалите се опитва да създаде хаос, за да може Тушрата да се оттегли и мирните преговори да се провалят. Това може да обясни смъртта на Снерфу, но не и убийството на танцйорката. Каква опасност би могла да представлява една хесетка?

— Ами ако... — лицето на Норфрет придоби мрачен вид, — ако самата Хатусу цели да създаде хаос? Ако си търси повод за по-нататъшна война?

— И това е възможно — съгласи се Амеротке. — Но съм по-склонен да вярвам, че Сененмут е проявил присъщата си прозорливост и здрав разум и е посъветвал божествената Хатусу, че мирът в момента е по-изгоден за страната ни... — прекъсна го долетелият до тях детски плач. В подножието на стълбите към покрива се появи Шуфой и каза, че Кърфей е сънувал нещо. Щом джуджето си отиде, съдията продължи: — Митанийците са по-вероятните извършители.

Независимо от целите, ефектът е на лице: преговорите са поставени на карта, а фараонът е люто разярен от изчезването на Славата на Анубис и на ръкописа на Синухе.

И двамата замълчаха, загледи в звездите над тях. Вътрешно Амеротке беше убеден, че вече се е срещнал с убиеца на Немрат и с крадеца на аметиста. Но дали той е бил подкупен от митанийските пратеници? Дали подстрекателят на кощунствената кражба бе същият, с когото Синухе е имал среща в храма на Бес? Съдията удари с юмрук по бедрото си. Съпругата му го изгледа изпитателно. После тя спусна крака на пода и попита:

— А къде е бил пазен ключът за светилището?

— Има само един ключ. Когато разбили вратата, той все още висял на гърдите на жреца.

Норфрет се усмихна и прокара пръсти по лицето на Амеротке.

— Няма да се успокоиш, нали? Ще стоиш тук до зори, докато божественият дъх на Амон доведе утрото — плъзна ръка по робата му. — Или пък, ако предпочиташ, можеш да дойдеш в моята съдебна зала, където ни чакат други дела за решаване...

Амеротке я целуна по устните:

— Какво? Опитваш се да ме подкупиш?

— А нима е необходимо? — изсмя се тихо тя. Вместо отговор той я придърпа към себе си. — Значи... — Норфрет се сгуши в прегръдката му — можем да обявим, че съдът заседава.

Вестителят Уени също прекара добре вечерта: в стаята му дойде една млада танцьорка, двамата пиха вино, танцуваха и се любиха. След като тя си отиде, Уени получи съобщение — някой безшумно пъкна под вратата му малко клонче от смокиня, към което бе прикачено листо от тамаринд. Викаха го. Той се наметна с една пелерина, огледа разхвърляната стая и отиде до легена да наплиска лицето си. Явно виното и гъвкавото тяло на хесетката го бяха изтощили, но нямаше избор. Взе съобщението и пое към обичайното място за срещи. Чу звука на рог, който обявяваше началото на третата част от нощта. Из храма и градините вече нямаше жива душа.

Уени отвори вратата и тръгна по коридора. Къщата, която делеше с Марреб и с няколко писари от Дома на войната, беше обгърната от

тишина. Вестоносецът спря пред вратата на колегата си и я откряна. Мареб спеше дълбоко, а на пода около него бяха разхвърляни дрехите и сандалите му. Уени се усмихна и се плъзна надолу по стълбите. Старият портиер на входа отвори сънените си очи.

— Късно излизате, господарю — измърмори той.

— Не мога да спя — отвърна Уени.

Отвори вратата. Нощният въздух беше хладен, но изпълнен с аромата на градините. Вестоносецът тръгна безшумно по тревата. Някъде далеч се чуваше вой на куче. Луната бе надвиснала тежка като оловен диск. Сред клоните на дърветата пърхаха нощните птици. От време на време Уени спираше, за да се увери, че никой не го следи. Навлезе още по-навътре в градините, мина покрай лозя и овощни градини и стигна до малка смокинова горичка. Седна на тревата и зачака. Мина известно време. Уени започна да става нетърпелив. Тъкмо се канеше да се раздвижи, когато до него тупна едно камъче.

— Там ли си? — извика Уени към сянката, откъдето бе дошъл знакът.

— Естествено! Бях тук преди теб!

— Тогава защо чака толкова?

— Трябваше да се уверя, че не са те проследили. Ти никога не би ме предал, нали, Уени?

Вестоносецът наостри уши. Който и да говореше, явно се мъчеше да преправи гласа си. Но не можеше да се познае дали е мъж или жена, египтянин или чужденец.

— Какво искаш?

— По-спокойно, Уени, с теб имахме сделка. Остави ли ръкописа на сигурно място? — вестоносецът кимна в отговор. Устата му изведнъж пресъхна. Невидимият глас от сенките стана по-делови. — Добре. И какво ще правиш сега с това безценно съкровище? На кого ще го продадеш — на египтяните или на митанийците? Не забравяй, умнико, че нубийските търговци също биха дали добра цена! — гласът сякаш се засмя. — Много ми харесва гробницата на твоето семейство, Уени...

— Това пък какво общо има? — заекна вестоносецът. — Там е погребана жена ми...

— И точно там си скрил ръкописа, нали? Кой би се сетил да търси в семейна гробница? Уени, Уени. За кого всъщност работиш в

момента? Ти си наполовина митаниец, нали? За божествената Хатусу или за Тушрата? И двамата си мислят, че си техен шпионин, но аз знам една малка тайна. Да ти я кажа ли? Аз знам, че хитрият Уени работи единствено за себе си! — последва тих кикот. — О, Уени, аз знам всичките ти малки тайни! Знам за съпругата ти! Знам за трупа на любовника ѝ, който още се разлага под плочите в храма на Бес. И за Ловеца на крокодили знам. Знам за всичките ти предателства и престъпления. Да не забравяме и Славата на Анубис... — Уени мълчеше, неспособен да пророни и дума. След малка пауза гласът отново се обади: — Тази вечер трябва да се споразумеем. Но не тук. Ще отидем близо до кучкарника. Има един огромен дъб от лявата страна. Изчакай ме там, идвам веднага след теб...

— Ами стражите? — окопити се вестителят.

— Не се тревожи за тях — изръмжа гласът. — Хайде, тръгвай!

— А ако откажа? — Уени беше уплашен. Чувстваше се уморен, пиян и неспособен да разбере какво точно става.

— Как ще откажеш? Веднага ще подшушна каквото знам на божествената Хатусу или на нейния зидар. Или още по-добре — на онова куче Амеротке. Хайде, тръгвай, срещата е при дъба...

Разтреперан от страх, Уени се запъти към указаното място. Колкото повече се приближаваше до дървото, толкова по-силен ставаше воят на кучетата. Вестителят трепереше. Тази негова проклета слабост към богатствата! Толкова му се искаше да има пищна гробница и да се радва на скъпоценностите в нея, докато е жив. От там тръгна всичко. Тайният му посетител се бе свързал с него за първи път точно след пристигането на митанийците. Уени се беше ужасил колко много знае тази мистериозна личност за тайните му дела. Нямаше избор, освен да се съгласи с условията. Пък и подкупът не беше за пренебрегване...

Стигна до разперените като пипала на паяк клони на дъба. Долови някакво движение в близките храсти. Ослуша се за тайнствения глас и изведнъж замръзна. Тук, съвсем до входа на кучкарника, животните изведнъж и необяснимо бяха замлъкнали. Вгледа се към вратата в оградата да види къде са стражите, и за негов ужас съзря, че портите зият отворени. Тръгна натам, но се подхлъзна в някаква локва. Локва? Но нали не беше валяло! Вгледа се отново. Явно някой беше излял голямо количество вода около мястото, където

стоеше Уени. Вестителят протегна ръка и докосна водата. После приближи ръка до носа си и подуши. Не беше вода, беше кръв!

Скочи на крака. В този миг виенето започна отново, само че някъде съвсем наблизо. Уени зърна едно едро куче. Зад него за миг изникнаха и останалите от глутницата. Къде беше кучкарят? Стражите? Кой бе пуснал животните на свобода? Като в черен кошмар зверовете се спуснаха към него. Уени се опомни и хукна да бяга, преследван от настървената глутница.

СЕДМА ГЛАВА

АНУБИС ОБИКНОВЕНО Е БИЛ ИЗОБРАЗЯВАН В ЧЕРНО — ЦВЕТА, КОЙТО СИМВОЛИЗИРА ПРЕРАЖДАНЕТО

Трагедията потресе Амеротке.

Асурал и Пренхое го събудиха малко преди зазоряване и един през друг заобясняваха, че свещената глутница е на свобода и има много жертви. Амеротке се изми, пригответи се веднага и следван от мърморещия Шуфой, забърза към града. Главният кучкар вече го чакаше с побеляло от страх лице. По високите части на храма вече бяха разположени стрелци, а Сененмут ръководеше действията с гневен поглед и присвити устни. Той кимна на Амеротке и рече:

— Пригответи се да видиш нещо, което ще те накара да помислиш, че отново е настъпил сезонът на хиената!

Двамата минаха през градините и парка. Под едно кедрово дърво видяха прогизнали с кръв вързопи... не, остатъци от трупове, покрити с платница: откъснати ръце и крака, разръфани тела, нахапани вътрешности. Имаше и трупове на кучета. Макар и мъртви, те изглеждаха все така ужасяващи и страшни. Бяха пронизани със стрели, а след това гърлата им бяха прерязани за по-сигурно. Муцуните им бяха омазани с кръв.

— Какво се е случило? — тихо попита съдията.

Сененмут не му отговори, защото в този миг до тях застана Мареб с небръснато лице и набързо намъкната роба, вързана с парче връв.

— Митанийците са се укрили по стаите си. Настояват да се върнат в Оазиса на палмите и да се посъветват с царя си. Твърдят, че тук не са в безопасност. Уанеф обясни, че имали обичай да стават рано, преди изгрев-слънце, и да принасят жертви в някое от

свещилищата си. Сега смятат, че глутницата е била пусната, за да ги разкъса...

— Има ли някой пострадал от тях? — попита нервно Сененмут.

— Не — отвърна вестителят, — но, са убедени, че е било капан, приготвен за тях...

— Добре, нека идат до Оазиса. Предполагам, и те са толкова объркани, колкото и ние самите. А говори ли с главния кучкар?

— Според него няма начин кучетата да са излезли сами. Всичко е било напълно обезопасено. Вратата към кучкарника е била здраво залостена. Имало е един пазач, но явно някой го е убил, взел е ключа му и е отворил вратата...

— А откъде ще знаят кучетата, че вратата е била отворена? — прекъсна го Амеротке.

— О, много просто. Очевидно трупът на пазача е бил оставен на входа. Освен това от пътеката до входа е била разлята кръв, кучетата са я подушили и са тръгнали по дирята.

— Колко души са убити? — Амеротке отправи въпроса си към Сененмут.

— Две танцьорки, които явно са били заспали в един от павилионите, четирима от патрулиращите стражи, един от по-низшите жреци, който е имал неблагоприятното да излезе навън, за да види каква е тази суматоха, и вестителят Уени.

Амеротке вдигна въпросително вежди и везирът отметна платнището от купчината трупове. Най-отгоре, макар и жестоко обезобразено, се виждаше лицето на царския вестносец. Съдията зарови глава в ръцете си, а Марреб се преве в спазъм и повърна. Сененмут изчака малко, след това ги поведе към кучкарника. Под големия дъб седеше, обронил глава, главният кучкар. Щом ги видя, се изправи.

— Колко кучета са убити — попита Сененмут.

— Бяха общо трийсет и четири, убити са шестнайсет, две бяха ранени и аз им прерязах гърлото.

— Много са тихи в момента — отбеляза Амеротке.

— Сложих приспивателна отвара във водата им — сви рамене кучкарят. — Пък и са преситени. Сега ще спят до края на деня...

— Как се е случило? — попита Амеротке.

— От малкото, което знам — потърка зачервените си очи главният кучкар, — някой е дошъл и е убил пазача. Беше младо момче, но сега от него не е останало много... Умът ми не го побира... Толкова добре си вършеше работата. Не би се оставил лесно да го надвият... После явно убиецът е взел ключа от колана му, отворил е вратата и е довял тялото му вътре... — кучкарят посочи следата по каменистата земя. — Не стига това, ами и е излял още кръв... — ето от тук, та чак до големия дъб...

— Това не е ли опасно и за самия убиец?

— Не, господарю Амеротке, на кучетата им трябва малко време, за да бъдат привлечени от мириxa на кръвта. Отпърво те са предпазливи, подготвят се. После надделява инстинктът, но пак не тръгват, преди водачът им да даде сигнал. А после вече не може да ги спре нищо... Събудих се от виковете на пострадалите, но не можех да направя почти нищо. Пратихме съобщение до най-близкия отряд стрелци, а ние запалихме фенери, защото кучета се плашат единствено от огъня.

— Какво е правел Уени навън в малките часове на нощта? — обърна се Амеротке към Мареб.

— Попитах портиера — обясни вестителят. — Очевидно се е забавлявал добре снощи. Може би е пийнал повечко и е отишъл да се поразходи, за да проясни мозъка си...

— Ти чу ли го да излиза?

— Мисля, че да. Бях полузаспал. Стори ми се, че Уени отвори вратата, сякаш ме проверяваше, и после излезе.

— Защо ще прави това? — зачуди се Амеротке.

Мареб поклати глава.

— Може да е искал да го придружа...

Амеротке и Сененмут благодариха на кучкаря и на Мареб и се отдалечиха. Слънцето вече напичаше. Около храма цареше оживление. Слуги отнасяха трупове и почистваха кръвта. Ежедневният ритуал беше нарушен и откъм светилището не се носеха химни и благовония.

— Хатусу ще побеснее, щом научи — изпъшка везирът. — Ще иска обяснение...

— Божественият ни фараон този път ще трябва да бъде търпелив, защото единственото, което мога да твърдя, е, че в кражбата на Славата на Анупис са заподозрени жрецът Хети, помощницата Ита

и може би Тетики — капитанът на стражата. Чудя се... защо са били пуснати кучетата?

— Как защо? За да предизвикат безредици и да сплашат митанийците...

— Да, но какво е правел Уени близо до кучкарника? Няма никакво обяснение... освен ако не е бил в градината, за да се срещне с човека, който го е убил...

— Какво? — не повярва на ушите си Сененмут.

— Само изказвам предположение. Уени беше вестител на божествената Хатусу, нали така? Вярно, че беше успял да убеди митанийците, че всъщност е на тяхна страна, но е възможно някой да е открил, че не е точно така... Подмамили са го в градините, после кучетата са били пуснати, за да го убият и да предизвикат пълен хаос...

Сененмут тъкмо щеше да възрази, когато вратата се отвори. Влязоха Уанеф, Хунро и Менсу. Очевидно се бяха приготвили за тази среща — до един бяха облечени в най-елегантни дрехи. Везирът и Амеротке се изправиха.

— Скъпи ми Сененмут — усмихна се Уанеф, но очите й останаха сериозни, — не искам да коментирам това, което се случи тази нощ, но, вярвам, ще се съгласите, че е наложително да се върнем в Оазиса на палмите и да осведомим цар Тушрата за... хм... обратата на преговорите...

— Какво? Оттегляте се от преговорите?

— Не, но очевидно се налага да се посъветваме с нашия цар Тушрата и веднага щом получим уверение в това, че Египет продължава да проявява добра воля и че пратениците на Митани са добре дошли, ще се върнем на масата за преговори — очите й се преместиха върху Амеротке.

— Можем веднага да засвидетелстваме добрата си воля — отвърна Сененмут и докосна ръката на съдията. — Амеротке и вестителят Мареп са готови да ви придружат.

Уанеф се поклони едва забележимо.

— Договорихме се. Моля предайте на божествената Хатусу нашите съболезнования за смъртта на нейния вестител Уени. Надяваме се, че инцидентът от снощи няма да се повтори...

Сененмут отвърна с готовност:

— Кучкарникът ще бъде най-зорко пазен. Можете да разчитате на това.

Уанеф и митанийците излязоха. Амеротке се облегна на една колона.

— Аз съм върховен съдия в Залата на двете истини, а не пратеник от Дома на войната... — възнегодува той.

— Трябва някой египтянин да отиде в Оазиса на палмите — настоя Сененмут. — Нужен ми е сигурен човек. Ти имаш зорък поглед и остър ум. Може би ще успееш да откриеш нещо. В името на фараона!

Амеротке въздъхна и се съгласи.

— Митанийците са нервни — продължи Сененмут. — Не искат нашите колесници да се мотаят около лагера им. Но ти ще бъдеш в безопасност като неприкосновен пратеник...

— Уени е имал стая тук в храма, нали? — мислите на съдията вече бяха отлетели в друга посока.

— Да, макар че има голяма къща в града...

— Което означава, че повече няма да ти губя времето.

Амеротке се поклони и излезе. Шуфой, Пренхое и Асурал го чакаха в сянката на едно дърво близо до главния вход на храма. Той ги извика и упътени от един слуга, четиримата се отправиха към сградата, където на горния етаж се намираше стаята на Уени.

Вратата беше отключена. Шуфой отвори един прозорец и всички се заловиха с претърсването.

— Какво точно търсим, господарю?

— Истината, каквато и да е тя.

На вратата се почука. Влезе Сененмут.

— Мислех за това, което ми каза, Амеротке. Щом си сигурен, че Хети, Ита и Тетики са замесени в кражбата на камъка, значи трябва да ги арестуваме...

— Нямаме никакви доказателства! — отвърна Амеротке рязко. — Не, нека засега си мислят, че са в безопасност...

Сененмут си тръгна и те продължиха да търсят.

— Уени си е пийнал доста снощи — отбеляза Шуфой, сочейки каната с вино. Вдигна една гривна. — А и изглежда не е бил сам.

Пренхое проверяваше под леглото.

— Снощи сънувах, че един орел ме носи над Червените земи...

— Стига, Пренхое — сръза го Амеротке. — Не искам и дума да чувам за сънища... Откри ли нещо там?

Пренхое извади малко сандъче от смокиново дърво и вързоп, изпоцапан с кал. Амеротке взе сандъчето, сложи го на леглото и го отвори. Вътре намери печати, каквито обикновено носят вестителите, царския картуш на Хатусу и един друг — зелен, с овална форма, със скорпион от едната страна и змия от другата.

— Този не е египетски, нали?

Подаде го на Асурал.

— Митанийски е — потвърди той.

Амеротке изпразни остатъка от съдържанието върху леглото и на дъното лъсна кама.

— Бързо! — викна той на Пренхое. — Извикай Сененмут или някой от висшите жреци. Искам да видя ножа, с който е бил убит Немрат!

Пренхое излезе на бегом. Амеротке разгледа останалите неща: пръстени, гривни, късове папирус, но като цяло нищо особено. Взе отново камата и разгледа блестящото ѝ острие и дръжката с форма на озъбена кучешка глава. Пренхое се върна с ножа, причинил смъртта на Немрат. Амеротке осъзна, че са чифт. Обърна се към джуджето:

— Шуфой, ти познаваш пазара. Кажи ми, като тези често се продават чифт, нали?

— Даже можете да си купите цял комплект!

Амеротке хвърли ножовете на леглото.

— Значи хипотезата ми, че Хети и Ита са крадците на аметиста, е погрешна. От тази кама излиза, че виновникът е Уени — отвърза мръсния вързоп, който Пренхое бе извадил изпод леглото. В него имаше чифт сандали — с дебели подметки и предпазител за глезените. Амеротке беше впечатлен повече от калта отстрани на подметката. Подуши ги и ги остави на земята. — Асурал, погледни това. Откъде, мислиш, е тази кал?

Капитанът на стражата на храма ги огледа внимателно.

— От Нил — заяви той.

— Добре — каза Амеротке и седна. — Шуфой, иди до пазара. Вземи тази кама и виж дали не можеш да откриеш човека, който я е продал на Уени. Асурал, Пренхое, вие идете при пазителя на регистъра. Искам да разберете къде се намира къщата на убития

вестител. Ако трябва, разбийте вратата, но я претърсете из основи. Аз и Марепб ще трябва да придружим митанийците до Оазиса на палмите... — улови погледа на джуджето и добави: — Не, Шуфой, не може да дойдеш с мен! Ти ще съобщиш на господарката Норфрет къде съм, а също и че ще съм в безопасност. Хайде, не се бави, тръгвай!

Щом дребосъкът излезе, следван от Асурал и младия писар, Амеротке въздъхна с облекчение и затвори вратата. Краката го боляха от напрежението на всичко случило се. Почувства болки във врата и се опасяваше, че може да е прихванал от треската на Ахмазе.

В Залата на двете истини сигурно вече се бяха натрупали десетки дела, но те трябваше да почакаят или да бъдат прехвърлени на друг съдия, докато Амеротке се занимава с плетеницата от престъпления тук, в обичания храм на Анупис. Какво свързваше всички тези загадки? Изчезналият аметист. Смъртта на една хесетка. Умрели риби и животни. Убийството на Снерфу. Жестоката смърт на вестителя. Откритието, че Уени вероятно не е бил това, за което се е представял...

Само ако можеше да открие връзката между тях! Защо Уанеф толкова настояваше да се върне при царя си? Дали бе просто дипломатически жест, или наистина имаше да му каже нещо? Как ли ще протече собствената му среща със славния митанийски цар? Очите на Амеротке бавно се затвориха и той се унесе в сън. Събудиха го Асурал и Пренхое — бяха се навели над него с разтревожени лица.

— Помислихме си, че нещо се е случило — обясни капитанът на стражата.

Амеротке се изправи и разтри очи.

— Колко време ви нямаше?

— Най-малко два часа, но открихме това, което искахте.

Асурал изсипа кожената торба на пода. Амеротке гледаше нетърпеливо. Черна маска на Анупис, украсена със злато, кожена бойна пола и малка чанта, изтрита и окъсана от годините. Асурал бръкна вътре и извади парче папирус. Подаде го на съдията с думите:

— Прочетете какво пише!

Амеротке пое свитъка и осъзна, че папирусът е много стар, доста сух, от онзи, който използваша писарите за документи. Имаше странни йероглифи, завъртулки и знаци. Амеротке разпозна думата „Синухе“.

— Да не би Уени, предрешен с тези одежди, да е убил Синухе? — попита Пренхое.

— Възможно е — съгласи се Амеротке. — Още повече че торбата очевидно е на Пътешественика...

Асурал поклати глава:

— Но това не е сигурно доказателство... Много странен е бил този Уени. Къщата му беше почти празна. Нищо друго не намерихме, нито следа.

— Бил е вестител — отвърна Амеротке. — Непрекъснато на път.

— Разпитахме един съсед — заговори Пренхое. — Някаква много странна жена била влязла в къщата на Уени вчера сутринта. Не можа да я опише точно, но успял да забележи, че носи перука и бродиран цветен шал.

— Уанеф! — възкликна Амеротке.

— Възможно е. Съседът не можеше да обясни защо, но си помислил, че гостенката е чужденка.

— Питахме го и за навиците на Уени — намеси се Асурал, — къде е харчел парите си, какво е правел. Очевидно единственото, за което Уени говорел, била прекрасната гробница, която бил купил за себе си и за съпругата си. Съседът рече, че вестителят непрекъснато ходел в нея и купувал дарове, за да я украсява...

Амеротке се изправи:

— Доколкото разбирам, нашият Уени определено е работел единствено за собствените си интереси. Може и да е бил вестител на Хатусу, но е бил подкупен от митанийците да открадне Славата на Анубис и ръкописа на Синухе. Поне всичко сочи натам...

Съдията остана така, дъвчейки устната си. Беше чувал за хора като Уени, които смятаха купуването и украсата на хубава гробница за най-голямата цел на живота си. А и на смъртта си. Често богатите гробници в Града на мъртвите бяха не само знак за високо обществено положение, но и... Амеротке се усмихна.

— Какво има, господарю?

— Пригответе се! — той тръгна към вратата. — Отиваме в Некропола. Знам къде Уени е скрил ръкописа на Синухе!

Брегът на Нил беше изпълнен с хора, когато Амеротке и двамата му придружители се качиха в малката рибарска лодка, която хората от простолудието използваха, за да се прехвърлят на другия бряг. Жегата вече беше мъчителна, а над водата кръжаха рояци мухи и комари. Самата река сякаш беше задрямала следобеден сън.

— Отивате да видите гробниците си, а? — попита единият от лодкарите. — И аз бих искал да си имам една хубава мъничка гробница, да ходим там по празници с роднините и да им показваме какво си имаме... — погледна наляво към Амеротке. — Ти имаш ли си гробница, господарю?

— Малка — отговори Амеротке. — За родителите ми и за по-големия ми брат.

Асурал го погледна изненадано. Амеротке рядко споменаваше по-възрастния си брат, около когото имаше някакъв неясен скандал, потънал в дълбините на времето. Съдията обърна глава, показвайки, че не желае да продължава разговора. Загледа се в уличките, магазините и работилниците по отсрещния бряг. Над Некропола се издигаше червеникава скала, наречена Западния връх и посветена на богинята змия Мерецегер.

— Не забравяйте богинята на Западния връх — промълви Асурал любимата си молитва, — тя покосява моментално и без предупреждение.

— Може би не точно днес — сръза го Амеротке.

Лодката забави ход, свалиха платното, а водачът сръчно докара съда до кея. Амеротке плати един къс мед, благодари и слезе на брега. Поеха по пътя, който се извиваше към Некропола и свършваше пред новото светилище на Озирис. Продължиха нагоре и навлязоха в Града на мъртвите. Въздухът беше изпълнен със задушлив мирис на природна сода, сол и благовония.

Отминаха пазара и тръгнаха по пътеката към сградата, където се помещаваха архивите, списъците на гробниците и канцеларията на надзорника на Некропола. На входа ги посрещна дебел набит мъж, който размахваше ветрило пред лицето си. Амеротке се представи и рече:

— Трябва да видя гробницата на вестителя Уени.

Надзирателят се подвоуми и се заоправдава, че не можело току-така да отваря гробниците на клиентите си.

— Размърдай си дебелия си задник, иначе скоро и на теб ще ти трябва гробница. Тук сме по поръка на божествения фараон.

Надзирателят изхвърча с неподозирана пъргавина до вътрешността на канцеларията си, коленичи до една плетена постелка и извади регистъра. Минута по-късно начело с подтичващия

надзирател съдията и сподвижниците му се отправиха по пътеката към гробницата на Уени. Катеренето не беше лесно в най-голямата горещина на деня и скоро бяха вир-вода от пот. По пътеката нямаше жива душа. Накрая спряха пред изсечен в скалата просторен отвор, който беше затулен с огромен каменен блок, носещ официалния печат на надзирателя.

— Тези гробници охраняват ли се? — попита Амеротке, докато надзирателят чупеше печата.

Дебелакът извади една свирка и изсвири пронизително. Амеротке погледна изненадано. Огромни нубийци, въоръжени с лъкове и стрели, копия и пики изникнаха от различни пещери отгоре и отзад.

— Никой не може да припари тук — заяви гордо надзирателят, — освен ако не носи пропуск или не бъде разпознат — свърши с печата и двама от нубийците се приближиха да отместят каменния блок, за да осигурят достъп до гробницата. Вътре в едната стая се намираха саркофазите, в другата — украшенията, ковчежетата, сандъците и различните мебели. По стените имаше рисунки, а във вазите — изсъхнали цветя. Надзирателят пристъпи напред и попита: — Кога Уени ще дойде лично да посети гробницата си?

— Ще дойде, съвсем скоро ще дойде — отвърна Амеротке — и ще остане тук завинаги. Той е мъртъв.

Всичко в гробницата недвусмислено сочеше, че Уени е бил доста богат. Ковчежетата и кутиите, както и мебелите, бяха изработени от редки и ценни материали, а повечето бяха украсени с дебел слой злато или сребро. На усилящата се светлина на факлата блещукаха различни скъпоценни камъни.

— Та това си е цяла съкровищница — подсвири Асурал.

— Или леговище на крадец — добави Пренхое. — Откъде един вестител ще има такова богатство?

Амеротке сграбчи надзирателя за рамото:

— Уени идваше ли често тук?

— Естествено, това беше неговият дом на удоволствията.

— Някога водил ли е други хора със себе си?

Надзирателят се усмихна заговорнически:

— От време на време по някоя хесетка. Нали разбирате, кана вино, туй-онуй...

— Напоследък донасял ли е нещо?

Надзирателят се огледа наоколо с пръст на устните.

— Понякога изпращаше неща с писмени инструкции... — той изтича нанякъде и се върна с ковчеже от сандалово дърво, дълго около половин метър. Капакът беше запечатан с восък. Амеротке го счупи и без да обръща внимание на загрижената въздишка на надзирателя, отвори ковчежето. Извади свитък от папирус и няколко други листа, вързани с връв. Прегледа ги набързо и се усмихна.

— Можете да задържите ковчежето. Аз ще взема това.

— Но, господарю, това е гробница... Знаете обичая... Нищо не може да се изнася без съгласието на собственика.

— Да — отсече Амеротке, — но това не принадлежи на Уени. Откраднал го е от божествената Хатусу. Може би дори е извършил убийство, за да го получи. И като се замисля, май е по-добре да взема и ковчежето. Везирът ще е особено доволен. Уени лично ли ги донесе?

— Не, чрез пратеник, една жена...

— Можеш ли да я опишеш?

Надзирателят разпери ръце.

— Тук идват толкова много хора...

Амеротке седна на едно столче и се загледа към входа на гробницата. Сети се за Белет, който толкова се притесняваше за планираната кражба, където нямало да има пазачи. Дали не е ставало дума за Некропола? Гробницата на Уени ли бяха набелязали разбойниците? Но защо им е бил ключар? Пък и какво можеше да свързва Белет с мъртвия вестител? Амеротке вдигна поглед към надзирателя:

— Да сте забелязали нещо подозрително? Навъртали ли са се тук разни хора?

Дебелакът беше истински изплашен. Ясно личеше, че единственото, което искаше, е Амеротке да си тръгне възможно най-скоро.

— Господарю — изхленчи той, — аз отговарям за мъртвите. Живите не ме интересуват!

ОСМА ГЛАВА

АНУБИС Е БИЛ ПОЧИТАН КАТО ВЪРХОВЕН БОГ В XVII ЮЖЕН НОМ^[1]

Хети и Ита се любеха ненаситно в стаята на жреца. Понякога — денем или нощем — тя идваше при него, разпускате мълчешком робата си и се шмугваше под завивките. За него тези часове бяха истински празник, защото Ита беше невероятно изкусна и изобретателна любовница. Тайните срещи носеха и на двамата неописуемо удоволствие. Сега, увлечени в любовната игра и отприщаната страст, те не чува как вратата се отваря. Само натъртеното покашляне накара Хети да избути Ита настрани и да впери уплашен взор в тъмнината на стаята. Лунната светлина едвам се процеждаше през капака на малкия прозорец високо на стената. Стаята на жреца се намираще в старата част на храма, където винаги бе мрачно и студено, защото слънчевите лъчи не успяваха да проникнат дотам. Ита коленичи на леглото и издърпа робата около тялото си. Хети посегна към камата върху масата, но край ухото му бръмна стрела, заби се в стената малко над главата му и той се отказа от намерението си. Ита изруга тихо.

— Трябваше да заключиш вратата! — изсъска й Хети.

— Прекалено беше заета с предстоящото удоволствие... — гласът беше нисък и неясен, сякаш човекът, мъж или жена, говореше иззад маска. — Моля ви, не се тревожете. Заплашва ви опасност само ако мръднете от леглото.

Хети присви очи. Посетителят явно полагаше доста усилия да преправя гласа и интонацията си.

— Какво искаш? — попита жрецът несигурно.

— Нищо. Само ще поседя и ще погледам как двамата се гушкате...

— Остави ни на мира! — извика Хети. — Аз съм жрец и не съм женен, Ита също е свободна...

— Да — дойде сухият отговор. — Но връзката ви ще се стори твърди интересна на Амеротке, съдията с всевиждащите очи.

— Той е глупак — изрече презрително жрецът. — Какво, като научи?

— Стига празни приказки! — изсвистя още една стрела и с тъп звук се заби в стената. — Къде е Славата на Анубис?

— Не сме го взели ние...

— „Ние“? Значи признаваш, че прелестната Ита е замесена? Не сте го взели, значи? Амеротке обаче е убеден, че сте!

— Ти пък откъде знаеш?

— Проста логика. Немрат е убит. Ти си пазел пред светилището, вратата е била заключена, а ключът е намерен у Немрат. Трябва да се случи нещо свръхестествено, за да повярва човек, че ти нямаш нищо общо с това.

— Ако Амеротке ме смяташе за виновен — самоуверено отвърна Хети, — отдавна да ме е арестувал.

— Глупак! Естествено, че няма да го направи. Ти си жрец, значи не могат да те измъчват, а нямат никакво доказателство срещу теб. И все пак кажи ми: — твоя ли беше идеята или на Уени?

— Уени? — попита Хети. — Кой е той?

— Освен че си глупак, си и нескопосан лъжец. Много добре знаеш кой е Уени, египетският вестител, който работи за нас, митанийците...

Хети замръзна. Защо посетителят направи такова признание? До него Ита с усилие се размърда от уплаха си. Долната ѝ устна затрепери. Хети я сграбчи за китката:

— Какво искаш? Кажи ми и си върви — примоли се той.

— Славата на Анубис. Как го откраднахте? — шептеше безмилостно гласът.

— Не мога... да отговоря на този въпрос.

— Знам, че аметистът е у вас. Какво смятате да правите с него? Да го занесете на пазара и да го продадете? Веднага ще ви хванат. Да го предложите на нубийците? Не! Не става. Да го нарежете на по-малки късове? Твърде опасно и трудно ще ви е. Трябва да решите тук и сега!

— Да, но... ако предположим, че си прав — треперливо изрече Хети, като внимателно подбираше думите си, — казвам „ако предположим“... как ще ме увериш, че не си изпратен от съдията Амеротке да ми поставиш капан?

На пода тупна нещо.

— Вдигни го и се върни на мястото си! — нареди гласът. Хети се наведе, взе кръглия печат с инкрустиран скарабей и го завъртя из пръстите си. — Внимателно! — настоя гласът.

Жрецът разпозна царския печат на Тушрата.

— Може и да си го откраднал...

— Да, но не съм! — на пода издрънча кожена кесия. — За теб е!

Хети я взе и нетърпеливо отвърза връвта. Изсипа съдържанието ѝ в ръка: блестящи миниатюрни златни блокчета.

— Има и още — обади се гласът. — Много повече от това, което ви е предложил Уени. Знам, че изчаквате. И добре правите. Но когато всичко се уталожи, ще чакам от вас следния сигнал: Ита има една огърлица от корналини със златен скорпион в средата... Виждаш ли колко внимателно сте следени? В деня, в който сте готови да ми дадете аметиста, а това трябва да е денят, в който митанийците си тръгват от Тива, Ита ще се появи с огърлицата си до езерото пред сградата, в която са настанени пратениците. Хети, ти ще се погрижиш Славата на Анубис да се намира в тази стая — в малка кутия върху тази масичка. Двамата с Ита няма да стъпвате тук през целия ден. Когато се върнете, Славата на Анубис няма да го има, а вие двамата ще бъдете по-богати, отколкото някога сте си мечтали...

— Как мога да бъда сигурен? — изръмжа Хети.

Посетителят хвърли още една кесия на пода.

— Ето ти повод за размисъл... Поговорете си с Ита, пребройте богатството си и планирайте къде искате да избягате. Кой знае, ако поемете по Пътя на Хор, Тушрата може и да ви приеме в своето царство...

Още една стрела се заби в стената. Вратата се отвори, после се затвори и остави любовниците седнали на леглото, с вторачени в тъмното очи.

Един час по-късно вестителят Марерб се появи забързан по стълбите. Беше убеден, че Америкотке си е тръгнал от храма, но преди малко го бе спрял някакъв непознат жрец и му бе предал съобщението, че съдията е заръчал незабавно да отиде при него. На път за насам вестителят зърна Шуфой да минава забързано пред храма и реши, че явно и господарят на джуджето се е върнал.

Предната галерия беше пуста. Слугите бяха помели и излъскали дървения под, бяха поставили цветя в медните вази и поръсили всичко с благовония. Марерб избърса потта от лицето си. Продължи през галерията и почука на вратата, определена за съдията. Никакъв отговор. Почука отново.

— Господарю Америкотке! — извика той. Блъсна силно вратата. Стаята беше тъмна, а прозорците — затворени. Постепенно очите му привикнаха с мрака. Различаваше леглото, както и някои мебели. — Господарю Америкотке! — и влезе. Точно беше отишъл да отвори прозореца, когато чу звука от затръшването на вратата зад него. Две силни ръце го задратиха през глава в другия край на стаята. Той се стовари върху леглото и въздухът от дробовете му изсвистя. Обърна се и с мъка си пое дъх. Вътрешно в себе си беше очаквал подобно нападение. Предателството, измяната и интригите бяха ежедневие в професията на вестителя, а и смъртта на Уени бе изострила допълнително инстинктите му. Хвърли се към тъмната фигура, но не осъзна, че мъжът е въоръжен: кожената бойна пика на нападателя го удари през лицето и пронизващата болка изтръгна силен стон от гърдите на Марерб. От устата му шурна кръв. Огледа се за нещо остро или тежко, каквото и да е! Невидимият нападател остана неподвижен, но все така заплашителен.

— Остани на мястото си, египетски вестоносецо — нареди му той с безпльтен глас.

— Какво искаш? — попита Марерб, останал без дъх. — За какво е всичко това?

— На колене! — заповяда гласът. — На колене! С гръб към мен. — Марерб се подчини, но усети, че го обхваща паника. Дали непознатият щеше да пререже гърлото му? В коридора се чу дрънчене. — Тихо! — заповяда гласът.

Марерб замръзна на мястото си. Някой отваряше вратата. Разпозна дребната фигура на Шуфой. Нападателят рязко подхвана

джуджето и го запрати в другия край на стаята като вързоп дрехи. Шуфой се блъсна в някаква маса, изруга от болка и размаха сърдито ръце. В този момент вратата се отвори отново и нападателят изчезна.

За момент настъпи пълно объркване. Шуфой стенеше и виеше, сякаш беше заклан. Мареб усещаше пулсираща болка в лицето, а кръвта от устата му не спираше да шурти, но той се изправи и отвори капациите на прозореца. Джуджето огледа безпорядъка и възкликна:

— Добре, че дойдох! Аз май ти спасих живота, а? Предполагам, нямаш никаква представа, кой ни подреди така?

— Не — отговори Мареб ядосано. — Дойдох, защото мислех, че господарят Амеротке иска да ме види. Отворих вратата и... — усмихна се и протегна ръка.

Шуфой я стисна.

— Ако не беше дошъл, сигурно сега щях да се представям пред боговете...

— Защо си решил, че господарят иска да те види?

— Някакъв стар жрец ми предаде съобщението му... о, сигурен съм, че ако го намеря, ще се окаже, че е сляп или луд и не може да опише човека, който го е пратил да ме привика тук.

Шуфой се затътри навън. Стълбището на къщата беше пусто. Беше най-горещото време на деня и всички слуги се бяха оттеглили да почиват на хладно, но Шуфой ги разбуди и ги накара да донесат вода, кърпи и мазила. Дребосъкът лично се погрижи за синините на Мареб.

— Известно време момичетата ще те отбягват — пошегува се той с вестителя, — но после ще си наваксах...

Мареб му благодари. Едва след като и двамата се бяха съвзели от преживяното, вестителят се сети да попита:

— Всъщност, Шуфой, ти защо дойде?

— Господарят Амеротке отиде в Некропола — поясни дребосъкът приглушено. — Явно иска да посети гробницата на колегата ти Уени. А мен ме прати да разуча нещо за ножа, с който е бил убит Немрат. Аз разбрах кой му го е продал, и дотърчах тук да му съобщя... Но след като господаря го няма — Шуфой изпъчи важно гърди, — може би няма да е зле, за да не се губи ценно време, сам да се погрижа за това. Ще ида да се срещна с моя стар познайник Ловеца на крокодили!

— С Ловеца на крокодили? — прошепна Мареб учудено.

На излизане от храма Шуфой описа на вестителя Ловеца на крокодили:

— Някога е бил моряк, после рибар. Не търгува много-много в Тива, защото някои хора гледат на крокодилите като на богове. По време на сезона за ловуване използва една плоскодънна лодка, на която окачва малко прасенце. С него примамва крокодила до плитчините, където бързо му вижда сметката. Е, случва се понякога да примамим повече от един звяр — засмя се Шуфой — и тогава му се налага да се спасява, както може...

Запътиха се към пазара. Синините и страшните им погледи привличаха вниманието, но дребосъкът майсторски успяваше да си проправи път през навалищата. Стигнаха до кейовете, където кипеше усилена дейност: рибарски лодки хвърляха въжета, търговски кораби разтоварваха стока, моряци опъваха или свиваха платната по мачтите, войници подвикваха на преминаващите проститутки с крещящо украсени перуки. Шуфой хвана Мареб за ръката, двамата кривнаха в една тясна уличка и потънаха в мръсния вход на малка, зле осветена пивница. Вонеше на кожа и танин, защото в съседство имаше дерач. Един човек в ъгъла стана, за да ги поздрави. Беше облечен в смешни крокодилски одежди. Имаше тясно лице и тънки устни, а очите му непрекъснато шареха наоколо. Ръцете му чак до раменете бяха осеяни с белези от стари рани.

Шуфой покани вестителя да седне. Докато им сервираха по халба бира, Мареб огледа внимателно Ловеца на крокодили. Шуфой пък следеше с интерес лицето на вестителя. Когато се срещнаха за пръв път, Мареб го бе подразнил с превзетите си маниери. Вестителите обикновено бяха от благороден произход и Мареб не правеше изключение. Но явно пратеникът на царицата бе смел мъж и кален воин, щом така методично се справи с нападението, а сега толкова спокойно наблюдаваше Ловеца на крокодили, когато обикновено всички отбягваха заради страховития му вид. Непознатите си глътваха езика от уплах, щом го срещнеха, а жените пицяха и бягаха във всички посоки.

— Чувал съм за теб — заговори Мареб, след като отпи от бирата си. — Шуфой твърди, че за теб се носят легенди по целия Нил. Малко хора оцеляват след нападение от крокодил...

— Щом веднъж се научиш как да се справяш с тях — ухили се ловецът в отговор — и си достатъчно внимателен, не представляват голяма опасност.

Тук Шуфой би възразил. Не можеше лесно да забрави случката с нападнатата от крокодили ладия, от която той и господарят му по чудо се бяха спасили.

— Дошли сме да говорим за Уени и за ножовете му — дребосъкът реши да насочи разговора в желаната насока.

— Уени и ножовете? — подигра се Ловецът на крокодили. — Странна птица беше този Уени. Но май сте дошли да ми губите времето.

Марерб инстинктивно отстъпи назад, когато зад Ловеца на крокодили се появи някакво странно същество. Новодошлият беше висок, слаб, със странно момичешко лице, обръсната глава и козя брадичка. Също беше облечен в кожи. Вестителят не можеше да реши дали човекът е страшен или смешен. Мъжът стискаше здраво камата си, а на едно въже около врата му висеше друг нож, прибран в канията.

— Кой е този? — попита Марерб предизвикателно.

— Няма име — усмихна се Ловецът на крокодили, — наричат го Сянката. Където съм аз, там е и той. Красив е, нали? — и той се разхили. Обърна се и щракна с пръсти. Мъжът отвори уста. — Шуфой си няма нос, а Сянката си няма език — захихика ловецът и размаха пръст пред лицето на Марерб: — Трябва да прекарваш повече време по брега, ще видиш много по-странни неща, отколкото из земите на Куш.

Марерб не отговори.

— Нека да говорим за работата — Шуфой направи нов опит да насочи разговора. — Ловецо, ти се съ согласи да се срещнем. Кажи ми, знаеш ли нещо за Уени и за камите?

— Това, което знам за Уени, струва доста повече от една чаша бира. Мъртъв е, нали? Всички знаем какво се е случило в храма на Анупис! — и изплези бързо език като гуцер. После погледна през рамо към Сянката: — Иди се позабавлявай с онази танцорка... — лицето на Сянката се разтегли в усмивка. Направи знак на момичето, за което ставаше дума, и излезе навън през задната врата на пивницата. Ловецът го проследи с поглед и после се обърна към Шуфой: — Три къса сребро — заяви той — и ще ти кажа всичко, което знам!

— Два — невъзмутимо отвърна Шуфой. — Плюс честната ми дума, че няма да те арестуват за съучастничество в нито едно от убийствата...

Ловецът на крокодили преглътна с усилие, сякаш въобще не беше се сетил за това.

— Дадено — съгласи се той с дрезгав глас. — Значи стражите няма да ми идват на гости? А? Обещавах ли?

Шуфой въздъхна, отвори кесията си, извади два малки къса сребро и ги сложи на масата.

— Ще бъдеш в безопасност, а тези са за теб.

— Добре! — Ловецът на крокодили понечи да вземе среброто, но Шуфой го плесна по ръката.

— Първо да чуем какво имаш да ни кажеш!

Ловецът поклати невярващо глава при демонстрираната липса на доверие, взе торбата си и я изсипа на масата. Ножовете издрънчаха. Шуфой взе един и се вгледа в странната резба на костената дръжка с глава на озъбено куче.

— Купих ги... — прокашля се Ловецът на крокодили.

— Открадна ги — прекъсна го Шуфой.

— Взех ги на заем — ухили се ловецът — от един търговец, когото срещнах в Мемфис. Изработени са от някакъв ханаански майстор. Не можах да ги продам там, затова ги донесох в Тива. Нямам разрешително за пазара, та останах малко в сянка. Уени си купи...

— Сигурен ли си, че е бил Уени? — намеси се Мареб.

— О, да, познавах Уени добре. Той далеч не беше онова добро момченце, за което го мислите.

— Той беше вестител на царицата — докачено издекламира Мареб.

— Ако трябва да бъда напълно откровен — изсумтя Ловецът на крокодили, — пет пари не давам, дори и да е бил син на фараона. Хората не са такива, каквито изглеждат. Уени купи два ножа. Даде ми едно от онези — и посочи среброто върху масата. — Бях много доволен.

— Не се и съмнявам — прекъсна го Шуфой. — Предполагам, си чул, че са откраднали Славата на Анубис?

Усмивката на лицето на ловеца изчезна.

— Какво намекваш?

— С такъв нож е бил убит Немрат, жрецът пазител.

Ловецът покри лицето си с длани. Когато ги махна, цялата му самоувереност се беше изпарила. Погледна устремено към вратата, после към задния вход, зад който беше изчезнал Сянката...

— На твоє място не бих си тръгнал — заяви Шуфой.

— Ама... Не знаех за това — запелтечи мъжът.

— Но си чул за кражбата, нали?

— Цяла Тива говори за това. Нали знаеш какви клюкари са жреците? — щракна с пръсти: — Значи това е замислял Уени...

— Хайде, разказвай — усмихна се Шуфой. — Познавам те добре. Сигурен съм, че Уени ти е платил за още нещо, освен за ножовете.

— Да, плати ми. Каза, че имал нещо за продаване, нещо много ценно... Не! — Ловецът на крокодили се удари по челото. — Той каза, че имал две неща. Едното не пожела да назове, а другото беше някаква книга, ръкопис...

— Синухе? — не се сдържа Мареб.

— Кой? — попита неразбиращо ловецът.

— Синухе Пътешественика.

— Не знам, ама като се замисля, той трябва да е бил. Разбира се! — Ловецът на крокодили отпи голяма глътка от халбата си. — Той също е поел последния си път към далечния хоризонт, нали? Последно пътешествие, ха-ха? Хм, както и да е. Уени дърдореше много, искаше да продаде онези неща. Попитах го на кого и дали да отскоча до Оазиса на палмите. Уени ми се усмихна и поклати глава. Отвърна, че ще е най-добре да се свържа с либийците или с нубийците...

В този миг по пода притича един едър плъх, при което Шуфой подскочи, вирвайки крака, и блъсна стола си, като сграбчи празната си халба.

— Какво е това място? — измуча той към недоспалия обезобразен собственик. — Не можете ли поне да опазите пода си?

— Няма нужда да се тревожиш от плъховете — изсмя се собственикът. — За тях си имаме змии.

Шуфой му хвърли убийствен поглед и се върна на мястото си.

— Мразя плъхове — заяви той — независимо дали са с два или с четири крака.

— Уени беше плъх — съгласи се Ловецът на крокодили, — и то много по-опасен, отколкото си мислите. Познаваш ме, Шуфой. От пръв поглед разбирам кой в този град е дошъл да търгува и кой — да шпионира. Пия си бирата и с либийци, и с митанийци. Винаги знам към кого трябва да се обърна, ако искам да пробутам някоя по-особена стока. Но не и Славата на Анубис! И понятие си нямах защо Уени купи ножовете. Колко малък е светът! Аз откраднах ножовете и ги продадох на Уени, той пък откраднал аметиста и убил Немрат... Какво, и Синухе ли е бил убит с такъв нож?

Вместо да му отговори, Шуфой попита:

— На други хора продавал ли си такива ножове? Имената Хети и Ита говорят ли ти нещо?

Ловецът на крокодили поклати глава.

— Познавах Немрат като собствената си длан — каза той. — Вечно беше като разгонен, като пръч. Няма бардак в Тива, който да не е бил удостояван с присъствието му...

— Чакай, кажи ми за ножовете, колко си продал в Тива? — настоя джуджето.

— Около дузина — отвърна ловецът.

— Помниш ли точно колко и на кого?

— Че откъде да помня. Понякога съм пиан, когато ги продавам. Не помня друг купувач, освен Уени.

— Ей, Шуфой, това няма смисъл — обади се Мареб. — Ако крадецът е използвал такъв нож, за да убие Немрат и да открадне аметиста, рано или късно, ще проследят ножа до него...

Шуфой надигна бирата и я долепи до лицето си, за да се изстуди.

— Да, но все пак ще отнеме доста време, докато се проследи ножът...

— Ама вие какво си мислите бе, хора — намеси се Ловецът на крокодили. — Да не би да смятате, че съм казал истината на Уени? Напротив, уверих го, че такива ножове се продават из цяла Тива. Пък и това, че е купил нож, още не значи, че го е използвал... Освен това забравяте нещо много важно — добави той. — Ако Уени не беше умрял, сега нямаше да съм тук и да си говоря с вас!

На вратата се появи Сянката и седна зад господаря си. След него влезе и проститутката. Когато мина покрай Шуфой, той я хвана за ръката.

— Познаваше ли Немрат, жреца от храма на Анубис?
Момичето погледна многозначително бирата му.
Шуфой ѝ сипа една чаша. Тя се наведе сред облак парфюмирана пот.

— Дребни човече — прошепна тя, — ако можеш да ми намериш една курва в Тива, която не го е познавала, ще те черпя едно! — после се отдалечи.

— Не ми вярваше, а? — подразни го Ловецът на крокодили.

— Все още не си си изработил среброто. Говорехме за Уени...

— Така е. Готов ли си за една изненада? — изперчи се ловецът.
— Чувал ли си за амеметите?

— Че кой не е? — отвърна джуджето. — Бяха банда убийци, които последваха армията на божествената Хатусу на север, а след голямата битка изчезнаха... Давай нататък!

— Уени беше един от тях...

— Уени беше вестител! — извика Марерб.

— Глупости! — възкликна Шуфой.

— Добре де, не точно амемет, но от онези хора, дето срещу пари ще ти свършат всякаква мръсна работа... — ловецът отпи нова глътка от халбата си. — Едва ли знаеш, че на съвестта на вашия прехвален вестител лежат няколко убийства. И освен това е бил женен за митанийка, която е умряла при твърде подозрителен нещастен случай...

— Да не искаш да кажеш, че Уени я е убил?

— О, да. Миличкият Уени я завел на разходка с лодка по Нил. Пийнали малко вино, тя решила да поплува и хоп — изчезнала. Тялото ѝ беше намерено след известно време без никакви следи от насилие. Уени си мислеше, че е в безопасност. Само че същата нощ, която бе избрал за малката си разходка, аз бях излязъл с плоскодънката си по Нил. Тъкмо бях издърпал лодката си в тръстиките и ги видях. Той я задуши с една възглавница, а после бутна тялото ѝ във водата. Ето как Уени и аз се запознахме.

— Искаш да кажеш, чрез изнудване? — възкликна Шуфой.

— Е, не употребявай такива груби думи. Наречи го сделка. Изтъкнах колко умел е, и той прие предложението ми. Набавях му имена на възможни жертви, а той вършеше останалото. Увеличаше се по градинарство, наблюдаваше преди всичко на разни треви и билки.

Беше голям специалист по отровите. Та както казах, известно време работехме заедно. Аз му давах имената на хората, а той им изпращаше подарък — храна, вино. Направо да не повярваш колко много хора изгарят от желание да се отърват от конкурентите си, от любовника на съпругата си, от ухажор, който им е омръзнал, от стиснат роднина...

Шуфой го гледаше изумен. Знаеше, че това, което Ловецът говори, е истина, но не разбираше от какво е предизвикана нетипичната му словоохотливост.

— Могат да те изправят пред съда за убийство — тихо рече дребосъкът.

— Какво убийство? — отвърна Ловецът на крокодили невинно. — На кого? Къде е трупът? Къде е доказателството?

— Мареб ще бъде свидетел...

— Ех, Шуфой, ще кажа, че съм се пошегувал!

— Тогава защо ни разказваш всичко това? — пожела да узнае джуджето.

Ловецът на крокодили зачопли мръсните си нокти.

— Първо, Шуфой, искам думата ти, че съм в безопасност. Само боговете знаят какво ще излезе наяве, щом веднъж водите се размътят. Второ, искам да ми се плати. И, последно, искам да избягам от Тива, преди Асурал да ме сграбчи за врата...

— Мислиш ли, че Уени е откраднал Славата на Анубис?

— Може би...

— А дали той е убил и Синухе?

— Възможно е.

— Уени работеше ли за някого? — попита Шуфой.

Ловецът на крокодили се почеса по бузата и погледна бързо към вратата.

— Не знам. Той беше единак. Единственото, което наистина го интересуваше, беше онази гробница в Некропола. Наричаше се Градинаря, сам себе си, представяш ли си? Гледаше на себе си като на човека, който прочиства обществото, който изтръгва бурените и налага ред...

— Каза ли ти нещо, преди да умре? — настоя Шуфой.

Ловецът на крокодили пак зачопли изпочупените си нокти. Навън някой запя любовна песен:

*Любимата ми е прекрасна, от всички най-красива.
със устни като мед и с лебедова шия.
И в тишината на нощта ще ѝ даря букет листа
и черен яспис. А тя последния сюрприз
ще сподели с мен и под ласкавия бриз
ще ме поема с тяло и с уста.*

Шуфой се заслуша напрегнато. Трябваше да запомни думите! Хвърли бърз поглед към Мареб. Вестоносецът седеше като омагьосан от разказа на ловеца. Джуджето се огледа. Пивницата беше опустяла, а собственикът залости вратата. Отвън до прозореца се спотайваха някакви фигури. Дребосъкът хвърли гневен поглед към събеседника си.

— Засега си в безопасност, Шуфой — Ловецът на крокодили за момент заприлича на ужасяващ звяр от реката с твърдия си немигащ поглед. — Казано накратко, Уени беше разтревожен и напрегнат, но не знам защо... — после избута стола си и стана.

— Господарят ми ще иска доказателство...

— Тогава нека отиде да си го вземе. Нали знаеш стария храм на Бес, където беше убит Синухе? Е — рече ловецът и се надвеси над масата, — на входа на страничното светилище има една плоча. Вдигнете я и ще намерите труп.

— Чий?

— След като Уени уби жена си, аз го наблюдавах. Следих го няколко дни. Уби и още някого, мисля, че беше любовникът на съпругата му. Примами го да се срещнат при храма на Бес, а после го удари отзад с една брадва — ловецът се ухили. — Точно когато се беше заел да го погребва, аз се показах от укритието си... Да можеше да видиш лицето му в този миг... — после смехът му изведнъж секна и той вдигна ръка: — А сега, Шуфой, ще те оставя да платиш сметката. Брой до сто и след това можеш спокойно да си тръгнеш. Предай поздрави на господаря Амеротке!

Шуфой го проследи с поглед, докато излизаше.

— Какво? Какво? — попита Мареб, обезпокоен от мълчанието на джуджето.

— Нищо — отвърна дребосъкът и поклати глава. — Познавам Ловеца на крокодили от години. Наистина е такъв закоравял престъпник, какъвто ни се представи. Но убий ме, не разбирам откога е станал толкова разговорлив и услужлив!

[1] Административна единица в Древен Египет. Управлява се от номарх и има относителна автономност. Южните (в Горен Египет) номи са 22, а северните (в Долен Египет) — 20. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

АНУБИС — ПОКРОВИТЕЛ НА БАЛСАМАТОРИТЕ

Един мишелов се спусна над разрушения храм на Бес, описвайки плавни кръгове. Слънцето вече залязваше и горещината на деня постепенно отминаваше. Хладен бриз набраздяваше водите на Нил и полюшваше храсталаците около руините. Със зоркия си поглед птицата проследи как двама мъже си проправяха път към храма през камънаците. Мишеловът прекъсна търсенето на плячка и се издигна по-високо. Направи още един кръг и забеляза ново раздвижване в храстите — там стоеше друг мъж, който беше облечен в странна черна бойна пола и носеше маска на лицето. Мишеловът нададе пронизителен писък и отлетя — прекалено много хора имаше тук, прекалено много опасности го дебнеха.

Необезпокояван повече от птицата, убиецът се спотайваше в храстите и наблюдаваше какво правят Амеротке и слугата му Шуфой в залите на порутения храм. В едната си ръка стискаше оръжие, което причиняваше бърза и неусетна смърт, а в другата — малък лък. Той осъзна, че разстоянието е прекалено голямо, за да се надява на точен изстрел, а и опасността бе двойна. Съдията и дребосъкът бяха открита мишена, но убиецът реши да изчака — може би щяха да се приближат. Време беше зорките очи на съдията да се затворят за вечен сън. Убиецът погледна към небето. Досега всичко вървеше по плана, освен една малка подробност. Дали сега бе моментът за необходимия удар, или не трябваше да изчака още малко? Убиецът се размърда, отстрани някаква трънлива клонка и се взря напрегнато в съдията. Очевидно Амеротке претърсваше храма. Какво ли търсеше? Вярно, мястото бе подходящо за нападение, но по-добре да изчакаше по-сгоден случай. Със сигурност нямаше да се наложи да чака дълго. Убиецът се усмихна зад маската и безшумно се отдалечи от руините.

Сред разхвърляните отломки на храма Амеротке, без да подозира колко близо бе до покушение, оглеждаше каменната плоча при входа към страничното светилище.

— Дали ще можем да я преместим? — попита Шуфой. — Трябваше да вземем и Асурал — изохка той.

— Ще се справим и сами — усмихна му се Амеротке в отговор и изтри потта от челото си. Дребосъкът и Мареп го бяха причакали на кея и възбудено му съобщиха какво бяха научили от Ловеца на крокодили. Съдията им отвърна, че сведенията им идеално пасват с онова, което той самият бе научил за Уени, след като бе разгледал гробницата му. После отпрати Мареп и заедно с Шуфой пое към храма на Бес, за да провери доколко верни са думите на Ловеца на крокодили.

Дребосъкът бе мърморил недоволено през целия път до това запустяло място — жалваше се, че е уморен и иска да се върне у дома, а всъщност копнееше да се върне в храма при онази хесетка, за която бе съчинил цяла любовна песен. Мрънкаше, че сигурно Ловецът на крокодили им е наговорил куп лъжи и ги е пратил за зелен хайвер, недоволстваше, че Мареп, Асурал и Пренхое сега са се настанили някъде на сигурно и уютно място, а той е принуден да си износва подметките в тези пущинаци. Амеротке търпеливо слушаше оплакванията на дребния си приятел, докато най-сетне Шуфой изтъкна и последния си аргумент:

— Защо ние търсим доказателства? Господарката Норфрет отдавна вече ни чака, а освен това ви предстои тежко пътуване до Оазиса на палмите. Трябва да си починете, а не да се потите над този камък. В крайна сметка върховният съдия Амеротке не е прост работник...

— Напротив, точно такъв е — отговори съдията. — Аз се трудя за истината. А сега, Шуфой, запретвай ръкави, вместо да ми държиш речи!

Шуфой млъкна засрамен и грабна един прът. Изчегърта напластената от времето пръст по краищата на плочата и разчисти един участък. Вече започваше да се стъмва, когато двамата най-после успяха да подпъхнат пръта под плочата и да я повдигнат. С мъка я избутаха настрана. Един поглед беше достатъчен. От разкопаната почва стърчаха костите на ръка. Амеротке разчисти пръстта и огледа скелета. Обърна черепа. Потупа зеещата дупка отзад и рече:

— Ловецът на крокодили не те е излъгал. Уени е убил този човек... — отдалечи се и седна на един камък.

— Господарю, вижте! Погледнете това — Шуфой извади от пръстта масивна медна гривна.

— О, богове! — Амеротке стана, взе гривната и прочете йероглифите по ръба. — Значи името на мъжа е Хордет — обясни той на Шуфой. — Чувал съм за него... Мисля, че беше главен вестител от Дома на пратениците. Изчезна преди около четири години...

Шуфой започне да копае по-надълбоко и извади парче папирус. Издуха пръстта и прочете:

Нека демоните гонят душата ти до края на безвремието:

Дано очите ти ослепеят и престанеш да чуваш птиците.

Дано душата ти стане тежка като скала и счупи везните на Анубис.

И дано станеш храна за онези, които поглъщат сърца, та никога да не видиш блажения огън на Ра!

Джуджето пребледня от страшните думи на проклятието. Подаде го на Амеротке с разтреперани пръсти.

— Предполагам, Уени го е написал и го е сложил при жертвата си като акт на отмъщение...

В този миг се разнесе цвилене на кон. Амеротке се обърна рязко по посока на звука и съзря една колесница, която бързо се приближаваше. Шуфой сграбчи камата си. Съдията присви очи и съзря, че поводите на двата снежнобели коня са в ръцете на Марерб. След малко царският вестител спря животните, скочи от колесницата и тръгна забързано към Амеротке. Беше издокаран в най-хубавите си дрехи, а косата му беше намазана с благовония.

Марерб огледа храма:

— Асурал ми каза, че сте тук. Нося заповед от божествената Хатусу... — и тикна знака на фараона под носа на Амеротке, за да го целуне.

Амеротке избърса ръцете си и докосна почтително картуша на царицата:

— Какво се е случило?

— Господарю, присъствието ви е спешно необходимо в Дома на милион години... — Мареб забеляза отместената плоча и подаващия се от дупката скелет — Забрави официалностите и разтревожен попита: — Какво се е случило?

— И аз това те питам! — отвърна Амеротке.

Мареб се опомни и продължи делово:

— Божествената Хатусу заповяда веднага да отидете при нея. Митанийските пратеници ще тръгват всеки момент за Оазиса на палмите. Ние трябва да отидем с тях. Сега обаче е прекалено късно.

— Ще тръгнем на зазоряване — обясни Амеротке ядосано. — Има неща, които трябва да обсъдя с божествената. Току-що открих трупа на един от нейните вестители...

— Колега? — възкликна изненадано Мареб.

— От колко време си на служба в Дома на пратениците? — попита го Амеротке. Показа му гривната и папируса с проклятието. — Спомняш ли си Хордет?

— Разбира се — отвърна Мареб и направи знак против лош късмет с палец и показалец. — Той изчезна преди четири-пет години. Разправят, че се е удавил или...

— Или какво? — попита строго Амеротке.

— Беше ерген, обичаше жените...

— Добре ли го познаваше?

Мареб поклати глава.

— Не, само бегло...

— А колко добре познаваше Уени?

— Също толкова. Ние, вестителите, рядко завързваме приятелски връзки. Пречи на работата... За Уени знам, че беше женен за митанийка. До преди да се срещнем с Ловеца на крокодили, бях убеден, че жена му случайно се е удавила. Пък и след това Уени много се промени. Мислехме, че е от скръб, а то — какво излиза! Ама значи той наистина я е убил, а? И после този нещастник! И наистина ли Хордет ѝ е бил любовник?

— Така изглежда — потвърди Амеротке. — И не стига това, ами за да е сигурен, че душата му няма да намери покой и в отвъдното, е

заровил заедно с него и едно проклятие.

— Аз харесвах Уени — заяви Марреб. — Разбирам го. Сигурно е полудял, когато е открил, че любимата му е била невярна — каза той и изду бузи. — Предполагам, Хордет е заслужавал по-достойна смърт, а не това: без гробница, без балсамиране, без оплаквачки — тъмните му очи се присвиха в усмивка. — Много неща откривате, господарю Амеротке. Където се появите, нищо не остава такова, каквото е изглеждало... — погледна към тъмнеещото небе и добави: — Божествената Хатусу сигурно вече губи търпение!

Наместиха плочата обратно и всички се качиха в колесницата.

— Да вървим, че утре ни чака дълъг път до Оазиса на палмите... — въздъхна Амеротке.

— Бих предпочел да остана в Тива — отвърна Марреб, — защото никак не си падам по митанийците, откакто убиха баща ми и брат ми в битката при делтата...

Шуфой стоеше мълчалив като никога. Гледаше към порутения храм с мрачно предчувствие. Това място вече не бе светилище на Бес, а дом на Сет.

Въведоха Амеротке в покоите на божествената Хатусу. Помещението беше прекрасно — с изрисувани стени и големи високи прозорци. Във всички ъгли имаше фигури от слонова кост на различни богове, повечето от тях женски и изненадващо приличащи на самата царица. Въздухът ухаеше на мирта и сандалово дърво. Плочките по пода блестяха на светлината на алабастровите лампи, в които гореше чисто масло. Върху един каменен блок се издигаше статуя на Хор с лице към вътрешния басейн. Водата в него беше тъмносиня, а по повърхността ѝ се полюшваха лотосови цветове. Хатусу обожаваше славата, показността и властта. Сега тя седеше върху покрит с коприна стол. На главата си носеше напоена с масла черна перука, привързана със сребърна лента. Около врата си имаше огърлица от топази, а изящната ѝ ленена роба бе препасана със златен колан. Малките ходила на царицата почиваха леко кръстосани върху малко тапицирано столче. Сененмут седеше от дясната ѝ страна, а на коленете си държеше свитък. Хатусу задълбочено изучаваше ноктите си с леко наклонена глава. После вдигна поглед.

— Виж, Сененмут — каза тя с твърд режещ глас, — ето го и нашия горд Амеротке. Той е прекалено зает да се яви пред своя фараон въпреки изричната ми молба. Пренебрегва и заповедите ми. Дори забравя да коленичи в мое присъствие!

Амеротке се опомни, приближи се, коленичи и притисна чело о пода.

— Сърцето ми се радва — започна той официалния поздрав, — а душата ми ликува от светлината на образа ти, о, божествена!

Чу някакъв звук и пред очите му се появи кракът на Хатусу с боядисани с тъмна къна нокти.

— Аз съм твоят фараон! — отекна гласът ѝ. — Целуни краката ми, Амеротке! — той се подчини. — Вече можеш да станеш! — сега гласът ѝ прозвуча по-меко, но някак странно. Амеротке се изправи и погледна към нея — беше скрила лицето си зад златна маска. — Защо пренебрегна заповедите ми, Амеротке?

— Не съм, божествена — отрони съдията.

Хатусу вдигна ръка и Амеротке очакваше да го зашлеви, но вместо това пръстите ѝ го погалиха по бузата. Тя свали маската си и улови дланта му. Омайният ѝ парфюм го обгърна изцяло. Тя остави робата ѝ да се разтвори и да разкрие малко от изящната ѝ гръд. Амеротке забеляза, че зърната на гърдите ѝ бяха боядисани в златисто и зелено. Хатусу проследи погледа му и се усмихна.

— Красива ли съм, Амеротке?

— Да, като зорницата, а също и непостоянна като луната...

Усмивката ѝ изчезна, когато долови лекия му сарказъм.

— Желаете ли ме, Амеротке?

— Не, господарке.

— Не? Защо? — във въпроса ѝ прозираше момичешко любопитство.

— Желая съпругата си, а не богиня.

Хатусу докосна върха на носа му.

— Пак се измъкна. Колко си остроумен, Амеротке! Истинско съкровище! — тя се завъртя кокетно и отиде до малка масичка от акациево дърво, върху която бяха оставени най-различни бели вина. Върна се до стола си и направи знак на съдията да седне до нея. Отпи от чашата си и се облегна назад. Изведнъж от лекомислена флиртаджийка тя се преобрази в сериозен държавник: — Митанийците

си тръгнаха. Ти, Амеротке, ще ги последваш. Ще те придружи вестителят Мареп. Ще предадеш поздравите ни на Тушрата. Ще го увериш, че убийствата в храма на Анупис не са наше дело. Ще потвърдиш желанието ни за мирно уреждане на нещата — Хатусу замълча за момент. — Освен това внимателно се опитай да разбереш какво се крие в главата му, ако това въобще е възможно — тя посочи кожената торба на пода до стената. — Интересува ме дали е знаел за убийството на Синухе, за кражбата на ръкописа му и за изчезването на Славата на Анупис? А също и дали има пръст във всичката тази мръсотия! После се върни тук да ми докладваш! — размахвайки ръка, му заповяда царицата.

— Лагерът на Тушрата — обади се Сененмут — е в Оазиса на палмите. Установили сме изкуствена граница, неутрална зона, широка ивица ничия земя между оазиса и нашите конни ескадрони. Конниците ще те заведат до Макра, самотно каменисто възвишение навътре в Червените земи. После двамата с Мареп ще се оправяте сами. Митанийците ще ви посрещнат и ще ви ескортират до лагера си — Сененмут присви устни, грубото му лице беше сбръчкано, а клепачите му — натежали за сън. — Ще се отнасят към вас с необходимото уважение. Дръж Мареп близо до себе си. Него не го обичат и след малко ще ти обясня защо. Внимавайте какво ядете и пиете. Надвечер ще тръгнете и ще се присъедините към ескадрона, който ще ви чака при Макра. Те ще ви върнат в Тива. А сега, скъпи ми Амеротке, докъде стигна с откритията си?

— Славата на Анупис? — попита властно Хатусу.

— Все още не съм го открил, божествена — Амеротке умишлено избегна раздразнения ѝ поглед, — но подозирам кой е крадецът. Засега обаче не разполагам с доказателства. Колкото до останалите смъртни случаи... — съдията разтвори ръце, — танцьорката и Снерфу са били отровени. Пълна загадка е как им е била дадена отровата. На път за насам размишлявах върху смъртта на Уени. Има много начини да се убие един човек, но защо е трябвало да умре именно така? — Хатусу го гледаше неразбиращо. Амеротке поясни: — Можеха да го уцелят със стрела, да го отровят, да го удушат... Защо им е било да го примамват, за да бъде разкъсан от глутница кучета? Толкова ужасна смърт! Сякаш убиецът е искал да го затрие изцяло, телом и духом, да няма труп за балсаматорите... Това ме кара да мисля, че някой е имал

лични сметки за уреждане с Уени. Но все още не зная кой и защо — след това Амеротке разказа онова, което беше научил от Ловеца на крокодили.

Лицето на Хатусу побеля от ярост:

— Какъв разбойник! Ще наредя да го разчекнат!

— Боя се, че той вече е напуснал Тива. Но Ловецът на крокодили е без значение. Важна в случая е информацията, че Уени е бил убиец, при това професионалист. Убил е жена си заради изневяра, а също и любовника й Хордет, когото е заровил в един изоставен храм. Подтикван от Ловеца на крокодили, Уени постепенно е започнал да харесва убийствата. Няма съмнение, че той е купил ножа, с който е бил убит Немрат. Следователно е възможно да е замесен и в кражбата на аметиста. Убеден съм, че Уени е убил и Синухе и е скрил ръкописа му в гробницата си заедно с много други съкровища. Покойният ви вестител има много грехове, но не мисля, че имаме основание да го подозираме за смъртта на хесетката. Защо му е да я убива? А овцете от стадото и рибките? За тях трябва да търсим друг извършител, този, който уби самия Уени и нападна Мареп и моя слуга. Единствената ни следа е тайнствената чужденка, която съседите на Уени са видели близо до къщата му...

— Митанийка? Уанеф? — очите на Хатусу засвяткаха от гняв.

— Няма доказателства, господарке, още повече че Уени е притежавал ръкописа на Синухе и е планирал да го продаде на либийците. Но най-голямата загадка е как се вписва смъртта на Снерфу сред всичко останало? — Амеротке се облегна на стената и въздъхна. — Това е всичко, което знам.

— Е, ние също можем да добавим нещо. Покажи му! — усмихна се царицата.

Сененмут му подаде парче пергамент с разкривени, набързо написани йероглифи. Амеротке не успя да ги разчете.

— Това е митанийско писмо — обясни везирът. — Съобщение от Тушрата за пратениците му. Заловихме го случайно, носеше го някакъв пустинник, използван като куриер за лични писма до Уанеф. Преводът е приблизително следният: „От Тушрата, цар на Митани, до неговата любима заварена сестра. Научихме за събитията в храма на Анубис. Предупреждаваме ви, че преговорите трябва да бъдат завършени въпреки всичко, но сърцето ни би било изпълнено с радост, ако онова,

което блести най-ярко, и онова, което носи безкрайно знание, попадне в нашите ръце...”

— Славата на Анубис и ръкописът на Синухе? — поинтересува се Амеротке. — Значи Тушрата е разбрал, че са били откраднати, и, съвсем естествено, е пожелал да ги притежава...

— Писмото продължава — рече Сененмут, — „Убедени сме, че можете да използвате Градинаря.“

— Уени? — сякаш изплю името Хатусу.

— „Но преди това трябва да се справите с мръсните чакали, които ходят по петите ви...”

— Дали има предвид нас? — попита Амеротке. — Странно — прошепна той, — защо не споменава Хиената, доверения им шпионин?

— „И се погрижете за безопасността на нашите хора — продължи да чете Сененмут. — Ако е необходимо, върнете се в Оазиса на палмите, за да се посъветвате. Не се оттегляйте от преговорите, мирното споразумение е много важно за нас сега. Внимавайте с вестителя Марерб, той има доста причини да ни мрази.“

— Как иначе — обясни Хатусу, — митанийците убиха баща му и брат му.

— „Не се доверявайте твърде много на Градинаря — върна се към четенето везира, — нито на Сененмут.“ Това е — Сененмут остави папируса на пода.

— Значи всичко се върти около Уени — замисли се Амеротке. — Египетски вестител през деня и митанийски шпионин нощем. Но май в крайна сметка е работел единствено за себе си.

— Подкупили са Уени заради брака му с митанийка, но после са открили истината за него от Ловеца на крокодили или пък от либийците — тропна с крак Хатусу. — Тушрата е искал ръкописа на Синухе заради сведенията, а Славата на Анубис — за да ни направи за смях. Когато са разбрали, че на Уени не може да се разчита, са решили да го убият.

Амеротке се изправи и протегна ръка към кожената торба с ръкописа на Пътешественика, която лежеше в краката на фараона:

— Ще ми позволите ли да огледам ръкописа по-внимателно?

— Разбира се — усмихна се царицата, — но внимавай с него. И трябва да заминеш, преди да е съмнало! — Амеротке взе торбата. Обърна се, за да коленичи, но Хатусу стана, повдигна се на пръсти и го

целуна по бузите. — Не е нужно да коленичиш — прошепна тя. — Ти си приятел на фараона!

Съдията кимна на Сененмут и излезе. Шуфой и Пренхое го чакаха в преддверието и пристъпваха нетърпеливо от крак на крак.

— Съобщение от господарката Норфрет! — извика джуджето. — Ключът от ковчежето й...

— Не сега! — прекъсна го Амеротке. Погледна към прозореца: вече беше нощ. — И утре е ден!

Напусна Дома на милион години, стиснал здраво ръкописа на Синухе. Запъти се към храма на Анубис, без да забелязва тъмната фигура, която го следваше неотклонно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

НАРИЧАТ АНУБИС „ТОЗИ, КОЙТО СТОИ НА ВЪРХА НА ПЛАНИНАТА НА МЪРТВИТЕ“

Бойната колесница беше изработена от леко дърво, за да бъде бърза и подходяща за атаки. От вътрешната страна бе тапицирана с кожа, за да не пропуска вражеските стрели и пясък. Отвън бе обкована с бронз и подсилена с мед. Амеротке се взираше през прозорчето назад към Тива. Все още беше ранно утро и хладният дъх на Амон ласкаво развяваше гъстите гривни на двата бързи коня, наречени Гордостта на Хатор и Красотата на Изиди. Мареб уверено държеше дългите юзди и умело направляваше колесницата.

Амеротке и вестителят вече бяха оставили придружаващия ги ескадрон след себе си и сега летяха като вятъра през сухия омагьосващ пейзаж на Червените земи. Небето се озари от искрящата светлина на зората. Първите лъчи от изток мигновено променяха цвета на сивите скали и на редките храсти. Амеротке винаги се бе възхищавал на красотата на пустинята рано сутрин. Пясъкът ставаше червеникаво лилав, скалите порозовяваха, сухите шубраци преливаха в нюансите на кафявото. Погледна другаря си. Мареб беше съсредоточен в управлението на колесницата — вниманието му бе изцяло заето от това да води конете покрай острите камъни и вдлъбнатините в пясъка. Амеротке затвори очи.

— Имам чувството, че летя — рече той. — Сякаш съм станал ястреб и се стрелкам над пустинята.

Мареб го погледна за миг и отвърна:

— Прекрасно чувство, нали? Вслушайте се в музиката на впряга. Как само кара кръвта да бушува!

Амеротке отвори очи и се вкопчи по-силно в медната рамка, тъй като Мареб подгони конете в безумен галоп по отъпканата пътека.

Вестителят явно познаваше всяко завойче и отклонение. Съдията се заслуша в ритмичния тропот на колелетата, към който се прибавяше чаткането от копитата на Хатор и Изиди, чиито глави бяха украсени с черни пера. Когато слънцето се показва съвсем, Марреб намали и попита Амеротке дали да спрат, за да се помолят на изгряващия Ра. Съдията се съгласи. Колесницата спря в сянката на някакви скали. Двамата мъже стъпиха на чакълестия пясък. Вестителят се погрижи за конете — даде им по шепа зърно от една малка торба и намокри ноздрите им с влажно парче кожа, а съдията провери колелата, ремъците и предпазителите, за да се увери, че нищо не е повредено. Марреб беше взел възможно най-добрата колесница от царските конюшни, снабдена с голям боен калъф, в който имаше копия, сабя, брадва, лък и колчан със стрели. Амеротке постла наметалото си на земята. Двамата с Марреб си поделиха парче сушено месо и малък мях с вода. След това коленичиха с поглед, отправен към Далечния хоризонт и към величието на изгряващото слънце, и съдията подхвана сутрешната молитва:

*О, велики Ра!
Величието ти огрява целия свят
и посява живот или наказва с пепел.
Ти си бил и в отвъдното,
но властта ти не знае предели.
Всички благоговаят пред теб!*

Амеротке се наведе и притисна чело в земята, после същото направи и Марреб. Съдията изрече наум още една молитва — към богинята Маат — и помоли я да го закриля и да му даде мъдрост.

— Да вървим! — Марреб се изправи. — Чака ни още най-малко един час път! — облечен в тъмнозеленото наметало на царски вестител, той изглеждаше по-млад, а лицето му беше леко зачервено от лудото препускане. През челото му беше привързана бяла лента с избродирани йероглифи, с които се съобщаваше, че той е говорител и пратеник на фараона. Към връвта около кръста му бе прикачен отличителният знак на службата му — малък златен орел с разперени криле. Марреб се озърна и рече: — Това място тук изглежда напълно

пусто, но впечатлението е измамно. Познавате ли пустинята, господарю? Доловихте ли, че някъде наблизно има лъв?

Амеротке кимна.

— Да, познах по пръхтенето на конете. Но все пак е утро. Пустинята е най-опасна нощем, когато излязат хиените, чакалите, дивите котки и скорпионите... Кажи ми, Мареп — продължи съдията, докато се качваха в колесницата, — защо имаш зъб на митанийците?

— Защото убиха най-зверски баща ми и брат ми. И дори не позволиха да прибера телата им.

— А те как се отнасят към теб? — поинтересува се Амеротке.

— И те много не ме харесват — Мареп отпусна юздите.

— А как се отнасяха към Уени?

— Понякога, когато се срещяхме с Уанеф, имах чувството, че между тях двамата има нещо. Може и да ме обвините, че си внушавам...

— Едва ли си внушаваш. Мислиш ли, че тя го е контролирала?

— Истината е, че Уени беше продажен. Следваше този, който предлагаше повече.

— Който и да го е убил, явно много го е мразил — каза Амеротке, — за да пусне дивите кучета да разкъсат тялото му на парченца...

В отговор Мареп изплющя с камшика над главите на Хатор и Изида. Амеротке се хвана за рамката на колесницата. От години не беше ходил в Оазиса на палмите, но колкото повече се приближаваха, спомените му от това място се възвръщаха. Пустинята отстъпи място на земя с повече храсти, най-накрая се появи и оазисът — широк зелен остров сред червеникавия пейзаж. Амеротке видя бронзовите отблясъци от приближаващите се митанийски бойни колесници, изпратени да ги посрещнат. Бяха по-големи и по-тромави от египетските, с четири колела и теглени от едри коне. Пристигнаха с грохот до тях, обърнаха и застанаха от двете им страни. Амеротке вдигна ръка за поздрав. Командирът отвърна по същия начин, но лицето му беше почти изцяло скрито зад шлема и гъстите мустаци и брада. Продължиха в лек тръс към оазиса.

Съдията се изненада колко оживено бе мястото — всяка педя беше заета от шарени палатки, ограждения за конете, битови приспособления, открити навеси. Но хаос цареше само на пръв поглед,

всъщност лагерът беше устроен много добре: покрайнините бяха защитени с насипи и групирани бойни колесници, а в средата бяха разположени шатрите на жените и децата.

Навъсените митанийски войници ги отведоха до голямото езеро на оазиса. Там под хладната сянка на смоковниците и палмите бе разположен разкошният царски павилион. От високите пилони отпред се развяваха цветни знамена, а на пост до входа стояха ханаански наемници с бели поли и бронзови набедреници.

— Славни Амеротке, радвам се да ви видя... — Амеротке се обърна. Срещу него се усмихваше Уанеф, облечена в тъмнозелена роба с бял шал около раменете. — Надявам се, пътуването ви е минало добре?

Амеротке се поклони.

— Надявам се да е толкова добре и когато се връщаме.

— Цар Тушрата е готов да ви посрещне. Той е много разтревожен от убийството на личния му пратеник и се надява на потвърждение от ваша страна — Уанеф внимателно подбираше думите си, — че всичко е наред — погледна към Мареп и усмивката ѝ изчезна. — Последвайте ме!

Тя ги отведе в царската шатра. Отначало Амеротке беше зашеметен. Вътрешността беше тъмна, но много хладна. Той спря, докато объркването му премине, а после се огледа. Пъстри черги покриваха земята. Върху малки масички бяха поставени купи с плодове и напитки, а около масичките бяха струпани украсени възглавници. От кадилниците се издигаха кълба ароматен дим. Слуги с шарени ветрила безшумно раздвижваха въздуха.

Първата част на павилиона беше преддверие. Тушрата ги чакаше във втората зала седнал с кръстосани крака върху атлазени възглавници. От лявата му страна стояха Хунро и Менсу. Уанеф отиде и седна от дясната му страна. Царят бе облечен в бяла роба, а през гърдите му минаваше червена лента със златни нишки. На ушите му висяха големи перли, а около врата му имаше великолепно огърлица от скъпоценни камъни. Беше висок, мускулист, с грубо жестоко лице и дълга до раменете коса. Мустаците му бяха обръснати, а брадата — внимателно накъдрена и намазана с масла. Не погледна Амеротке открито, а го изгледа изпод рунтавите си вежди.

— Разбирам езика ви — пророни той без предварителен поздрав или други официалности. После ги подкани с жест да седнат пред него. Мареб и Амеротке се подчиниха. Слуги им поднесоха изстудено вино и захаросани фурми. Амеротке взе виното, но отказа храната. Тушрата взе една купа и започна да пълни устата си с фурми, като мляскаше шумно в знак на презрение. — Очаквам да ми обясните смъртните случаи, съпътстващи мирните преговори!

— Не съм дошъл да обяснявам нищо, господарю — отвърна Амеротке. — Защо да обяснявам неща, за които Египет не е отговорен?

— Един от моите пратеници беше убит!

— Един от нашите вестители също.

Тушрата зачопли с нокът зъбите си и се усмихна.

— Тогава защо сте тук, уважаеми Амеротке? Защо не сте в Залата на двете истини?

— Египет иска мир — отвърна съдията, — но при условията на божествената Хатусу, дъщеря на Ра. Колкото до смъртта на Снерфу, Египет не носи отговорност за нея. Тук съм, за да ви уверя в това.

Амеротке не обърна внимание на протестния вой на Хунро и Менсу. Лицето на Уанеф не издаваше нищо.

— Какво искате да кажете? — кресна Тушрата. — Че Снерфу е бил убит от митанийска ръка?

— Вие го казвате, господарю. Освен това не съм много сигурен с какво мога да ви изненадам при разкритията за изчезването на аметиста Славата на Анубис, за смъртта на Синухе Пътешественика и за кражбата на ръкописа му...

Жълтеникавото лице на Тушрата се зачерви от гняв.

— Не дойдохме в Египет, за да крадем...

— Значи не знаете нищо за всичко това?

Тушрата поклати глава. Уанеф се изкашля, за да прочисти гърлото си. Гривните ѝ издрънчаха. Съдията бе убеден, че това е знак за Тушрата да се въздържа.

— Уважаеми Амеротке — рече тя, — онова, което знаем за смъртта на вашия вестител Уени...

— Той беше предател — прекъсна я съдията, — готов да продаде себе си и всичко на онзи, който предложи повече. Това включваше ли и вас, господарке?

— Уени беше шпионин — усмихна се виновно Уанеф. — Той мамеше обаче и нас... — тя сбърчи вежди, — но така правят всички предатели, нали? Научихме — каза тя и си пое въздух, — че Уени е убил Синухе. Взел е ръкописа и го е скрил в гробницата си в Некропола. Освен това е откраднал и Славата на Анубис, но се е опитал да го продаде на други, не на нас...

— Явно имате много свои хора в Тива — възкликна Амеротке. — А „научихте“ ли как точно Уени е откраднал аметиста? Виждали сте светилището на Анубис, нали?

— Според нашите разузнавачи вестителят е бил в параклиса още от момента, в който Немрат е влязъл. Убил е жреца, скрил се и е излязъл едва когато престъплението е било открито — при тези думи Амеротке примига изненадано: не се беше сещал за такъв вариант.

Мареб пристъпи напред, сякаш искаше да каже нещо, но Уанеф вдигна ръка:

— Сега върховният съдия е говорителят на фараона! — каза грубо тя. — Ти си тук като негов водач и придружител. Вече не желаем да имаме нищо общо с вестителите на Египет — свали ръка и погледна Амеротке. — Волята на цар Тушрата е утре сутрин заедно да се върнем в Тива и да продължим с преговорите. Ще приемем всичките ви условия, ако махнете Мареб от храма на Анубис и ако предадете на Митани саркофага с тялото на Бения, сестрата на цар Тушрата.

— Нали знаете, че тялото ѝ е балсамирано и е положено в царската гробница? Защо да не почива в мир с фараона, нейния господар? Колкото до Мареб, той е съвестен слуга на царицата и с нищо не е нарушил заповедите ѝ...

— Исканията ни са крайно скромни и напълно разумни — отговори му Тушрата бавно. — Бения беше любимата ми сестра. Бих желал, когато ме положат за вечния ми сън в моята гробница, сестра ми да е до мен!

Амеротке се поклони:

— Ще се погрижа лично. Но се налага да чуя аргументите ви против Мареб...

— Вашият вестител загуби свои близки в голямата битка на север. Би трябвало да прикрива чувствата си по-внимателно: презрителната усмивка, грубият тон...

Съдията усети как юмруците на Мареб се свиват, и сграбчи ръката му, за да го удържи. С крайчеца на окото си зърна подигравателното лице на Уанеф. Неусетно атмосферата се беше променила. Уж Хатусу държеше юздите на силата и контролираше мирното споразумение, уж Тушрата бе поставен на колене, а в същото време митанийците им се надсмиваха. Какво ставаше тук?

— А защо не ни съобщихте за действията на Уени още в Египет?
— попита Амеротке, като се опитваше да звучи властно.

— Сметнахме, че би било по-безопасно, ако разкрием тази новина тук — отвърна Уанеф. — Пък и ние самите го научихме малко преди да си тръгнем от града ви.

В този миг входът на шатрата рязко се вдигна. Влязоха слуги, понесли подноси с ястия от печени пъдпъдъци, месо от антилопа, смокини и други плодове. Въздухът се изпълни с аромата на храната, но Амеротке беше впечатлен от друго — слугите бяха черни като нощта и с не по-висок ръст от Шуфой! Изглеждаха като деца, а всъщност бяха зрели мъже и жени. Всички бяха голи, като се изключат кожените превръзки около слабините и дрънчащите по китките им гривни. Беше чувал разкази за такива хора от джунглите далеч на юг, но за пръв път ги виждаше на живо.

— Харесват ли ти нашите дребни хора, Амеротке? — попита Тушрата. — Получих ги в дар от племенния им вожд.

Амеротке долови заплахата. Царят на Митани припомняше на Египет, че той също има силни съюзници. Слугите се поклониха и излязоха. Съдията вежливо опита от всички предложени ястия, но Мареб отказа да докосне каквото и да е и остана решителен и безмълвен. Амеротке използва прекъсването, за да обмисли онова, което Уанеф бе казала за кражбата на аметиста. Да, сигурно е възможно някой да се вмъкне в светилището точно когато жреците се сменят, и да се спотаи в някоя от нишите, после да убие Немрат и да избяга в последвалото объркване. Само че как е успял да се вмъкне толкова лесно? И дали е имал съучастник?

Забеляза, че Тушрата и Уанеф си шепнат, и сведе глава.

— И тъй, Амеротке, приемаме уверенията на Египет, че пратениците ни занапред ще са в безопасност — изрече Тушрата. — Можете да си тръгнете още тази вечер преди смрачаване и официално

да съобщите на царица Хатусу, че пратениците ще се върнат на масата за преговори утре сутринта. Мирът ще бъде сключен до пет дни.

Тушрата направи жест, който означаваше, че аудиенцията е приключила. Амеротке въздъхна. Той се изправи, поклони се и придружаван от Мареб, напусна павилиона. Навън слугите джуджета стояха скупчени и ядяха фурми с мед. Амеротке забеляза, че в коланите на някои от тях бяха затъкнати малки тръбички, а около врата им висяха миниатюрни кожени кесийки. Войникът, който ги беше придружил до павилиона, сега заведе съдията и спътника му до малка шатра, постлана с черги. Настани ги в нея и им посочи малката масичка, върху която имаше покрити с лен чинии с храна и голяма кана с изстудено вино.

— Какви варвари! — възкликна Мареб. — Дори не ни предложиха да се измием, преди да ни поднесат храната... А и не биваше да се съгласявате с унижителните им условия, все пак аз съм вестител на божествената...

Амеротке се наведе към него.

— Кажи ми, Мареб — попита той тихо, — но ми кажи истината. Използвал ли си някога положението си на вестител, за да демонстрираш презрението си към тях?

Мареб наведе глава.

— Трудно е — прошепна той. — Много обичах баща си и брат си. Техният убиец сега седи наред с пицната си шатра и се тъпче като варварин, какъвто всъщност си е... Ще ми се божествената да бе стъпкала столицата му, да я бе изгорила до основи, а после да го бе убила като куче...

Амеротке долови някакво движение пред палатката и вдигна ръка за тишина. В отвора на входа се показва Уанеф.

— Удобно ли сте настанени?

— Да, благодарим за гостоприемството — отвърна съдията.

— Конете ви са нахранени и напоени, освен това помолих оръжейниците да проверят колесницата ви, за да се уверят, че всичко е наред...

— Няма право да я докосват! — извика Мареб.

Уанеф го погледна убийствено.

— Поздравявам ви за успешния ви дебют като мирен пратеник, господарю Амеротке — каза тя и тръгна към изхода. — Починете си и

се пригответе за път — и излезе безшумно.

Марерб изсумтя и се просна върху своята кушетка. Амеротке се настани върху няколко възглавници и се замисли. Защо им беше толкова забавно на митанийците? И защо не поискаха никаква отплата за смъртта на Снерфу? Не че бяха в положение да се надяват на репарации, но можеха поне да го поставят като условие? И откъде знаеха с такава точност къде Уени бе скрил ръкописа на Синухе? Дали знаеха и местонахождението на аметиста? Амеротке се унесе в дълбок сън. Когато Марерб го събуди, съдията осъзна, че денят вече клони към края си.

— Слънцето вече залязва — каза вестителят. — Ходих навън, конете са нахранени, а с колесницата всичко е наред.

Амеротке стана и изми ръцете и лицето си. Хапнаха малко от храната и той пийна няколко глътки вино. Навън се чу тропот на копита. Марерб подаде глава навън и съобщи на съдията, че митанийският ескорт вече ги чака. Двамата излязоха от шатрата и се качиха в колесницата си. Вечерният бриз беше разхладил въздуха и слънцето не напичаше толкова жарко, а червеният му диск ставаше все по-кървав, докато слизаше на запад и удължаваше сенките. Целият лагер кипеше в подготовка за нощта. Марерб дръпна юздите и подкара конете. Митанийците ги придружиха до края на лагера, след което направиха рязък завой и се отправиха назад без никакъв жест или дума за довиждане. Вестителят се обърна, изхрачи се и плю в прахта: неговият израз на презрение. Разтърси юздите и конете преминаха в галоп.

Вече бяха навътре в откритата пустиня, когато Амеротке забеляза група лъвове, полегнали зад един шубрак. Зверовете все още се протягаха в очакване да настъпи нощта — техният час за ловуване. Марерб подвижна на конете и измърмори нещо под нос.

— Какво има? — попита Амеротке.

— Нещо тракането ми се струва неравномерно...

Амеротке се хвана здраво за рамката — вестителят имаше право, колесницата вибрираше неестествено.

— Не знам дали е от конете — извика Марерб и спря — или от самата колесница...

Слязоха. Вестоносецът клекна до дясното колело и го разгледа внимателно. Слънцето вече потъваше зад хоризонта. Амеротке усети,

че хладният вятър го пронизва. Обзе го мрачно предчувствие. Колко ли път им оставаше до ескадрона на египетските колесници? Огледа се наоколо и преглътна с усилие. Далеч назад се движеха фигурите на лъвовете, заинтригувани от двамата мъже. Мареп все още стоеше до колелото:

— Тук няма повреди. Трябва да проверим конете...

Амеротке заобиколи и потупа добичетата по муцуните. Вдигна предния крак на Хатор и опипа за някакви подутина или контузии: нищо. Отиде и до Изида, но и с нея всичко беше наред. Вече тръгваше към колесницата, за да се качи, когато Хатор се дръпна рязко и се вдигна на задни крака. Амеротке отстъпи. Мареп дойде бързо, сграбчи юздата и успокои животното. После се качиха в колесницата и вестителят я подкара. Поддържаше бавен ход и внимателно наблюдаваше конете. Тъкмо се бяха поуспокоили, когато Хатор отново се дръпна рязко и остърга с подкови Изида, която падна на задните си крака. Нещо лошо се случваше с Хатор: животното застина за миг, а после започна неудържимо да трепери.

— Да скачаме! — извика Мареп и издърпа Амеротке от колесницата.

Хатор се строполи с вдигната глава и оголени зъби. Вестителят се промуши и отрязва юздите, за да го освободи. Хатор падна настрани и подви крака. Амеротке се опита да изведе Изида настрани, за да не пострада още от конвулсиите на другия кон. Мареп ловко преряза гърлото на Хатор и кръвта на животното бързо образува огромна червена локва. Вестителят безмълвно посочи подутия корем на мъртвия кон.

— Нещастен случай? — попита Амеротке.

Мареп поклати глава.

— Отрова! — и погледна съдията право в очите. — Дано всички богове ни закрият!

Амеротке се завъртя рязко към Изида — кобилата накуцваше, а от мястото, където Хатор я беше ударил в пристъпа си на паника, бликаше кръв. Мареп хвана поводите и започна да води животното в кръг, като му говореше тихо. Изида беше ранена много лошо и накуцваше толкова силно, че едва ли бе в състояние още дълго да стои на краката си. Мареп погледна съдията — и двамата чудесно разбираха, че нямат друг избор, освен да прережат гърлото и на втория

кон. Амеротке извърна глава. Погледна нагоре към мрачното небе и изруга. Над тях кръжаха три едри птици. Лешоядите вече бяха надушили кръвта. Погледна назад към скалистия хълм: лъвовете жадно вдишваха вечерния вятър, който бе разнесъл миризмата на мъртвите коне.

— Не след дълго всички хищници ще се съберат тук — каза Мареб, проследявайки погледа на Амеротке.

Съдията се върна и взе кожения калъф от колесницата.

— Тогава нека се опитаме да се отдалечим възможно най-много от тук.

Тръгнаха пеша. В далечината зад тях лъвовете напуснаха леговището си и поеха бавно към колесницата. Слънцето бе залязло много бързо. Нощта падна като черно наметало. Студеният нощен вятър се засили. Амеротке се опита да си спомни на какво го бяха учили. Пустинята, гореща като врящ казан, сега щеше да стане леденостудена.

— Не можем да вървим непрекъснато — рече той на Мареб. — Храната ни е малко, пък и щом митанийците са отровили конете ни, бих се замислил дали да ям и пия каквото и да е от техния лагер.

— Значи си съгласен, че Хатор беше отровен? — попита вестителят през рамо.

— Да, но не можем да обвиним открито чужденците. До утре сутрин от животните няма да остане и следа, за да можем да докажем умисъл. Ще кажат, че просто конят се е разболял, както често се случва... — Амеротке млъкна. Вятърът довя приглушен рев на диви зверове. Отнякъде долетя и характерният вой на петнистите хиени. — Не, не можем да продължаваме — заговори пак съдията. — Кръвта на конете само ще разпали апетита на хищниците. Освен това в тъмното човекът е уязвим като антилопа. По-добре да отидем ей там — и посочи едно хълмче, обградено с гъсти храсталаци и прецип. — Само огънят може да държи хищниците на разстояние. Имаме кремък, стрели...

Мареб склони и двамата бързо се запътиха натам. Сега вече тъмнината ги обгръщаше отвсякъде. Вестителят се спъна и падна. Изправи се с болезнено накуцване и изруга под нос. Амеротке му помогна да се изкачат до хълма. Мястото беше подходящо. Преминаха

с усилие през гъстите храсти, които ги изподраха и разкъсаха дрехите им, и се заеха да подготвят защитата си срещу нощните набези.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В РАННАТА ИСТОРИЯ НА ЕГИПЕТ РИТУАЛИТЕ В ЧЕСТ НА АНУБИС СЕ ИЗВЪРШВАЛИ ЛИЧНО ОТ ФАРАОНА

Събраха подпалки и сухи храсти и с помощта на кремъка и тетивата на лъка успяха да изкарат искра и да запалят огън. Оттряха още дърва и стъбла и ги струпаха в кръг. Откъм мястото на изоставената колесница ечаха смразяващи кръвта звуци.

— Два прекрасни коня — прошепна Амеротке, от правил поглед в мрака.

— Нямахме избор, господарю — каза Мареб и протегна ръце към огъня. — Хатор беше отровен, а Изида куцаше. За тях беше по-добре да умрат бързо, отколкото да бъдат разкъсани от лешоядите и хиените...

— Кога, мислиш, са дали отрова на Хатор? — попита Амеротке.

— Вероятно малко преди да тръгнем. Колко добре са планирали всичко: самотна колесница насред нощната пустиня...

В тъмнината някъде по-наблизо се чу гърленото ръмжение на лъв. Амеротке скочи на крака. Забеляза няколко черни сенки, които се движеха зад храстите, а отблясъците на огъня от време на време се отразяваха в чифт кехлибарени очи.

Мареб постави една стрела в лъка си.

— Чакай! Дай ми лъка! — съдията протегна ръка.

Мареб му го подаде. Амеротке откъсна парче от наметалото си и направи импровизирана факла на върха на стрелата. Запали я от огъня и после я пусна в тъмнината. Стрелата удари о каменистата земя и от нея се разхвърчаха искри. За момент се оформи светъл кръг. Амеротке изстена — отвъд храстите имаше доста повече сенки, отколкото беше очаквал, а една от тях се промъкваше напред. Съдията дръпна Мареб

назад, запали още една стрела и я пусна. Огромната лъвица изрева ядосано и се отдалечи по просеката между трънаците.

Вестителят не остана по-назад: сграбчи едно копие, извика някакво проклятие срещу тъмнината и с все сила го запрати по дебнещите фигури. Ситуацията ставаше все по-безнадеждна. Воят на хиените изпълваше мрака от всички страни. Амеротке бързо запали още един огън. Един по-млад лъв направи опит да стигне до мъжете и се отдръпна едва когато съдията хвърли по него пламтящ клон. В това време Мареб се завъртя рязко от звука, който чу зад себе си. На светлината на огъня успя да различи острата челюст и дългия врат на нападаща хиена. Прогони хищника с ругатни и викове и се обърна към съдията, който разжаряваше огъня с надеждата, че подпалките ще им стигнат до настъпването на утрото. Но дотогава щяха да минат дълги часове, а хищниците ставаха все по-самоуверени и дръзки. В момента имаха три малки огъня, но всеки път, когато им се наложеше да ги подклаждат, трябваше да напускат светлия кръг. Амеротке не можеше да прецени колко близо бяха нападателите им. Тогава му хрумна друго — прерови кожената торба, в която беше храната им, и грабна малкия съд с масло. Накъса цялото си наметало на тънки ивици, уви ги около остриетата на стрелите в колчана, а после започна да ги пали една по една и да ги изстрелва към сухия прецип. Отначало си помисли, че не става нищо, но после усети дима и видя пламъците, които обхващаха земята около тях.

— Ще запалим всичкия прецип — обясни той на подплашения Мареб. — Това е единственият ни шанс. Иначе рано или късно огънят ни ще изгасне.

Оформиха малък вътрешен кръг, защитен с камъни и пясък, и после затвориха обръча на огъня около себе си. Сезонът беше сух и съвсем скоро огънят се разгоря, подсилван от нощния вятър. Димът ту идваше към тях и щипеше очите им, ту се насочваше навън към пустинята. Пламъците осветяваха и зверовете от другата страна и тогава сърцето на Амеротке се свиваше от страх. Не ставаше въпрос само за два-три лъва и няколко хиени, а за десетки хищници. Явно ловуването на митанийците при продължителния им престой в оазиса бе довело до намаляване на дивеча в района и затова хищниците бяха така решителни и настъпателни.

Амеротке се загледа в пламъците. Извика в представите си образа на Норфрет, децата и Шуфой, на Пренхое и Асурал, на всички близки и приятели, с които бе прекарвал хубави мигове в живота си. Дали някога щеше да ги види пак? Мислено благодари на Маат за ясната нощ и за огъня, който ги пазеше. Тихо се закле, че ако оцелее и се върне в Тива, ще направи щедро жертвоприношение на богинята. Мареб коленичи до него. Съдията не можеше да разбере дали зъбите му тракат от студ или от страх. И двамата обърнаха взор на изток в отчаяно желание да видят изгряващото слънце, защото пламъците бавно, но осезаемо се смаляха и отстъпваха място на гъст черен дим.

— Няма животно, което да не се страхува от огъня — заяви Амеротке. — Дори и най-гладните не биха минали през горяща земя. Но угаснат ли пламъците, с нас е свършено.

Продължиха да чакат, опрели гръб един о друг. В един миг на съдията му се стори, че на изток небето е станало малко по-светло. Да, наистина, хоризонтът леко розовееше от първите зари на утрото. Никога досега Амеротке не се бе чувствал толкова щастлив при съмване. Храстите вече тлееха, но надеждата даде нови сили на изтерзаните мъже. Вятърът постепенно утихна с появата на първите бледи слънчеви лъчи. Мареб благодарствено допря чело о земята, а Амеротке внимателно се приближи до угасващия огън. Огледа се и гърлото му пресъхна. Опасността съвсем не бе отминала. Нападателят се бяха оттеглили на разстояние и търпеливо изчакаха догарянето на трънаците. Съдията се наведе и докосна земята — все още беше много гореща. Това щеше да задържи зверовете още известно време. Погледна през рамо към Мареб. Вестителят напрегнато се взираше към хоризонта:

— Мисля, че... Това там... — извика възбудено той. Амеротке изтича при него и проследи погледа му. От горещината вече имаше мараня. Тъкмо реши, че вестителят е видял мираж, когато съзря да проблясва оръжие. — Това е боен ескадрон! — изкрещя Мареб. — Видяхте ли го? — обърна се и хвана ръката на Амеротке. — Слава на Ра, видели са пушека! Спасени сме!

Амеротке се беше излегнал в прохладната градина на царския дворец. Отпиваше от чашата вино в ръката си и се оглеждаше доволно.

От едната му страна седеше Сененмут, а от другата — божествената Хатусу.

— Доста по-различно място за почивка от снощи, а? — пошегува се везирът и хвърли бърз поглед на Хатусу. Тази вечер настроението ѝ беше различно. Изглеждаше възможно най-царствена, с бяла ленена роба, златни сандали, извезани със сребро, и наметка, обшита с драгоценни камъни. Косата ѝ беше вързана с лента във формата на змия с раззината уста. Лицето ѝ беше изкусно гримирало, а пръстите и китките ѝ — покрити с пръстени.

Бойният ескадрон, който ги бе спасил, придружи Амеротке и Мареб до града. По заповед на Хатусу съдията незабавно трябваше да се яви в Дома на милион години. Слугите в двореца се погрижиха за всичко, от което Амеротке се нуждаеше след кошмарната нощ на открито. Изкъпаха го, масажираха тялото му, намазаха го с целебни мехлеми и ароматни мазила. Облякоха го в чисти дрехи, а царицата му връчи малък златен картуш, инкрустирай с перли — като личен подарък. Но веднага щом слугите излязоха и вратата се затвори след тях, Хатусу свали маската си и под нея се показа лице, изкривено от ярост. Ходеше напред-назад, риташе мебелите и сипеше ругатни, които Амеротке последно бе чувал във войнишките казарми. Дори си позволи пред съдията да удари Сененмут.

— Трябваше да го предвидиш! Трябваше да изпратиш още колесници! — крещеше тя с почервено лице. — Непростима грешка! — погледна гневно и Амеротке: — Можеше да умреш. Тогава каква полза от теб? — едва сдържаше сълзите си. — Можеше да умреш, Амеротке, и тогава какво щях да правя? Кой щеше да ми казва истината? Кой щеше да ме гледа отвисоко и да се мръщи като по-голям брат? На кого щях да се доверявам? — после тропна с крак и цветисто сравни Тушрата с камилско лайно. Отиде до вратата, облегна се на нея и се обърна. — Ще им дам аз един мир! — закани се тя и размаха юмрук, от което последва силно дрънчене на гривни. — Ще изпратя военни ескадрони, хиляди колесници. Ще изгоря Оазиса на палмите. Ще го накарам да ми плати хиляди каруци злато. Да, ще включа и това в споразумението. Ще го унижа! Ще го накарам да дойде и да целува краката ми! Ще го оставя да стои на колене, докато гръбнакът му се прекърши. А онази кучка Уанеф ще изгоря на бавен огън! — Амеротке крадешком извърна глава към Сененмут, който спокойно гледаше как

господарката му излива гнева си. Накрая тя се успокои и седна на тапицирания си трон, но продължи още известно време да диша на пресекулки. — И сега какво ще правим?

— Какви доказателства имаме? — делово попита Сененмут.

Амеротке повтори същото, което бе казал и на Мареб. Царицата и везирът го изслушаха.

— Прав си — призна тя, — ако обвиним Тушрата, с какво ще го докажем? Кобилата може да е умряла и от естествена смърт. Не мога да си отмъстя на митанийците, но на онези лъвови ще им дам да разберат как се напада царски пратеник! Ще организирам лов, ще насъскам кучетата срещу тях! Ще ги накарам да почувстват гнева на фараона! — тя стана, приближи се до Амеротке и го целуна. Той се смути и ѝ се поклони. — Знам, че нямаш търпение да видиш съпругата си Норфрет, но се налага още утре с теб, Сененмут и още няколко от доверените ми телохранители да идем в Долината на царете и да извадим саркофага на Бения от гробницата на баща ми. Тушрата иска да му бъде върната любимата му сестра, така че ще си я получи в знак на приятелство. Потегляме тайно призори. Гробницата на баща ми е скрита добре.

Амеротке кимна. Цяла Тива знаеше историята, как войнственият Тутмос I си избрал великолепно място, скрито в Долината на царете, и решил да бъде погребан там. Наел най-добрия майстор строител Инени, отвел стотици военнопленници, слуги и осъдени престъпници на избраното място и пратил войска да ги охранява. Никой от работниците не се завърнал. Когато Тутмос починал, само неколцина довереници съпроводили тялото му до царската гробница. Строителят Инени бил много горд, хвалел се, че никой не бил виждал, не бил чувал и дори не можел да си представи къде е погребан фараонът.

— А защо всъщност Тушрата толкова иска саркофага? — този въпрос отдавна гложеше съдията.

Хатусу отговори толкова тихо, че Амеротке едвам я чу.

— Заради слуховете... За първи път ги чух още като дете. Разправят, че баща ми е бил лудо влюбен в Бения. В пристъп на ревност, когато разбрал за връзката ѝ с един от придворните, я удушил. Други пък твърдят, че митанийката била погребана жива... — Хатусу замълча. — Може би Тушрата просто иска да открие истината. Утре ще разберем...

Рано на следващата сутрин избраните от царицата хора се събраха пред Дома на среброто и съпроводжани от един ескадрон стрелци, се отправиха към Долината на царете. Най-отзад на шествието до волската каруца, с която щяха да пренесат саркофага на Бения, вървяха десетина слуги. Когато навлязоха в долината, оставиха войниците да охраняват местността, а Сененмут, Хатусу и Амеротке заедно със слугите поеха по една виеща се тясна пътека, която водеше направо към скалите. Хатусу носеше удобна бойна пола и бронзови набедреници. Краката ѝ бяха обути в тежки сандали, каквито носеха пехотинците, а главата и раменете ѝ бяха покрити с воал. Не носеше бижута и пръстени, а смешни кожени ръкавици. При това настоя Сененмут и Амеротке също да си сложат такива ръкавици.

— Ще видите защо — предупреди ги тя загадъчно. На колана ѝ бе прикрепен меден цилиндър и тя придържаше върха му, сякаш беше кама. Обясни, че в него се намирал планът на Инени, който описвал точното местонахождение на гробницата и на опасностите, които криел.

— Опасности? — любопитства Амеротке.

— Баща ми беше хитър като леопард и зъл като кобра — отвърна царицата. — Ще видите сами.

На Амеротке това място му изглеждаше самотно и потискащо — от двете страни се издигаха голи остри зъбери, а тишината беше направо зловеща. Слугите, които ги съпровождаха, до един бяха глухонеми. Под заплахата от жестока смърт всички бяха положили клетва да не издават нищо от това, на което щяха да станат свидетели.

Групата безмълвно се изкачваше по пътеката.

Отминаха останките от лагера на робите, които бяха построили гробницата.

— Била ли си тук преди? — попита Сененмут.

— Само веднъж — отговори му Хатусу. — Баща ми ме доведе, за да ми покаже входа на гробницата. Смяташе, че ще искам да бъда погребана с него. Но аз ще си построя собствена гробница... — добави тя и сложи ръка върху рамото на Сененмут. — Ще бъдем заедно по пътя към Далечния хоризонт.

В отговор Сененмут погали ръката ѝ.

Амеротке огледа скалите от двете страни. Никъде не се забелязваше и следа от вход на гробница. Неочаквано Хатусу им извика да спрат. Отвори медния цилиндър, извади от него овехтял папирус и се вгледа внимателно в знаците по него. После посочи една козя пътека встрани, която се извиваше към отвесна скала.

— Това ли е? — попита Амеротке. Хатусу ги поведе уверено. Сененмут и съдията я последваха: — Сега разбирам защо ни накара да си сложим тези ръкавици...

Скалите бяха така остри и назъбени, сякаш бяха нарочно издялани като ножове. Катереха се с усилие и заради все по-жаркото слънце, което нагриваше камънаците. От една цепнатина изскочи змия, обезпокоена от непривичния шум. Амеротке замръзна на място, а змията изчезна. Стигнаха до отвесната скала, но и тук нямаше следа от вход. Хатусу продължи да се катери. Амеротке я последва, а по гърба му вече се стичаше пот. Сененмут ахна и съдията проследи погледа му — царицата беше изчезнала, сякаш някаква невидима ръка я бе отнесла от скалата. Везирът и Амеротке ускориха крачка.

— Насам! — изгука отнякъде Хатусу. Двата погледнаха наляво. Тя стоеше в една цепнатина, много хитро прикрита в гънките на скалата: дори и най-опитният планинар би я взел за сянка, за игра на светлината. В този момент дойдоха слугите. Двама бяха паднали по пътя и сега внимателно разтъркваха насинените си хълбоци и ожулените си колене. От цепнатината навътре започваше тесен проход — хладен и тъмен. Сененмут щракна с пръсти. Веднага светнаха няколко преносими фенера. Под мъждукащата им светлина Амеротке хвърли бърз поглед на пещерата и подсвирна от изненада. Намираха се във висока зала, старателно изсечена в скалата. Каменните стени бяха загладени, а тясна пътека водеше навътре в тъмнината. Хатусу взе тояга от ръцете на един слуга.

— Вървете бавно — предупреди тя. — Не се отдалечавайте от мен. Веднага щом ви кажа, ще спрете. Ако спазвате нарежданията ми, всички ще бъдем в безопасност.

Тръгнаха в колона. Амеротке имаше чувството, че пътува из залите на отвъдното. По стените на коридора имаше рисунки на всевъзможни демони и зверове, на екзотични същества с глава на крокодил и тяло на хипопотам, на хвърчащи маймуни и на пантери с птичи човки. Най-накрая стигнаха вратата в края на коридора. Един от

слугите избърза напред. Хатусу му извика да спре, но вече беше прекалено късно. Мъжът беше досами вратата, когато подът под краката му поддаде и той изчезна сред дъжд от пръст и камъни. Амеротке сграбчи фенера и си проправи път напред. Надникна през отвора и хвърли фенера си долу. Светлината му просто потъна в зейналата пропаст. А от слугата нямаше и следа.

— Не може да е оцелял след такова падане — прошепна Хатусу.
— Пред всяка врата има тесен мост, а от двете му страни по един ров.

Амеротке взе тоягата и внимателно започна да изпробва пода. Царицата беше права — подобен ров имаше и отдясно на вратата, но в средата беше твърда земя. Той премина до вратата, на чиято рамка бяха поставени свещени печати във формата на глави на чакали. Амеротке ги махна и отвори вратата.

— Нито крачка повече! — извика Хатусу.

Един слуга донесе фенер и светлината му разкри тясна издатина, която рязко свършваше. Всеки крадец, оцелял след ямата отвън, би прекрачил спокойно през вратата и би намерил смъртта си. Встрани Амеротке съзря тясно стълбище и внимателно слезе по него. Останалите го последваха. В подножието му един от слугите се спъна в нещо и се оказа, че от двете страни на стълбите има купчини скелети.

— Работниците — прошепна Сененмут. — Онези, които са завършили входната пещера, сигурно са били екзекутирани тук.

Амеротке огледа скелетите и прецени, че тук са били убити стотици хора.

— Сигурно са били затворени тук — възкликна той. Спря и огледа един от скелетите, но не откри следи от нараняване. — Умрели са от глад — обясни той. — След това е била разчистена пътека малко преди гробницата да бъде запечатана завинаги.

В края на залата Хатусу отново извика да спрат. Двама от слугите минаха напред, като почукваха тавана с тояги. Изтичаха обратно при силното изпукване, което бе последвано от порой от камъни и пръст.

— Инени се е справил много добре — обясни царицата, след като спря да кашля от прахта. — Мисля, че няма повече капани.

Минаха през още една врата, която водеше към дълга галерия с красива украса и рисунки по стените. Стигнаха до преддверието на царската зала и спряха изумени — тук беше пълно с несметни съкровища: изящно изрисувани и украсени ковчезета с инкрустации и

златен обков, прекрасно изваяни вази от алабастър, олтари в черно и златно със статуи на различните богове, легла и столове с шлифовани крака, трон от чисто злато, чаши и купи с форма на лотоси, преобърнати колесници, статуи на царя в различни пози и одежди, кушетки, чиито ъгли бяха издялани във формата на лъвски глави и облицовани със сребро...

От двете страни на входа към погребалната зала имаше две огромни статуи на Тутмос. Сененмут счупи печатите и те влязоха. Стените бяха плътно изписани и изрисувани — картините разказваха най-важните моменти от живота на фараона, описваха славните му победи и изобразяваха величието му. Най-голямо място в залата заемаше огромният златен саркофаг, заобиколен от няколко по-малки ковчега и от съдовете за вътрешностите и за мозъка.

— Не размествайте нищо! Нищо не докосвайте. Намерете саркофага на Бения! — изкомандва Хатусу. Не след дълго го намериха — беше инкрустирай със злато и разноцветни скъпоценни камъни, но бе по-малък и по-тесен от този в средата на залата. С помощта на специален ключ Хатусу отключи и отвори капака. Въздъхна доволно: от мумията вътре се разнесоха облаци парфюм. — Поне доказва, че Бения не е била погребана жива — прошепна тя. После нареди да огледат тялото за следи от насилие. Слугите не откриха нищо. — Явно легендите не са били верни! — рече доволно царицата. Взе ветрилото, което носеше в калъф около кръста, и започна да си вее. — Тушрата не може да обвини баща ми за нищо. Можем спокойно да му върнем любимата сестра... Запечатайте саркофага.

През това време Амеротке беше привлечен от рисунките по стените. Приближи се до тях с фенер в ръка и започна да ги изучава. Сцените с бойните победи и военните триумфи на фараона в единия край отстъпваха място на сцени от семейния му живот. На една от рисунките Тутмос държеше на коленете си малко момиче, а йероглифите отдолу образуваха името на Хатусу. Откри подобна рисунка и на себе си като момче. Имаше и други сцени: Тутмос, който награждава войници за подвизите им. Цяла серия от рисунки описваше щедростта на фараона към писари, учители и лекари. Когато забеляза една сцена, в която Тутмос благославяше пратениците, слугите и вестителите си, Амеротке се спря изумен и едва сдържа възклицанието си. Имаше дълга колона от малки фигури, всяка с името си, изписано

под нея, а две от тях се държаха за ръка. Амеротке я огледа внимателно, за да се увери, че не греши, а после отиде до отсрещната стена на гробницата, където Тутмос бе изобразен с двойната корона на Египет и с царското наметало около раменете си в мига, в който приема васалите и съюзниците си. Сред коленичилите пред фараона съдията забеляза малка група от дребните нубийци, които бе видял в лагера на Тушрата. Бяха голи, с изключение на препаската около слабините, в която бяха втъкнати оръжията им. Амеротке се вгледа внимателно в тези оръжия и едвам сдържа възклицанието си. Изведнъж пред очите му преминаха всички картини: отровената хесетка в павилиона, убитият в леглото му Снерфу, преследваният от кучетата Уени...

— Амеротке? Случило ли се е нещо? Хайде, тръгваме! Сененмут, направлявай слугите...

Съдията кимна и се усмихна. Реши засега да запази за себе си онова, което току-що бе научил за убийствата в храма на Анубис.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

АНУБИС: ОНЗИ, КОЙТО СТОИ НА ВЪРХА НА ПЛАНИНТЕ

Нападателите се приготвиха. Бяха обвити с наметала и с тюрбани на главата. Въоръжени бяха с ками и саби, а някои носеха лъкове и колчани със стрели. Стояха край голямата каруца с черно чергило и предварително смазани колела. Двата бика, впрегнати в нея, бяха силни и издръжливи добичета.

Заговорниците първо трябваше да отведат пленниците, а след това да извършат планираното престъпление. Водачът им ги събра около себе си. По-рано бяха запалили малък огън от камилски изпражнения, но сега вече пламъкът му беше угаснал и някои от мъжете потрепераха от студения нощен вятър. Водачът много държеше нищо да не се провали.

— Помнете — прошепна той дрезгаво, — в никакъв случай не сваляйте маските си! От главата на двамата пленници не бива да пада и косъм! — обърна се към помощника си: — Ти оставаш с каруцата, ще ни чакаш тук!

За пореден път водачът провери всеки от мъжете и оръжията им.

— Ще има ли някакви слуги? — попита един от групата.

— Не знам — отвърна водачът. — Ако има, под ножа... — пое дълбоко дъх. — Всичко трябва да мине по плана. Ако успеем, утре ще бъдем богати като самия фараон... Вече ви казах достатъчно! Следвайте заповедите ми и всичко ще бъде наред! — кимна на помощника си и се отдалечи от групата. Стигна до мъжа, коленичил встрани с гръб към една палма, и го попита: — Направи ли, каквото ти казах?

— Да, господарю — мъжът беше скитник от пустинята и вонеше на кожи и пот.

— Запомни ли пътя? Направи ли карта?

— И с вързани очи мога да ви заведа.

— Сигурен ли си? — настоя водачът.

— Господарю, всичко ще е готово, но ще бъде опасно!

— Защо? — попита водачът заинтригуван. — Мястото е пусто, няма пазачи... — потупа скитника по рамото, — не се притеснявай, скоро ще бъдеш богат!

— Къде ще се срещнем? — попита скитникът.

— Навътре в Червените земи — отвърна водачът — Близко до Оазиса на Риах. Ще ти се плати, както и на останалите, когато свършим работата...

Водачът се върна при групата и сграбчи помощника си за лакътя. Отведе го малко настрана и тихо му каза:

— Когато свършим всичко, прережи гърлото на онзи! — и посочи към скитника.

Групата се събра отново, всички повториха за пореден път инструкциите, а след това се разпръснаха като сенки. Някъде в далечината залая куче. По улиците нямаше никакви хора. Стигнаха до някаква градинска порта и водачът спря.

— Това е задният вход към градината — прошепна той.

Направи жест на помощника си да се прехвърли през зида, после го последва, но тутакси изруга, когато едно куче дотича с лай. Помощникът извади малка брадва, стовари я с тъп звук върху главата на кучето и подсвирна към другарите си, че пътят е чист. Един по един останалите тупнаха до тях в лехата. Градината беше добре поддържана, с малък кладенец и декоративно езерце. Самата къща беше на два етажа, а отзад имаше чардак с колони. Задната врата се оказа заключена. В този миг отвътре се чува тътрещи се стъпки, приглушено мърморене и изцракване на резе. Вратата се откряна и в рамката ѝ се показва една възрастна жена, прегърбена и с посивели коси. Тя излезе навън, като разтъркваше очи. Спря до входа и извика кучето. Водачът извади камата си и застана зад старицата: с едната ръка затисна брадичката ѝ, а с другата светкавично преряза гърлото ѝ. Пусна бавно тялото на земята и направи знак на двама от групата.

— Почистете кръвта — заповяда той. — Заровете трупа заедно с кучето в градината. Бързо!

Той и останалите от групата се промъкнаха в къщата, минаха покрай глинените печки в малката кухня и се качиха по стълбите. В коридора имаше три врати. Едната водеше към склад, другата — към

празна стая, а третата — към спалня. Нито една от вратите не изскърца — разбира се, този човек бе ключар, едва ли би оставил несмазана кожена панта в дома си. Нападателяте влязоха на пръсти и се разделиха, за да застанат от двете страни на широкото легло, в което младата жена спеше по корем, с обърнато на една страна лице, а мъжът — с вдигнати над главата ръце.

— Дори и в съня си Белет е грозен — прошепна водачът. — Явно и без нос човек пак може да хърка... — жената се размърда и се обърна по гръб. Водачът огледа с възхищение нежната извивка на шията ѝ и очертанията на гърдите. Сели се размърда пак и отвори очи. Той запусти устата ѝ с ръка, като почеса веждата си с камата, която държеше в другата ръка. — Тихо, красавице! — изсъска той.

Белет се разбуди и надигна глава. Видя мъжете, отвори уста да извика, но тутакси го стиснаха за гърлото.

— Сега слушай — започна нетърпеливо водачът. — Ти и хубавичката ти жена ще дойдете с нас. Ако викаш или се дърпаш, ще оставя булката ти на моите хора да се позабавляват, а после да ѝ резнат гърлото. Съгласен ли си? Ще ти отпуша устата, за да потвърдиш, че правилно си ме разбрал. Но гъкнеш ли, си мъртъв!

Белет закима бурно, а очите му щяха да изскочат от уплаха.

— Къде е Ая? — попита той, когато нападателите отпуснаха хватката около гърлото му.

— Слугинята ли? Тя почина... — отвърна водачът. — При нещастен случай...

— А кучето?

— Какво да ти кажа... Пак нещастен случай.

Сели се задърпа ужасена и понечи да извика, но водачът на групата допря камата си до шията ѝ.

— Хубава е като прасковка — каза той и смигна на Белет, — ама сега имаме друга работа. Първо тихо и кротко ще излезем от къщата...

Белет вече беше напълно буден.

— Познах те — рече той. — Срецнахме се на Сборището на хиените...

— Браво! Трябваше да приемеш деловото ми предложение, а не да ме караш да те измъквам от постелята ти по такъв начин!

— Какво искате от мен? Аз съм само един беден ключар...

— Обличай се! — заповяда водачът. — Ела с нас и ще разбереш.

Двамата пленници бяха издърпани от леглото. Белет и Сели се облякоха набързо и нахлузиха сандалите си. Избутаха ги до градината, а лидерът провери бързо кухнята и склада. Събра в един ленен вързоп малко хляб, плодове и сушено месо, напълни един мях с кладенчова вода и излезе навън. Увери се, че трупове на слугинята и на кучето са заровени, след което отиде в работилницата на Белет, намери сандъчето с инструментите му, изпразни съдържанието му в една торба и се върна при групата.

— Вече можем да вървим — заяви той.

Накараха Белет и Сели да се качат във волската каруца, която ги чакаше отвън на улицата, после вързаха ръцете им и запушиха устата им. Покриха ги с чергилото. Каруцата потегли и скоро беше извън пределите на града.

Кошмарното пътуване продължи още няколко часа. Най-последното ужасното подскочане и тракане на каруцата спря, платнището бе вдигнато и парцалите от устата им бяха махнати. Дадоха им малко вода. Белет се огледа. Съмваше се. Намираха се в малък оазис сред пустинята. Измъкнаха ги с ожулени тела и насинени устни. Сели се свлече на колене и черната ѝ коса се разпиля по раменете ѝ. Седеше така приведена и шепнеше молитва. Белет коленичи до нея и погледна към нападателите. Сега към тях се бе присъединил и един висок, добре сложен мъж, чието лице бе скрито зад черен тюрбан. Стояха на известно разстояние от пленниците, но се чуваше как си говорят. Белет разпозна някои от гласовете: бяха на хора, които познаваше от селото на „носорозите“. От тях не можеше да очаква милост, защото му завиждаха, че бе получил опрощение. Сели вдигна глава. Лицето ѝ беше обляно в сълзи, мръсно и насинено.

Водачът на групата се приближи и клекна до тях.

— Погледнете ме! — заповяда той. Двамата са подчиниха. — Знаеш ли къде сме, Белет? В Оазиса на Риак.

Белет затвори очи и простена. Значи бяха наред Червените земи, далеч от пътищата на търговците или керваните със стоки, а наоколо се простираше само горещата негостоприемна пустиня, из която бродеха разбойници и зверове.

Водачът сложи една торба на земята пред Белет и с жест го подкани да я отвори. Белет охлаби връзките ѝ и видя вътре

инструментите — своите и на баща си: ключове, пинсети, клещи, отвертки.

— Защо си ги взел от работилницата ми? — попита изненадан той.

В отговор водачът го зашлеви. Изчака Белет да разтърка с ръка насинената си буза и му рече:

— Без въпроси! Тук си, за да изпълняваш! Не мисли за бягство! И сам знаеш, че няма къде да идеш в тая пустош. Сега ще ви нахраним и ще ви оставим да си гукате до здрач. А после... После ще дойдат още хора и ще доведат камили. Ще се върнем в Тива по тъмно. Ще те заведем на място, където ти, Белет, ще свършиш една работа... А ако откажеш — той извади камата си и я притисна о гръдта на Сели, — ще одерем жива твоята любима. Ще правиш ли каквото ти кажем? — Белет затвори очи и кимна. — Добре! — продължи водачът. — Ако всичко мине гладко, ще получиш възнаграждението си и ще те оставим да си идеш! — Белет сведе глава, за да скрие страха си. Отлично знаеше, че когато всичко свършеше, двамата със Сели нямаше да имат време дори да си поемат дъх. Водачът сякаш прочете мислите му и тихо рече: — Животът е рисковано начинание. Имал си своето време, сега идва ред на други. Нямах друг избор. Това е. Между другото, когато тръгнахме от къщата ти, проверих кухнята. Имаше прясно изпечен хляб и доста храна. Гости ли чакаше?

— Да — отвърна Белет. — Един приятел, Шуфой...

В очите на водача се появи тревога:

— Джуджето ли? Слугата на Амеротке?

— Да... — отрони Белет.

— Кога трябваше да дойде?

— Днес следобед...

Водачът извика двама от групата си настрана. Белет наблюдаваше как им говори нещо. Накрая подсили думите си със заповеден жест. Дватама мъже се отдалечиха бързо. Белет затвори очи. Знаеше къде отиват. Връщаха се в Тива, в празната му къща, за да причакат Шуфой и Пренхое.

Водачът се приближи отново.

— Моля ви — приплака Белет, — Шуфой не е направил нищо лошо...

Този път ударът беше по-силен. Сели протестира, но водачът я сграбчи за гърлото и започна да я стиска силно, докато Белет не го помоли да спре. Блъсна я настрани. Изпразни торбата на земята. Белет се възхити колко добре бе действала групата. Никой от инструментите не беше за дърводелство или за обработка, а само за ключалки.

— Хайде, Белет — рече водачът, сякаш нищо не се бе случило. — Разкажи ми малко повече за всеки инструмент — какви ключалки отваря...

— Но аз... откакто... — запелтечи Белет.

— Знам за прословутото ти „поправяне“ и „следване на правия път“. Спести ми тези глупости. Интересуват ме инструментите, направени от баща ти, дано Ра се смили над душата му. За какви ключалки ги е направил...

— Казвам ти — настояваше Пренхое, — сънят, който сънувах снощи, беше наистина невероятен... — младият писар се опитваше да разведри приятеля си Шуфой, който още ходеше угрижен за господаря си, оцелял по чудо след някакъв доста съмнителен инцидент в Червените земи. След завръщането си в Тива Амеротке бе откаран направо в Дома на милион години и нито Норфрет, нито някой друг бе успял да поговори с него. Стомахът на Шуфой се обади. С нетърпение очакваше угощението в дома на Белет. Освен това много съжаляваше, че беше поканен заедно с Пренхое, който сега не спираше да дърдори: — Сънувах, че правя любов с една красива девойка долу на брега. Изведнъж земята рязко потъмня. Слънцето стана черно и някакви огромни кръвожадни същества се появиха от тъмнината. Имаха глави на гущери и тела на човеци. Помислих си, че са гълтаци от отвъдното. Бях сам-самичък. Видях една колесница, която се бе устремила към мен. Тогава се появи ти, грабна ме и ме отнесе...

— А момичето? — попита Шуфой шеговито.

Пренхое изсумтя. Отбиха от главната улица и тръгнаха по тесните странични улички към дома на Белет. Стигнаха до малката двуетажна къща и Пренхое почука на вратата. Никой не отговори. Шуфой заудря със слънчобрана си, защото стомахът му наистина плачеше за храна.

— Сигурен ли си, че ни очакват? — попита Пренхое.

— Белет винаги държи на думата си. Иска да ми благодари за всичко, което направих за него.

— Да не би да сме сбъркали деня? — настоя писарят. — Кога трябваше да го навестим? В деня, когато Тот^[1] надминава яркостта на Атум^[2], или в деня на годишнината от нападението на Сет над Хор^[3]? Понякога се обърквам...

Шуфой не го слушаше. Почеса се по твърдата глава и тръгна надолу по улицата да заобиколи къщата откъм задния ѝ вход. Вече се тревожеше, че нещо не е наред. Белет и Сели бяха много гостоприемни. Трябваше вече да ги чакат на вратата. Стигна до градинската порта. Бутна я, но тя се оказа заключена. Странно! Денем вратата към градинската алея винаги стоеше отворена. Пренхое промуши глава през плета и надникна в двора.

— Копал е нещо — извика той.

Шуфой погледна в същата посока. Напрежението му се усили. И друг път бе идвал тук, а от Белет знаеше, че точно онази леха е засадена с екзотични зеленчуци. Сега те лежаха разпръснати около прясно изкопаната пръст. Пренхое помогна на дребоська да се прехвърлят през оградата. Стигнаха до задната врата и Шуфой я отвори:

— Белет? Сели? Ая? — никой не отговори. Джуджето пристъпи вътре и замръзна на място. Със сигурност нещо не беше наред. — Пренхое — прошепна той, — подушваш ли нещо?

— Не... Нищо не усещам — отвърна писарят.

— Точно това ме тревожи — каза Шуфой мрачно. — Белет каза, че подготвят истинско кулинарно празненство. Дори и двамата със Сели да са излезли, къде са Ая и кучето?

Пренхое не можа да измисли отговор. Шуфой отиде до кухнята, където забеляза, че глинената печка не е била палена днес, а някой е вдигнал ленените покривки от масата. Извади камата си. Пренхое също извади своята. Шуфой се качи по стълбите към спалнята на горния етаж. Отвори вратата, обгърна с поглед разхвърляното легло, измачканите спални дрехи и калните стъпки по пода. Сърцето му спря за миг, а устата му пресъхна — Белет обичаше реда и чистотата и домът му винаги блестеше излъскан и спретнат.

Провериха раклите и ковчежетата, но ценните вещи бяха недокоснати.

Шуфой тръгна да излиза от спалнята, но почти инстинктивно долови някакво движение отдясно. Вдигна слънчобрана си и нанесе изненадващ удар на спотаилия се нападател. В същия момент Пренхое извика и последва дрънчене на ножове. Шуфой се обърна и видя, че писарят се бие с някакъв маскиран мъж. Междувременно нападателят на джуджето се изправи и се втурна към спалнята. Шуфой се наведе и с всичка сила заби рамото си в стомаха му. Той изохка и се преви. Някъде отзад Пренхое крещеше като войник. След всеки удар неговият противник отстъпваше все по-назад към верандата с колоните. Шуфой вдигна отново слънчобрана си и започна да мушка и да ръга нападателя си с него. Стремеше се да го изтика към края на стълбите. Мъжът изпадна в паника и започна да отстъпва с бавни крачки. Когато стигна до ръба на стълбището, Шуфой се нахвърли върху него с камата си. Нападателят отскочи назад, подхлъзна се на най-горното стъпало и се строполи надолу. Удари гърба си, а след още един тъп звук главата му отскочи настрани. Шуфой се завъртя на пета и с див рев се спусна да помага на приятеля си. Вторият нападател се изплаши. Насочи камата си към Пренхое, но после размисли и го удари на бяг. Прехвърли крак през перилата на чардака, но писарят го настигна и заби камата си в оголения му врат. Кашляйки и давейки се, нападателят политна надолу.

За момент Пренхое и Шуфой само стояха и дишаха на пресекулки.

— Не биваше да го убиваш... — тъжно отрони джуджето. — Сега как ще разберем къде са Белет и Сели! — приближи се до една от колоните на верандата и погледна надолу. Мъжът лежеше проснат по очи в растяща локва кръв.

Слязоха по стълбите и свалиха маската от лицето на първия нападател. Имаше огромен белег на дясната буза. Шуфой внимателно претърси трупа.

— Нищо — измърмори той. — Професионален убиец.

Изтича отвън при другия убиец. Лицето му беше мръсно и небръснато, единственото му око беше полуотворено, а другото представляваше просто зараснала черна кухина. Претърсиха и него. Пак нищо. Тръгнаха да изследват къщата — някъде може би се спотайваха и други бандити, но никъде не забелязаха нищо нередно.

Накрая Шуфой надникна и в работилницата на Белет. И тук всичко изглеждаше нормално, освен...

— Празно! — прошепна дребосъкът. — Къде са инструментите от сандъчето? Защо е разхвърляно така? — почеса се отново по главата и погледна към Пренхое. — И какво излиза? — възкликна той. — Белет и Сели са изчезнали. Взета е малко храна, липсват и инструментите... Не вярвам ключарят да се е върнал към старите си навици, Сели не би му позволила... Тогава остава другият вариант: тук е дошъл тайнственият мъж от Сборището на хиените, отвлякъл е Белет и Сели и е задигнал инструментите. А това означава само едно: скоро ще дойде ред и на грабежа!

— Може пък само да е дошъл да го предупреди да си държи устата затворена — каза Пренхое, — а после да са откраднали инструментите му.

— Тогава къде са трупове? — още докато изричаше това, Шуфой замръзна. Изтича в градината и коленичи до зеленчуковата леха. Започна да рови пръстта и направи знак на Пренхое да му помогне. Скоро откриха плиткия гроб. Трупът на Ая с подгизнала от кръв нощна роба лежеше до кучето с премазан череп. Пренхое се обърна и повърна. Шуфой се изправи на крака разтреперан. Погледна към къщата. Имаше ужасното предчувствие, че никога вече няма да види Белет и Сели. Приблжи се до Пренхое и го потупа по рамото.

— Жалко, че убихме онези двама грозници — каза му той. — Сега нямаше да гадаем къде са отвели нещастния ключар. Печките са студени, значи на падението е станало през нощта... — Пренхое само подхълцваше. Джуджето продължи да разсъждава на глас: — Оставили са двама от бандата, за да ни причакат... Явно са разбрали, че Белет очаква гости. И всичко това означава, че планираният обир ще се случи много скоро... Може би още тази вечер... Иначе защо ще ги е грижа дали и кога някой ще открие, че Белет и Сели са изчезнали? — Шуфой поклати недоволно глава: — А може дори да обвинят приятелите ми за престъплението... Но, от друга страна, щом ни причакаха само двама главорези, значи бандата не е голяма и не могат да си позволят да оставят повече... М-да! Мисля, че е време да посетя някои свои стари познайници в селото на „носорозите“. А ти, Пренхое, иди да доведеш Асурал и неколцина от хората му. Тялото на Ая трябва да бъде погребано подобаващо.

Писарят нямаше нужда от подкана. Искаше да се махне час по-скоро от тази къща, осеяна с трупове. Шуфой изчака, докато приятелят му излезе, а после претърси мястото от горе до долу. Не откри нищо, освен едно малко ковчеже под леглото. Издърпа го и вътре намери привързани с панделка писма между Белет и Сели и един опърпан жълтеникав свитък. Дребосъкът разви внимателно свитъка — беше част от молитва, написана от бащата на Белет, Лахет. Първите няколко стиха се отличаваха с красив стил и обработен калиграфски почерк, но продължението издаваше полуграмотен и грубоват автор. Сякаш двама различни мъже бяха писали върху този папирус:

*Тебе славим, Озирисе, господарю небесен
и земен, на велика държава могъщи закрилнико!
Ти владееш реката,
ти отваряш на отвъдното портите...
Благодаря, дете избра мен, Лахет,
за свой смирен слуга.
Бях озарен от славата на фараона и работих
за великия строител.
Направих врати за боговете
и трудът ми бе благословен.*

Молитвата продължаваше с възхвали за Озирис, но всъщност истинската ѝ цел беше хитроумно да изтъкне онова, което Лахет бе постигнал през живота си. Шуфой въздъхна, пусна я обратно в ковчежето и го избута под леглото. Огледа се. В единия ъгъл върху красива маса от акациево дърво стоеше статуя на Анубис. Джуджето се приближи до нея и затвори очи. Отправи мислена молитва към бога да закриля приятелите му. Стана и отвори очи.

Какъв ли обир бяха планирали похитителите на Белет и Сели?

[1] Древно божество в египетската митология, господар на Луната, бог на писмеността и на летоброенето, изобразяван като ибис или като човек с глава във формата на ибис; в отвъдното нему е възложено да води сметка за греховете на мъртъвците; покровител е на писарите и на маговете. — Бел.ред. ↑

[2] Древно божество със соларен произход. В по-късно време се свързва с Ра, като представя залязващото слънце. — Бел.прев. ↑

[3] Според египетските вярвания, когато Сет извади дясното око на Хор, настъпва слънчево затъмнение, а когато посегне на лявото — лунно. — Бел.ред. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В ЗАЛАТА ЗА ОТСЪЖДАНЕ АНУБИС ПРЕТЕГЛЯ ДУШАТА НА ПОЧИНАЛИЯ С ПЕРОТО НА ИСТИНАТА

Амеротке седеше на покрива на къщата си. След като изнесоха саркофага на Бения от гробницата на Тутмос, хората на Хатусу се върнаха в Тива в ранния следобед. Съдията се извини на царицата и Сененмут, че трябва да види семейството си, и пое към дома си. Митанийската делегация току-що бе пристигнала, така че преговорите едва ли щяха да бъдат подновени преди следващото утро. Освен това съдията беше обсебен от онова, което бе видял в царската гробница, и гореше от нетърпение да научи повече, да събере информация, да провери догадките и подозренията си...

Пред дома му го чакаше Шуфой. Още от пръв поглед Амеротке разбра, че се е случило нещо.

— Не искам да безпокоя господарката Норфрет — прошепна джуджето, — но Белет и Сели са били отвлечени. Слугинята им е била убита и погребана в градината. А нас с Пренхое ни нападнаха...

Амеротке го хвана за ръката и го отведе надолу по пътя към града. След като се отдалечиха, го накара да седне под едно тамариндово дърво, успокои го и го помоли да му разкаже какво точно се е случило в къщата на Белет. Когато Шуфой свърши разказа си, съдията го потупа по ръката и рече:

— Отлично сте се справили! Очевидно е, че Белет е бил отвлечен заради способностите му на ключар. Сели е взета като гаранция, че той ще мълчи. Не можем да предположим къде са ги отвели, но трябва да открием къде се готвят да нападнат! И кога! Само тогава ще успеем да спасим приятелите ти... — съзрял тревогата по лицето на дребосъка, съдията добави: — Разбирам безпокойството ти, но трябва да приемеш, че е твърде възможно никога повече да не видиш Белет и

Сели. Засега нищо не можем да направим. Благодаря ти, че ме изчака тук. Щом влезем в къщата, не бива да споменаваме и дума за това. Норфрет не бива да научи...

Съпругата и синовете му се хвърлиха да го целуват и прегръщат, отрупаха го с въпроси, надпреварваха се да му прислужват. Амеротке изпрати Шуфой в храма да проучи някои неща и се оттегли с Норфрет в спалнята. Тя приложи всички женски хитрости и умения, за да научи повече подробности, но Амеротке умело успя да отклони въпросите ѝ. Тя престана да настоява, но съдията знаеше, че това е привидно и че няма току-така да се откаже. Засега обаче тя го остави да си почива и слезе долу да се разправя с управителя на имението по някакви битови въпроси. Момчетата бяха записани в двора, където дърводелецът им помагаше да си направят малка колесница.

И сега Амеротке, изкъпан и пременен, седеше на покрива и се наслаждаваше на приятния бриз. Хрумна му да запише всичко, което бе научил досега по случаите в храма на Анубис. Придърпа към себе си масичката от бряст, подготви блокче туш и разгъна свитък чист папирус. Толкова се беше записал, че не усети кога бе притъмняло. Остави перото и извади ръкописа на Синухе от кожената торба. Интересуваха го по-конкретно разказите на Синухе за различните племена, които живеяха в джунглите далеч на юг от праговете на Нил. Пътешественика бе роден разказвач с огромни знания. Повечето подобни ръкописи описваха по-скоро измислици, отколкото реални събития, но разказите на Синухе звучаха съвсем истински. Той посочваше и най-малки подробности, а там, където думите не стигаха, прилагаше собственоръчни рисунки. За пореден път Амеротке изчете пасажа за нубийските джуджета, за обичаите им и за начина им на ловуване.

— Сега разбирам защо толкова хора са искали да купят това... — промърмори той на себе си.

После остави ръкописа и се залови пак с писане. След известно време Шуфой се качи по стълбите към покрива. Имаше покрусен вид. Не беше успял да изпълни заръките на господаря си.

— Не можах да открия Пренхое и Асурал — подхвана жаловито той, — но казах какво да им предадат. Отидох в храма на Анубис и внимателно подпитах слугите туй-онуй. Разговарях и с жреца, когото Немрат е сменил след дневното бдение. Каза, че било възможно, но

малко вероятно някой да се е вмъкнал в параклиса. Не мислел, че е станало така. Същото се отнасяло и за възможността Уени да се е бил скрил в някоя от нишите. Едва ли Немрат е нямало да го усети, все е щял да долови я дишането, я по мръдването му...

Амеротке се отпусна на стола си.

— Същото си помислих и аз. Значи Уанеф лъже!

— Видях я с другите двама в храма — съобща Шуфой. — Хунро и Менсу са начумерени както обикновено, но тя изглеждаше като котка, която току-що е уловила мишка. Спря ме и ме заговори — мен, слугата, безносия, джуджето! Попита как си, и рече, че на идване към Тива минали покрай останките на някаква колесница, а малко по-нататък имало хълм с обгорени храсти... За какво ми говореше?

— Няма значение — Амеротке сложи пръсти върху устните на дребосъка, защото чу леките стъпки на Норфрет по стълбите.

— Нещо тайно ли си говорите? — тя наведе глава предизвикателно и погледна съпруга си. — Извинете, че ви прекъснах... — в гласа ѝ прозвуча нотка на обида. — Просто дойдох тук да ти кажа за съобщението, което ти изпратих...

— Какво съобщение? — попита Амеротке.

— Опитах се да му кажа — оправда се Шуфой, — но както обикновено великият съдия беше прекалено зает, за да ме изслуша...

— Кажи ми сега!

— Става въпрос за убийството на жреца, който е пазел Славата на Анубис — Норфрет се приближи и седна до Шуфой. — Ти каза, че вратата е била заключена, а ключът си е бил на врата на жертвата, нали? — Амеротке кимна и съпругата му продължи, като потупа синята връв около врата си: — Вчера взех един ключ отдолу, мислейки, че е ключът за ковчезето в спалнята ни. Бях сигурна, че е това е ключът, защото съм го използвала неведнъж и дважд. Само че този път бях взела друг ключ. Много бях ядосана. Наложих се да се върна долу и да го сменя... — Амеротке я гледаше озадачен. Тя се засмя: — Същото е и в твоя случай. Откъде да знаем, че ключът, който е висял на гърдите на Немрат, е бил същият, с който се е отваряла вратата към светилището?

— Защото онзи ключ е специално изработен и единствен — все още озадачен отвърна Амеротке. — Не може да се направи копие...

— Не, не — едва сдържаше вълнението си Норфрет. — Не казвам, че е бил копие на оригиналния ключ, а само че е изглеждал като него. Защото металът, дръжката и формата на ключа могат да се повторят, но не и зъбците в края... Проверявал ли е някой дали ключът на врата на Немрат пасва на ключалката?

Амеротке пое рязко въздух.

— Не, никой не се е сетил да проверява... Значи според теб някой се е промъкнал в параклиса, убил е Немрат, взел е свещения аметист, сложил е друг ключ на връвчицата около врата му и си е тръгнал, като е заключил вратата след себе си? — и си отговори сам: — Възможно е, но това прави жреца едновременно жертва и съучастник на престъплението, защото излиза, че Немрат сам е отворил вратата на убиеца си...

— Точно така, господарю, точно така! — извика Шуфой. — Спомнете си какво каза Ловецът на крокодили за Немрат: дебел и сладострастен, добър познайник на всички Домове на удоволствията, любител на нежната женска плът...

— Ита? — възкликна Амеротке. Поклати глава: — Лекарят се закле, че няма следи Немрат да е имал полово сношение, преди да го убият...

— Не е задължително да му е позволила да я докосне... — обади се развълнувано Норфрет.

— Ами копието на ключа? — Амеротке се разпали.

— Много е лесно — обясни Шуфой. — Отиваш при някой ковач на сребро или бронз, показваш му рисунка и...

— Да, разбира се! — извика съдията и скочи на крака. Хвана Норфрет за рамената и я целуна страстно. — Ако някога се отвори още едно място за съдия в Тива...

— Не, благодаря — погледна го Норфрет със сериозни очи. — Не искам да пътувам в счупена колесница през самотната пустиня. Ще науча истината, драги ми съпруге! Рано или късно... — и излезе.

Амеротке затегна каишките на сандалите си.

— Хайде, Шуфой, да тръгваме! Вече знаем как е бил убит Немрат и откраднат аметистът. Трябва само да го докажем. Митанийците ще подпишат мира и ще си отидат. Не бива да позволяваме Славата на Анубис да си отиде с тях.

Портите на града бяха затворени, но нощният пазач ги пусна да минат през една странична врата. Скоро стигнаха до храма на Анубис, който сега тънеше в блажена тишина. Преддверията и залите бяха пуснати. Амеротке помоли дежурния от храмовата охрана да доведе началника си Тетики, жреца Хети и жрицата Ита в светилището с огромната статуя. Мъжът се отправи да изпълни заръката, а съдията и Шуфой се настаняха в параклиса и зачакаха. Амеротке за пореден път огледа нишите и езерото. Осъзна, че за Уени би било много трудно да се скрие тук, да убие Немрат, а после и да избяга. В коридора се чува стъпки. Хети, Ита и Тетики изглеждаха нервни и ядосани. Амеротке им каза да затворят вратата и да се настанят срещу него.

— Какво значи това? — протестира Тетики. — Собствените ми хора ме водят тук като престъпник!

— Не знам дали си виновен или не — кротко рече Амеротке и посочи с пръст Хети и Ита, — но тези двамата със сигурност!

— Не е вярно! — извика Хети. Ита седеше с ръце в скута. — Стига вече с тези обвинения! — проплака жрецът. — Това, че съм бил пред вратата, не значи, че непременно съм виновен...

— Очаквах да го кажеш — прекъсна го Амеротке. — Перфектна защита, нали? Бил си близо до местопрестъплението, но нищо не те свързва с него. Дори обратното. Трябва само да си мълчиш и да се правиш на невинен...

— Къде е доказателството? — обади се Ита.

— Всичко по реда си, драга. Сега ми кажете кога Уени се свърза с вас? Предложил ви е цяло състояние, нали? Трябвало е само да изпълните един прост план...

— Състояние ли? — възкликна Хети. — Че откъде Уени ще намери цяло състояние?

— От митанийците, които с удоволствие биха се докопали до аметиста, за да унижат божествената Хатусу. Уени беше митанийски шпионин. Дошъл е при вас с готов план, нали? Нека го кажа направо — знам за ключа! — Хети пребледня. Ита преглътна с усилие и погледна изплашено настрани. Амеротке продължи безмилостно: — Чиста работа! Открадват аметиста и даже няма да се наложи да го продават. Само да го дадете на Уени и да си получите тлъстото възнаграждение. После изчакват няколко месеца, докато нещата се уталожат. Хети нямаше да е първият жрец, който напуска храма и

отива някъде другаде... — после съдията сниши глас: — Видях трупа на Немрат, готов за погребение. Дали неговата Ка^[1] е тръгнала към Далечния хоризонт?

— Или пък е останала да търси справедливост тук, в този храм, а, Хети? Огледай се, виж как танцуват сенките! — Амеротке сграбчи жреца за рамото. — Виждаш ли статуята на Анубис? Един ден, може би по-скоро, отколкото предполагаш, ще минеш през залите на отвъдното, ще застанеш пред боговете и ще признаеш престъплението си.

Хети тръсна рамо да се освободи.

— Какво престъпление? — възрази той. — Какво доказателство имате?

— Знаеш ли какво е наказанието за убийство, светотатство и кражба? — каза предупредително Амеротке. — И двамата с Ита ще застанете пред мен в Залата на двете истини и ще бъдете осъдени на смърт. Войниците ще ви отведат наред Червените земи, ще ви измъчват или ще се позабавляват с вас — и с двамата! — натърти съдията. — После ще ви накарат сами да изкопаете дълбоки ями в пясъка и ще ви погребат живи... — по лицето на Ита изби пот. — Ще ви погребат, а отгоре ще сложат тежки камъни. Пясъкът ще напълни носа ви, устата, очите... Ще почувствате изпепеляващ огън и вледеняващ студ... Дори и да успеете да си измъкнете, в което се съмнявам, като гледам колко крехка е Ита, но дори и да успеете, ще откриете колко гладни и отчаяни са лъвовете и хиените в пустинята, защото митанийците са избили всички дивеч. Да, лъвовете веднага подушват страха ти... Даже сигурно ще дойдат и ще се опитат да ви изровят... — Ита разтриваше ръцете си, сякаш замръзваше от студ. — Някога виждали ли сте как група лъвове изравят гроб от войната? Остават при дупката по цели дни...

— Престанете — прекъсна го Хети. — Нямате никакво право... — и се изправи.

— Имам, и още как! — отговори Амеротке. Погледна капитана на стражата, който седеше неподвижен като статуя. Изглеждаше изплашен, но Амеротке усещаше, че е невинен. — Хети, седни! Ти, Тетики можеш да излезеш навън, но не се отдалечавай. Ако Хети и Ита излязат без мое разрешение — Амеротке разпери длан, за да покаже пръстена на Хатусу, — веднага да бъдат екзекутирани! — Тетики

стана. — Преди да излезеш — спря го съдията, — ми кажи само още едно нещо. Ти си бил на пост в нощта, когато Немрат беше убит, нали?

— Да, господарю.

— Докато обикаляше галериите, забеляза ли Хети да е напускал поста си?

— Не, господарю!

— А Ита донесе ли му храна и питие?

— Видях я да идва, а после и да си тръгва.

— Но когато си я видял да се връща, тя е носела кана, нали?

— Да, точно така! — отвърна капитанът на стражата.

Амеротке се усмихна.

— Не е ли трябвало да остави каната при Хети?

Тетики кимна.

— Да...

— Ти беше споменал за някакви истории, че подчинените ти били срещали самия Анубис да се разхожда из храма...

Войникът се усмихна леко и поклати глава.

— Вероятно са видели някой жрец — отвърна засрамен той, — с маска... Понякога се случва.

— Моля те, разпитай пак твоите хора — рече Амеротке. — Кажим, че искам точно описание на това, което са видели. Особено ръцете на... хм... божеството. — Тетики се поклони и излезе. Амеротке изчака, докато капитанът затвори вратата след себе си, и се обърна към останалите: — Възнамерявам да докажа — каза той без вълнение, — че и двамата сте убийци. О, Ита, ти си толкова хубава с тази дълга коса и гъвкава походка... Сигурно доста мъже копнеят да те пхнат в леглото си?

— Аз съм жрица. Защо ме обиждате?

— Ти си убийца — отвърна Амеротке рязко. — Това, че Уени е тикнал ножа в ръцете ти, не те оправдава. Той ти даде онази кама с озъбената кучешка глава на дръжката, нали? А Немрат е бил доста похотлив, отдавна те е желал, нали, Ита? Ти обаче само си примигвала с красивите си очи и си казвала, че сърцето ти принадлежи на Хети. Накрая апетитът му е бил напълно изострен и ти, Хети, си се съгласил да си поделите хубавата Ита. Но си му поставил условие никой да не научи за подялбата... — Амеротке замълча. Нямаше никакви доказателства. Надяваше се само, че упоритостта на тези

двама убийци най-после ще се сломи. Погледна отново към жреца и продължи: — Да, точно така. Настоявал си Немрат да запази в пълна тайна новото си завоевание. Глупавият дебел сладострастник плати ли ти, а, Хети? Още не съм се срещал с върховния жрец на храма, но съм сигурен, че регистрите в Дома на среброто са документирали как Немрат е изтеглил значителна сума в някой от дните преди смъртта си... — двамата обвинени започнаха да се въртят, сякаш не можеха да си намерят място. — Добре — прошепна Амеротке, — мисля, че вече напредваме! Хети и Ита получават цяло състояние, а Немрат може да се позабавлява с Ита, но как и къде? Така Хети измисля невероятен план. Докато Немрат е на бдение в светилището на Анубис, Хети пази отвън, а Ита идва уж за да донесе храна и вино на Хети. Двамата чукат на вратата. Разбира се, внимават наоколо да няма някой от стражата. Немрат едва сдържа похотта си. Не може да повярва на късмета си. Ще легне с Ита. Тя ще прекара нощта в обятията му, нищо, че е забранено, нищо, че е пред очите на бога. През свещеното езеро е сложен импровизиран мост. Ита се вмъква вътре. Мостът е махнат и Немрат заключва вратата. Това, което Немрат не знае, е, че Ита носи камата на Уени и няма никакво намерение да се люби с жреца...

Лицето на Ита вече беше плувнало в пот. Непрестанно попиваше шията си. Хети гледаше към Амеротке с убийствен поглед. Шуфой стоеше като омагьосан и слушаше господаря си.

— Все още чакам доказателството! — изръмжа жрецът.

— А, да, разбира се, скоро ще стигнем и до него — отвърна Амеротке. — Имаме предостатъчно доказателства. Защото Немрат не се е сдържал и се е похвалил какво ще се случи...

— Невъзможно! Той се закле... — Ита затвори очи.

— Глупачка! — просъска Хети.

— Нека първо да завършим възстановката на убийството! — рече спокойно Амеротке. — Както казах, Немрат е очаквал Ита с неописуемо вълнение. Подредил е възглавниците за любовното ложе. А тя се е приближила до него и е забила камата дълбоко в сърцето му. С един-единствен смъртоносен удар. Немрат е умрял само за няколко секунди. Ита взема Славата на Анубис, почуква на вратата...

— Но ключът? — възкликна Хети. — Мостът не беше пипан...

— О, има още няколко подробности, които не съм разкрил. За моста заслугата е твоя, Хети. Предполагам, че си импровизирал с

някоя дъска, от която бързо си се отървал впоследствие. Достатъчно е само да кажа, че Ита е използвала каменния блок, за да отключи вратата. После е подменила ключа на връвчицата около врата на убития, излязла е, двамата сте заключили отвън с истинския ключ, а Ита е отнесла аметиста в каната, с която ти е донесла вино. И сега стигаме до последната и най-опасна част от престъплението ви. На сутринта се налага вратата към светилището да бъде разбита. Настъпва объркване, Немрат е мъртъв, свещеният аметист е изчезнал. Никой не се сеца да провери ключа. Особено след като той все още си виси на гърдите на Немрат. В цялата паника никой не се интересува пасва ли този ключ в разбитата ключалка на вратата. Хети използва суматохата и сменя копието с истинския ключ. Така мистерията вече е пълна. Сигурен съм, че ще намеря още доказателства, рано или късно ще се добера до ключаря, направил копието, ще намеря дъската, която сте използвали за мост, ще обърна храма с главата надолу, докато не ви принудя да си признаете! — Амеротке се изправи и ги погледна. — Ще ви дам малко време, за да си поговорите.

— Какво има да си говорим? — протестира Ита, като се оглеждаше наоколо. — Вие отсъдихте, че сме виновни, и сега ще умрем.

— О, не! — усмихна се Амеротке и седна отново. — Имате късмет! Това, което божествената Хатусу иска в този случай, не е въздаването на правосъдие и изпълнението на смъртната присъда, а връщането на аметиста. Защото Немрат сам е виновен за смъртта си. Ако си признаете и ми дадете Славата на Анубис, за да го върна на мястото му, ще се застъпя за вас пред фараона и ще издействам присъдата ви да бъде смекчена. И на двама ви ще бъде разрешено да напуснете Тива с дрехите, които са на гърба ви. Ще можете да вземете по едно оръжие и торба с храна и вода. Къде ще отидете и какво ще правите, е ваша работа, само няма да можете да се връщате в Тива. Ще сте прокудени завинаги и ще ви е забранено да служите в който и да е храм в Долен и Горен Египет! — Амеротке се наведе към тях. — Помислете си — каза той внимателно. — По-добре е, отколкото да се задушите до смърт наред Червените земи...

Стана и направи знак на Шуфой да го последва. Излязоха от светилището. Тетики и стражите стояха отвън в коридора. Началникът

на храмовата стража побутна един дребен войник да се приближи към съдията.

— Господарю — Тетик коленичи и сведе глава, — този пазач е видял маскирания жрец — после се обърна към младежа и го подкани: — Разкажи на господаря Амеротке онова, което ми каза за Анубис!

— Не съм видял нищо — изпелтечи мъжът. — Може би е било сън или игра на светлината... — погледна бързо към колегите си в дъното на коридора.

Амеротке му се усмихна благосклонно:

— Ако наистина си видял това, което ме интересува, ще бъдеш награден. Не искаш да ми кажеш, защото другите ти се подиграват, нали? Да, ама съм сигурен, че и те са го виждали. Но само ти ще бъдеш похвален пред божествената...

Войникът погледна Тетик притеснено. После се обърна пак към съдията и заговори:

— Две нощи, преди да убият танцьорката, бях на стража в района между портите на храма и градината. По едно време чух стъпки и се обърнах бързо. Видях го само за миг: беше някой, облечен като Анубис, с черна маска на лицето, с бойни сандали и черна кожена пола. Имаше и дълго черно наметало...

— Мъж ли беше или жена?

— Не можах да преценя, но приличаше на жена. Имаше нещо елегантно в походката... — поклати глава. — Наистина не знам.

— Така — наведе се към него Амеротке, — искам да си спомниш точно какво е носела фигурата. Носеше ли нещо?

Пазачът затвори очи.

— Да! Приличаше на късо копие или тръба, не съм съвсем сигурен...

— Благодаря ти.

Амеротке освободи войника и се върна в светилището при Хети и Ита.

— Е? — попита той и седна. — Какво решихте?

— Имаме ли тържествената ви дума? — попита Хети.

— Да, но само при условие че върнете Славата на Анубис и направите пълно признание.

Хети кимна на Ита.

— Трябва да отида да взема нещо — каза тя.

Амеротке ѝ разреши да излезе и я изчака, докато се върне. Когато дойде, в ръцете си носеше малка кожена кесия, оцапана с пръст и кал.

— Заровила си го в градината? — попита Амеротке. Тя кимна, отвърза връвта и извади огромния аметист. Шуфой подсвирна при вида на красивия камък. Амеротке го вдигна на светлината на фенера. Забеляза как в центъра зърната на кристала оформят глава на куче или чакал. — Добре! А сега — признанията.

— Бяхме много щастливи тук — започна Хети. — Аз печелех достатъчно, а откакто срещнах Ита, нямах за какво повече да мечтая. Но Немрат винаги я преследваше... — разтри очи и погледна уморено. — Един ден, преди десетина дни, докато бях в спалнята си, при мен дойде някой. Не знам кой беше. Не знам дори дали беше мъж или жена. Понякога се наричаше Уени, понякога Менсу...

— Менсу! — възкликна Амеротке. — Но това е един от пратениците на Митани.

— Да, знам. Веднъж гласът му беше приглушен, друг път ясен, понякога висок, друг път нисък... — Хети се почеса по челото. — Веднъж си помислих, че наистина е Уени, но после него го убиха, а при мен дойде някой друг, който сякаш знаеше всичко, така че се запитах дали въобще в началото е бил Уени... Както и да е, първият ми тайнствен посетител твърдеше, че мога да стана по-богат, отколкото някога съм си мечтал, ако открадна Славата на Анубис. Разбира се, отговорих, че това е лудост, че никой не може да го направи. Стана въпрос за голяма сума, ама наистина много голяма сума... — Хети поклати глава. — Отговорих, че трябва да го обсъдя с Ита. Посетителят ми не беше много доволен, но се съгласи. При следващото посещение казах, че сме съгласни, но ще трябва да въвлечем Тетики или Немрат в заговора. Оня ми рече да не ставам глупак...

— Аз измислих план — обади се Ита. — Немрат беше похотлив като пръч. Винаги ми подшушваше разни мръсни неща, но се страхуваше от Хети. Казах му, че Хети няма нищо против и даже много му харесва идеята двамата с Немрат да си ме поделят. Тъпият дебелак ми повярва. Нито за миг не споменахме Славата на Анубис. Немрат си плати, а останалото беше така, както го разказахте...

— Не се ли страхувахте от стражата?

— Тетики е като всеки войник: никога не променя навиците си. В нощта, когато откраднахме аметиста, всичко мина по плана. Единственото, от което се страхувах, бяха слуховете, че някой е видял самия Анубис да се разхожда из храма си...

— Ти повярва ли им? — попита Амеротке.

— Боговете не ходят по земята — усмихна се тя. — Аз не вярвам в нищо, господарю! — погледът ѝ беше твърд. — Когато работиш в храм сред жреците... — гласът ѝ вече едва се чуваше. — Аз убих Немрат. Заслужаваше да умре, тормозеше ме непрекъснато. И взех аметиста.

— А защо не го предадохте веднага?

— Посетителят дойде отново, след като Уени беше убит — обясни Хети, — но ни заръча да задържим камъка до деня, в който пратениците ще си заминат. Щял да дойде пак. Вече бях напълно объркан.

— Това ли е всичко, което имате да ми казвате?

— Господарю? — Ита го гледаше боязливо. — Значи ще ни прогонят като престъпници само с дрехите на гърба ни?

— В крайна сметка вие сте си точно такива — обади се Шуфой. — Имате живота и здравето си, да не говорим за свободата си...

— Не може ли да вземем малко сребро? — тя протегна ръка и сведе глава. — Господарю, знам някои неща, които може би ще ви заинтригуват... За хесетката, която беше убита в градинския павилион...

— Добре, можете да вземете малко сребро — отвърна Амеротке.

— Познавах я бегло. Същия ден преди да умре, тя ми каза, че митанийците, сигурна съм, че каза това, са я наели да им танцува вечерта...

— Митанийците?

— Господарю, това беше всичко, което ми каза...

Амеротке взе аметиста в дланта си:

— До утре на обед трябва да сте напуснали Тива. Сами решете какво да вземете със себе си. Ако се върнете, ще бъдете убити. Сега тръгвайте!

Двамата изтичаха от залата. Шуфой отиде и затвори вратата.

— Отсъждате като лисица, господарю...

— Не, отсъждам справедливо — отвърна Амеротке. — Знаеш ли какво, Шуфой, утре сутрин ще направя капан на един убиец. Имам също толкова доказателства, колкото с Ита и Хети. Дано богинята Маат ми помогне!

[1] В египетската митология душата има три проявления: Ах, Ба и Ка. Ах е свръхестествената сила, присъща на душата (в битието или в отвъдното) при определени условия. Ба е „материалната“ и материализираната душа, която продължава да живее и след смъртта, а Ка е духът покровител, духовният двойник на всеки човек. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

АНУБИС ПРОИЗНАСЯЛ ПРИСЪДИТЕ СИ В ПРИСЪСТВИЕТО НА ХОР, ОЗИРИС, ИЗИДА И НЕФТИДА

Тореб, личният прислужник на митанийския пратеник Хунро, беше много разтревожен. Видя как Амеротке, върховният съдия на фараона, дойде в храма и се затвори в светилището. Опита се да подслуша, но имаше твърде много стражи. Трябваше да съобщи на господаря си възможно най-скоро.

— Господарят ще ми плати добре — прошепна си той.

Хунро не харесваше Уанеф и държеше сам да си събира информация. Двамата с Менсу непрекъснато нещо си шушукаха и се съветваха. От време на време пратеникът изливаше гнева си, че е принуден да лази в краката на една египетска жена, вместо с огън и меч да завладее царството ѝ.

Тореб въздъхна и забърза по празния коридор. Така е устроен светът! Повечето митанийски вождове искаха война, но Тушрата много държеше на мира. Вече нямаше връщане назад. Митанийските пратеници бяха се върнали в Тива със строги заповеди: мирът трябва да бъде подпечатан. Та нали саркофагът на Бения вече пристигна в храма, готов да бъде транспортиран до Оазиса на палмите? Но защо господарят му, Уанеф и Менсу все си повтаряха, че върховният съдия Амеротке е опасен и трябва да бъде наблюдаван? Сутринта Тореб ги чу как ожесточено спореха дали са постъпили правилно за онова в пустинята. Сестрата на царя беше много разочарована, когато ѝ съобщиха, че Амеротке е оцелял от нещастен случай.

Тореб пое през градините. Едно нещо беше сигурно: египтяните знаеха как да правят градини. Всичко наоколо беше изпълнено с аромата на кичести кипариси, сенчести смоковници и сладки лози. Господарите Хунро и Менсу също харесваха тези градини. Обичаха да

се заседават край малкото декоративно езеро в дъното на парка, обрасло с папур. Торреб забърза по алеята натам и отдалеч съзря три фенера, оставени до брега му. Някой със сигурност беше идвал, на земята имаше поднос с плодове и кана с вино.

— Господарю Хунро! — извика слугата. Огледа се наоколо. Нещо не беше наред. Погледна към водата и се вцепени. Не беше видение! Нямаше грешка! Във водата сред цъфналите лотоси плуваха по корем два трупа. Бяха Хунро и Менсу. Робите им се носеха на повърхността. Крясък на нощна птица разсече мъртвешката тишина. Торреб хвърли последен поглед към господаря си и изтича обратно, размахвайки уплашено ръце.

Амеротке и Шуфой тъкмо си тръгваха от храма, когато тревогата беше вдигната. На входа ги спря един слуга със сънени очи и им съобщи новината.

Когато стигнаха до езерото, там вече се беше събрала тълпа от слуги, войници и жреци, които носеха лампи и фенери. От водата бяха извадени два трупа. Лекарят от Дома на живота вече ги преглеждаше. Амеротке се озърна да види къде е Уанеф — тя стоеше обградена от слуги и гледаше труповете. Вдигна поглед, когато Амеротке се приближи.

— Така ли се отнася Египет към пратениците на Митани?

Съдията вдигна кожената торба, разтвори я и извади аметиста, който проблесна от светлините на лампите и факлите. После го върна обратно в торбата и се усмихна:

— Какво има? Не сте ли довольна, благородна Уанеф — прошепна Амеротке, — че истината най-накрая излезе наяве?

— Какво е това? Какво е това? — дотича с викове върховният жрец на храма. — Господарю Амеротке? Нима е възможно? Славата на Анубис ли зърнаха очите ми или мираж?

— Да, това е свещеният аметист — отвърна съдията. — Но не мога да ви го дам сега. Трябва да го предам на божествената Хатусу. Трябва тя лично да го постави обратно на мястото му, за да покаже на всички — Амеротке погледна към Уанеф — колко довольни са боговете от нея, защото именно нейната мъдрост и божествена власт станаха причина Славата на Анубис да бъде намерен.

Върховният жрец не можеше да възрази срещу подобен аргумент. Разкъсван между довольството и желанието да държи

аметиста в ръцете си, той пое дълбоко дъх и кимна.

Уанеф се готвеше да се впусне в нова тирада за убийствата, но Амеротке ѝ обърна гръб и отиде при лекаря.

— И този път е същото, нали? — попита Амеротке.

— Съвсем същото, господарю, няма никакви следи по телата. Никаква видима причина за смъртта — посочи подноса с чашите и каните. — Слугите ми вече ги прегледаха, няма никаква отрова...

Амеротке погледна нагоре към обсипаното със звезди небе. Норфрет сигурно вече се притесняваше. Поръча на Шуфой да изпрати слуга със съобщение до съпругата му, че тази нощ няма да се прибира. После придърпа лекаря по-близо и тихо му каза:

— Искам внимателно да огледате телата. Търсете следа от малко убождане или нещо подобно. Може би ще го намерите на едно и също място и на двете тела, защото очевидно са стояли съвсем близо един до друг — Амеротке посочи първо телата, а после и тръстиките отзад. — Убиецът вероятно е бил скрит там, значи белегът трябва да е някъде високо, по гърба или на врата, но не по-ниско от лопатките. Вероятно са били убити, докато са седели досами брега, а след това са паднали напред — посочи леките синини на челата им. — Убиецът ги е блъснал във водата, за да не ги намерят веднага и да е сигурен, че смъртоносният му метод няма да бъде открит.

— Знаете как са били убити?

— Мисля, че знам. Сега обаче трябва да проследя убиеца им...

Амеротке повлече изумения Шуфой за лакътя. Двамата помолиха върховния жрец да им осигури стая за през нощта и съдията накара Шуфой здраво да затвори капациите на прозорците, да заключи вратата и да я залости с каквото намери.

— Какво има, господарю?

— Ние сме в опасност, Шуфой, дебне ни ужасен убиец. Готов е на всичко, само и само да изпълни поставената задача... Но сега съм много уморен. Утре сутринта гледай да ме събудиш преди зазоряване. Искам веднага да се махна от тук и да отида в Дома на милион години... — после се обърна на една страна и заспа.

Нощта мина без инциденти. Малко преди зазоряване Амеротке и Шуфой се измиха и бързо напуснаха храма. Джуджето никога досега не беше виждало господаря си така да се озърта, сякаш всеки момент очакваше да попадне в капан. Отвън пред портите на храма срещнаха

малък военен ескадрон, който се бе отправил към портите на града. Амеротке заповяда с възможно най-властния си глас да го съпроводят до царския дворец. Щом преминаха високите пилони и влязоха в Дома на милион години, съдията се отпусна. Освободи войниците и изпрати Шуфой обратно в града. Дребното човече се опита да протестира.

— Гладен съм, господарю, а и не спях много добре. Много съм разтревожен за Белет.

— Можеш да се нахраниш на пазара — усмихна се Амеротке и клекна до него. — Може даже да поразпиташ за приятелите си. Знаеш какво да правиш. Поговори с познатите си, а после ела тук. Ще те чакам в една от залите навън в парка. Ако имаш нужда от Пренхое, не му казвай какво става, иначе, като се върна, ще ми връчи цял списък със сънища.

Шуфой се отдалечи. Амеротке помоли един слуга да го заведе при навеса за колесниците. Конюшните кипяха от дейност. Амеротке спря един от слугите и попита:

— Каж ми — посочи той редицата с колесници, — тези са готови за тръгване, нали?

— Да, господарю, отиват да патрулират в Червените земи, защото няколко търговци се оплакаха от нападения на либийски разбойници.

Амеротке се приближи и пред озадачения поглед на слугата се качи на една колесница, а после слезе. Помоли един от конярите да прегледа предните крака и юздите на животните, благодари му разсеяно и след това се върна в двореца.

Пред покоите на фараона Амеротке се сблъска на вратата с излизания Сененмут.

— Божествената Хатусу е божествено сърдита! — рече везирът. Съдията потупа кожената торбичка, в която държеше аметиста. Сененмут се усмихна: — Дано ти успееш да й оправиш настроението — и двамата заедно се върнаха в покоите на фараона.

Царицата се бе отдала на възможно най-царствената сръдня. Щом зърна съдията, сбърчи още по-сърдито вежди:

— Научих за нови убийства в храма на Анубис!

Амеротке коленичи и допря чело в земята. В същото време остави кожената торбичка да се отвори и от нея се показва свещеният аметист. Хатусу рязко си пое въздух и съдията чу шляпане на сандали.

Царицата спря пред него и го дръпна за ръката да се изправи. Когато Амеротке вдигна очи, тя вече беше хванала Славата на Анубис в две ръце и го въртеше на всички посоки. Съдията набързо ѝ разказа какво се бе случило предната вечер в храма. Хатусу не преставаше да се разхожда нагоре-надолу, а лицето ѝ преливаше от радост. Дори не си направи труда да изрече проклятие по адрес на престъпниците.

— Направо нямам търпение! — възкликна тя. — Искам да мина през целия храм на Анубис с аметиста в ръка, за да покажа на онези надути жреци колко благосклонни към мен са боговете... — седна на трона си, без да отделя поглед от свещения камък. — Много сме доволни от теб, Амеротке. А ръкописът на Синухе? На сигурно място ли е?

— В къщата ми, господарке.

— А убиецът?

— Мисля, че знам кой е. Получихте ли съобщението ми?

— Да, да, получихме го. Отговорът е, че Тушрата иска мир, но голяма част от съвета му иска война.

— А по другия въпрос?

— Не мога да ти кажа. Изпратих един управител да провери.

— Нека сблъсъкът да се състои тук — прошепна съдията. — Когато Мареб пристигне, нека седне при нас. Господарю Сененмут, бих искал да се увериш, че не е въоръжен.

Сененмут вдигна вежди, стана и отиде до вратата. Настроението на Хатусу се промени. Лицето ѝ беше станало жестоко. Хапеше устните си както винаги, когато бе ядосана. Сененмут тъкмо се беше върнал, когато на вратата се почука. Влезе един слуга, който обяви, че Мареб чака.

— Нека Мареб влезе — отвърна царицата. — Но кажете на охраната да го претърси от горе до долу.

Слугата се оттегли. Малко след това Мареб пристъпи в залата, беше с прясно намазана коса и гладко избръсната брада. Амеротке си спомни как изглеждаше вестителят наред Червените земи, но си забрани да изпитва състрадание. Мареб беше убиец, отговорен за смъртта на много хора. Сега той не знаеше какво да прави, а само пристъпваше от крак на крак.

— Седни, Мареб! — нареди Хатусу. — Ето тук, ела по-близо до трона ми... — Мареб, разкъсван между протокола и желанието си да

угоди, се подчини. — Тук си по поръка на Амеротке!

— Мареб, ти знаеш — започна Амеротке, — че картите на Синухе са у мен... — посочи към масичката, където Хатусу беше оставила Славата на Анубис. За момент съдията зърна изненадата у вестителя. — Хети и Ита са опозорени — продължи той почти шепнешком. — Прогонени са от Тива...

— Радвам се, господарю Амеротке...

— Не, не се радваш, Мареб — сръза го съдията. — Напротив. Разтревожен си и се страхуваш и има защо. Ти си убиецът в храма на Анубис. Ти имаш бойни сандали, черна кожена бойна пола, наметало и маска с глава на чакал. Ти си отговорен за убийството на митанийските пратеници и на хесетката. Освен това се опита да убиеш и мен наскре Червените земи, но нещо не се получи — Мареб беше готов да скочи на крака, но Амеротке сграбчи ръката му и я стисна здраво. — Тук си в присъствието на бог, Мареб. Божествената Хатусу ще произнесе присъдата си. Да започнем със службата, която изпълняваш — продължи Амеротке. — Ти, Уени и Хордет, твоят добър приятел, сте били обучавани заедно в двора на Тутмос I, бащата на настоящия фараон. Подготвяли са ви за царски вестители. След това и тримата сте започнали служба в Дома на пратениците. Гордеел си се със службата си, нали? Баща ти и по-големият ти брат също са се хвалели с теб. В Дома на живота си бил най-добрият ученик, особено в изучаването на чужди езици и на обичаите на народите, които живеят извън пределите на Египет. И понеже вестителите винаги пътуват по двойки, първо си служел с Хордет, а след „изчезването“ му — с Уени.

— Хордет ли? Казах ви, че почти не го познавах...

— И точно тази лъжа те издаде. Нека да ти разкажа всичко — продължи Амеротке. — В гробницата на Тутмос I има рисунка, която показва теб, Хордет и Уени коленичили пред фараона. Забелязах, че ти и Хордет сте изобразени хванати за ръка — Амеротке замълча за момент. — Сигурен съм, че ако поискам да разровят в архивите, ще се окаже, че двамата с Хордет сте били много близки приятели. Времето е минавало. Уени се е оженил за митанийка. Хордет я е пожелал и тя е отвърнала на чувствата му. Уени е подивял от ревност. Удушил е жена си по време на една разходка по Нил, после се е срещнал с Хордет в разрушения храм на Бес, където е убил и него — погледът на Мареб

ставаше все по-напрегнат. — Убил е най-добрия ти приятел — каза Амеротке тихо. — Хордет е бил най-добрият ти приятел, нали?

— Да, но аз...

— Всичко би свършило дотук, ако не се оказало, че има свидетел на убийствата, един престъпник, наричан Ловеца на крокодили. Казано накратко, Уени е станал професионален убиец, известен като Градинаря. Защо? Вероятно защото е бил изнудван от Ловеца на крокодили, но сломен от скръб и угризения заради убийството на жена си, Уени много е искал да построи разкошна гробница за нея и за себе си в Некропола.

— Подозираше ли, че Уени е убил приятеля ти? — попита Сененмут.

— Да — отвърна Амеротке вместо вестителя. — Но Мареб е запазил подозренията за себе си. Когато с Уени сте били определени за пратеници до Митани, Тушрата и Уанеф веднага са прозрели злостта в душата на Уени. Подкупили са го, за да шпионира за тях. Може и да го е правил, но не са му се доверявали. Огледали са се за някой друг — Амеротке спря. — След това са се заредили други, по-неотложни въпроси, а миналата година божествената Хатусу пое в поход на север. Митанийците претърпяха катастрофална загуба. Брат ти и баща ти са били в армията, но не са били убити, нали, Мареб? Били са взети за пленници и митанийците са насочили вниманието си към теб... — долната устна на Мареб потрепери. — Какво ти предложиха, Мареб? Животът на баща ти и брат ти срещу дребни услуги. Заплашиха те, че ще ги убият, ако не им съдействаш, нали? Или пък ти предложиха злато и сребро? Освен това са ти казали, че Уени е виновен за смъртта на Хордет — Амеротке разтвори ръце. — Уени беше предател. Беше готов да се продаде на всеки. Ти обаче си бил различен.

— Вярно ли е? — попита Сененмут. — Живи ли са баща ти и брат ти?

— За мен са мъртви — отговори Мареб едва чуто. Изведнъж се промени, изглеждаше изоставен и нещастен, нямаше ги самочувствието и гордостта му.

— Митанийците — продължи Амеротке — бяха принудени да подпишат мир. Наложил се да дойдат в Египет. Тушрата може и да си стои в Оазиса на палмите, но истината е, че моли за мир. За да прикрие срама си, се опитва да направи за смях нашия фараон. Исква връщането

на саркофага на сестра си. Чул е някакви слухове, че бащата на божествената я е убил. Освен това митанийците са и големи търговци. Разбрали са за ръкописа на Синухе и са се полакомили за него. А и Славата на Анубис е добро „мирно“ завоевание. Кога се свързаха с теб? — попита Амеротке. — Когато пристигна в двора им ли? — Мареб го погледна, без да отговори. — Уени е трябвало да им служи за прикритие, докато ти вършиш истинската работа. Първо Славата на Анубис. Отиваш при Уени, той не знае кой си, единственото, което трябва да знае, е, че ти говориш от името на Тушрата. Примамаваш го със смесица от подкупи и заплахи. Наредено му е да купи ножове от пазара на Тива, а после му е казано как точно трябва да бъде откраднат свещеният аметист. Уени от своя страна предава всичко това на Хети и Ита, а планът е бил Славата на Анубис да напусне пределите на Египет с отпътуването на митанийските пратеници. Но аз успях да го върна.

Мареб примига. Вече беше възвърнал част от самообладанието си.

— Господарю Амеротке, много се радвам, че сте го открили...

— Стига, Мареб! А с горкия Синухе си се отнесъл най-несправедливо — продължи съдията. — Майсторски си се маскирал като жена... Да, с твоите тънки крака можеш да минеш за жена. Това твоя идея ли беше или на Уанеф? Подозирам, че е по-скоро твоя, малка предпазна мярка, за да предизвикаш още по-голямо объркване. И така... на Синухе се представяш за митанийка и му показваш печата на Тушрата, за да може да ти се довери. Предлагаш му огромно богатство. Въпреки това от страх да не ви проследят решаваш да се срещнете в храма на Бес. Каква ирония! Точно на мястото, където Уени е убил приятеля ти, нали?

— Зарадвах се, когато открихте останките — усмихна се Мареб. — Тогава просто не знаех какво да кажа!

— Да, така е, а предполагам и на Синухе не си казал много. На срещата отново си бил маскиран. Убил си го, а ръкописа си дал на Уени да го съхранява. Казваш му да го скрие на сигурно място, а какво по-добро от разкошната му гробница в Некропола? Трябва да си бил много доволен от себе си. Имал си хем Славата на Анубис, хем ръкописа на Синухе. Божествената Хатусу може и да подозира, че митанийците имат друг шпионин в Тива, когото наричат Хиената, но няма доказателство. Използвал си Уени, за да се прикриваш. Ако Хети

и Ита се прекършат и си признаят, ако ги измъчват, единственото име, което могат да кажат, е на Уени, а не твоето.

— Господарю, аз ви изслушах — заговори Марерб и направи нещастна физиономия — и в това, което казвате има логика. Но ако обвиненията ви са верни, защо ще убивам Уени, при условие че мога да го използвам за прикритие?

— Но ти мразеше Уени — отговори Амеротке. — Той е лишил приятеля ти не само от живот, но и от достойно погребение. Може и да си подозирал, че Уени е убил Хордет, а може и митанийците да са ти го казали, но ти търпеливо си изчакал. Само че Уени е бил алчен и е започнал тайни преговори с либийците, нубийците и доколкото ми е известно — с кушитите, за да им продаде ръкописа. Затова е трябвало да плати за предателството и алчността си. Но не с бърза смърт и достойно погребение, не! Уени е трябвало да умре като Хордет, а тялото му — да бъде омърсено и осквернено. Извикал си го в градината.

— Онази нощ спях. Мога да ви посоча свидетели...

Амеротке поклати глава.

— Ти си много енергичен млад мъж, Марерб. Уверих се в това с очите си в Червените земи. Лежал си готов, облечен и с наметалото. Уени е излязъл през вратата, а ти — през прозореца. Привикал си го към кучетата. Убил си пазача, отворил си вратата и си подмамил кучетата навън с кървава следа. Уени е бил жестоко разкъсан, подобаващо отмъщение за Хордет! Край на алчността, предателствата и подлостта му! — Амеротке се наведе и потупа вестителя по коляното. — Какво възнамеряваше да правиш, Марерб? Да останеш в Египет или да избягаш в Митани? Но ако всичко беше станало, както го планираше, аз сега въобще нямаше да съм тук, нали? Костите ми щяха да се белеят пръснати из Червените земи...

— Не говорете така, господарю! — Марерб беше готов да скочи на крака, но Сененмут отиде при него и го притисна към пода.

— През цялото време си ме наблюдавал — продължи Амеротке. — Чия беше идеята митанийските пратеници да се върнат в Оазиса на палмите — твоя или на Уанеф? Не мисля, че наистина имаха нужда да се съветват! Каквото и да се случваше в храма на Анупис, те нямаха избор, освен да подпишат мира. Това беше претекст да ме подмамите извън Тива, както и да получиш нови инструкции и подкрепа!

— Но откъде са могли да знаят, че ще отидете вие? — попита умопително Мареб.

— Млъкни! — изправи се Хатусу. — Затвори лъжливата си уста! — тя седна отново на трона. — Митанийците изрично настояха да отидеш ти, Амеротке, а също така и Мареб. Казаха, че Тушрата щял да бъде поласкан, докато онова писмо...

— О, да, прословутото писмо — приближи се Амеротке. — Дори и това са планирали. Помогнали са ви да го заловите. Искали са да измамат царицата, да прехвърлят всичката вина на Уени и да изтъкнат колко малко харесват Мареб. Когато пристигнахме в Оазиса на палмите, преструвката продължи. Визитата ни имаше една-единствена цел: да бъде убит — Амеротке стегна предпазителя на китката си. — Всичко е било преструвка — прошепна той, — точно както и нападението в твоята стая. Уанеф е организирила всичко, за да отклони подозренията. Предполагам, че дори не ти е казала, всичко е било подготовка за това, което е трябвало да се случи сред Червените земи.

— Но това е смешно! — извика Мареб, явно силно развълнуван.

— Не, не е. Когато бяхме в оазиса, видях нубийските джуджета. Попаднах на още две места, където ги споменават. Едното е в гробницата на Тутмос I, където художникът ги е изобразил с малки тръбички за изстрелване на отровни стрелички. Синухе потвърждава описанието. Шуфой в момента обикаля пазара, за да търси потвърждение. Митанийците са ти дали тръбичка и отровни стрели, нали? Според Синухе раната от стреличките е почти невидима, колкото убождане от игла, но отровата е смъртоносна. Парализира и убива много бързо — съдията видя как кръвта от лицето на Мареб се отдръпна. — А аз трябваше да умра сред Червените земи — продължи Амеротке. — На онези два прекрасни коня им нямаше нищо, нито пък на колесницата, но като добър колесничар ти можеш да направиш така, че да изглежда, сякаш има проблем. Когато ме помоли, аз слязох да проверя конете. Ти си носел тръбичка в пояса си. Синухе пише, че опитен воин може да издуха стреличка само за част от секундата. Аз бях коленичил и не гледах към теб. Спомняш ли си? Проверяхах подковите на Хатор. Може би си прибръзал или си бил нервен, но не успя да ме уцелиш. Рани Хатор, а в предсмъртните си болки животното нарани и Изида. Два красиви коня, гордостта на боговете, убити заради теб! Не конете, а аз трябваше да умра. Ти щеше да

махнеш стрелата и да се добереш до Тива, с каквато там история си бил измислил.

— Но нали вие щяхте да видите белега на коня... — възрази Мареб.

— Не, не. Доколкото разбирам, стреличките са на половината на кутрето ми. Хатор падна на лявата си страна, значи си го уцелил точно отляво, където стоях аз — Амеротке изглежда гневно вестителя. — Останалото ти е известно, нали?

— Нямате доказателства!

— Точно тук грешиш — Амеротке успя да овладее твърдостта на гласа си. — Везирът Сененмут — излъга той — е изпратил ескадрон от колесници да претърси целия район. Един лъв е умрял от отровата, а сред костите на конете капитанът е намерил една стреличка. Каза, че и преди е виждал такива...

— Това е лъжа. На мен ми казаха...

— Какво ти казаха? Да не би Уанеф да те е уверила, че няма никакви следи от покушението? — завърши Амеротке. — Сигурно в крайна сметка тя е минала по същия път на идване към Тива...

Мареб само прехапа устни.

— Нима ще ме обвините, че съм убил и митанийските пратеници? — събра смелост да попита той.

— Разбира се, че си ги убил. Тушрата ги наричаше чакали...

Почукване на вратата прекъсна думите му. Влезе слуга, който обяви, че са пристигнали вестители за Амеротке. Съдията излезе навън, където го чакаха лекарят и Шуфой.

— Както вие казахте, господарю, митанийските пратеници са били мъртви още преди да се озоват в езерото — бързо изрече лекарят. — Открих малки следи от убождане високо на гърба им. Смъртта е предизвикана от някаква смес, която вцепенява мускулите и спира сърцето. И двамата са умрели веднага. Била е отровна стреличка, нали?

Амеротке кимна.

— А ти, Шуфой?

Дребното човече отвори дланта си и показва една такава малка стреличка с пера, дълга не повече от нокът. Върхът ѝ бе остър като игла.

— Възможно ли е стреличка като тази да нанесе такива поражения? — обърна се съдията към лекаря.

— Да, господарю, ако върхът ѝ е намазан с отрова, по-силна от отровата на кобрата...

— Точно това ми каза и търговецът, който ми я продаде — обясни Шуфой. После извади и малка черна тръбичка, изрязана и от двете страни. Амеротке я пое и я огледа внимателно. Отвътре дървото беше много внимателно издълбано и излъскано. — Мога да ти покажа как действа — предложи джуджето. Постави стреличката в отвора, прицели се в една статуя на лъв, духна и стреличката пъргаво излетя от тръбата. Не уцели статуята само с няколко милиметра. — Трябва ми още малко тренировка — обясни Шуфой. — Господарю — добави той, — разпитах внимателно из цяла Тива. Никой не знае нищо за Белет и Сели, но един мой познат, укротител на скорпиони, ми каза, че вчера по обед един от безносите купил десетина камили...

— Сега не мога да се занимавам с това — отговори Амеротке грубо. — Съжалявам, Шуфой, но ще трябва да почакаш.

След това се завъртя на пети и се върна в тронната зала на царицата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

АНУБИС ДОПУСКАЛ ДО ОТВЪДНОТО САМО ОНЕЗИ ДУШИ, КОИТО БИЛИ ПО- ЛЕКИ ОТ ПЕРОТО НА ИСТИНАТА

Хатусу седеше като изсечена статуя, а Сененмут се бе облегнал на прозореца.

— Продължавай, Амеротке — изсъска царицата.

— От всички убийства — започна Амеротке, като седна срещу Мареб — най-безсмислено и жестоко е убийството на танцьорката в градинския павилион. Мислела е, че ще спечели благоразположението на някой важен гост или малко сребро, а ти си я убил, за да изпробваш колко бързо действа отровата.

— Ще умреш само заради това — обади се дрезгаво Хатусу.

— Гледа ли я как умира? — прошепна Амеротке. — Може би си броил ударите на сърцето, а после си взел стреличката и си изчезнал, нали? Разхождал си се из храма като призрак. Видели са те там и долу при реката. Убил си Синухе по същия начин, а също пазача на свещената глутница и, разбира се, митанийците...

— Ако съм бил техен приятел — каза Мареб едва разбираемо, — защо ще ги убивам?

— Преди всичко мисля, че ти харесва да убиваш. Не си много по-различен от Уени. Но да отговоря на въпроса ти: ние мислим за митанийците като за едно цяло. Само че, както всички знаем, съветът на Тушрата е разделен на два лагера. Уанеф, фаворитката, е привърженик на мира. Хитра е като мангуста и знае, че Митани отчаяно се нуждае от мир. Но не всички са съгласни с нея. Царството на Тушрата се състои от множество силни кланове: Снерфу, Менсу и Хунро познаваха единствено войната, нали, господарю Сененмут? — везирът кимна в знак на съгласие. — Та същите тези вождове са поискали да участват в мирната делегация, за да създават хаос и

объркване. Тушрата също е имал тайни планове за тях. Възнамерявал е да се отърве от тези могъщи пречки, а след това да обвини Египет за смъртта на първенците си!

— Но това би довело до нови военни действия — извика Мареб.

— Мислиш ли? — попита Амеротке. — Дори и да бъдем заподозрени, с какво митанийците ще докажат, че сме отговорни за смъртта им? Мирът, така или иначе, ще бъде подписан.

— А Снерфу? — обади се Сененмут. — Вратата на стаята му беше заключена, а прозорците бяха затворени...

— Не, господарю Сененмут — каза Амеротке и вдигна ръка. — Спомняш ли си как намерихме тялото на Снерфу? Наложих се да разбием вратата. Аз бях там, а също и нашият вестител, който веднага отиде до прозореца и каза, че капациите били залостени. Но те са били просто притворени. Той ни е излъгал. Каза ни, че били залостени, подведе ни. Освен това спомняш ли си как Мареб остана облегнат на прозореца? Избърсал е от перваза и от пода всякакви следи от ръце или крака. Покатерил си се по покрива, нали? — попита Амеротке. — Капациите на прозореца са били отворени, ти просто си влязъл, убил си Снерфу и си излязъл, затваряйки капациите след себе си. Когато разбихме вратата, ти ни накара да повярваме, че са залостени, а после се облегна там, за да премахнеш следите от проникването си. Огледах стаята на Снерфу. За един атлетичен мъж не би било трудно да се придвижи по плоския покрив, да се вмъкне през прозореца и да причини същата смърт, която сполетя и останалите. Убийството на Хунро и Менсу е било също толкова просто. Те не са харесвали приятелката ти Уанеф и са отишли да се посъветват. Мислели са, че като са двама, са в безопасност. Отишли са до езерото и са седнали на пейката. Ти си ги проследил: и двамата са умрели почти мигновено. Махнал си стрелите и си бутнал двете тела във водата... — Амеротке стана. — Какво ще кажеш, Мареб? Можем да те закараме в Дома на смъртта и да те измъчваме. Можем дори да преговаряме с митанийците, но се съмнявам, че ще те защитят. Знаеш, че ще претърсим вещите ти. Може би ще открием същите неща, които сам беше скрил в стаята на Уени...

Мареб беше овладял треперенето си. Седеше с ръце на коленете и сведен поглед.

— Някога бях щастлив — каза той и вдигна глава. — Майка ми, баща ми, брат ми и аз. Всички много се гордееха с мен, че съм приет в Дома на вестителите. Бях щастлив... Прав сте за Уени, винаги съм подозирал, че има нещо общо със смъртта на Хордет. Започнах да го следя. Знаете ли, той ходеше в храма на Бес и се наслаждаваше на трупа. Най-накрая открих истината, но реших да не бързам. Можеше да почака. Доброто вино излиза, когато изчакваш гроздето да узрее. Отидох с Уени по Пътя на Хор до митанийското царство. Дори и слепец би забелязал, че Уени е предател и продажник. Вземаше подкупи. Мислех си, че това е най-добрият начин да го премахна: екзекуцията на един предател носи голямо удовлетворение — усмихна се той. — После почина Тутмос и в Тива настъпи хаос. Митанийците започнаха атаката в Синай. Баща ми и брат ми служеха в полка на Озирис. Отидоха на север, но не се върнаха. Отначало ни казаха, че са били убити — погледна злобно към Сененмут. — Войната свърши и Тушрата поиска мир. Аз бях изпратен да посрещна митанийските пратеници. Двамата с Уени ги чакахме при първия оазис по Пътя на Хор. Останахме там две нощи, а после пристигна и Уанеф. Една вечер тя прати да ме повикат. Когато влязох в шатрата ѝ, видях баща ми и брат ми вързани и със запушена уста. Дадох ми да избирам: или да се съглася да работя за Митани, или баща ми и брат ми ще прекарат остатъка от живота си в мините като роби. Бях ужасен. Навред ме заобикаляше предателство. Уени, убиецът на приятеля ми, не се интересувахе дали баща ми и брат ми са живи или умрели...

— Трябваше да ни кажеш... — намеси се Сененмут.

— Така ли? И какво щяхте да направите? Нима митанийците щяха да си признаят? — засмя се Мареб. — Когато се разположиха в Оазиса на палмите, Уанеф ми донесе един пръст, отрязан от ръката на баща ми. Каза, че не съм реагирал достатъчно бързо. Съгласих се да правя каквото ми кажат — вдигна глава и пое дълбоко дъх. — Майка ми беше починала, а Уени беше зает да брои среброто си. Станах говорител на волята на Уанеф. Искаха Славата на Анубис и ръкописа на Синухе, наредиха ми да подготвя храма на Анубис за пристигането на митанийците. Прегледах всяка ниша и камъче: проучих къде се намира свещеният аметист, къде — свещената глутница, къде — градинските павилиони. Вслушах се в дърдоренето на прислугата в храма. Разбрах, че Немрат е похотлив и изгаря от желание по Ита.

Останалото беше много просто. С Уени се срещаме тайно. Дадох му ножовете и му обясних какво трябва да се направи. Уанеф ми даде картуш с личния печат на Тушрата. Примамих Синухе и го убих. Съжалявам за хесетката. Митанийците ми бяха дали тръбичката и комплект отровни стрели. Трябваше да разбере колко бързо настъпва смъртта. Останалото е точно така, както го разказахте. Хареса ми да убия Уени — замълча за момент. — Колко ли е викал? Надявам се, че отмъстих духа на Хордет. Колкото до митанийците — последва горчива усмивка, — тях бих искал да ги убия всичките...

— А мен? — попита Амеротке.

— Менсу и Хунро настояваха да бъдете премахнат.

— Знаеха ли, че ти си убиецът? — попита Амеротке.

— Не, получавах заповедите директно от Уанеф. Господарю, трябва да благодарите на боговете. Това беше единственият ми пропуск. Само за няколко сантиметра. Бяхте много смел. Спасихте живота ми наред Червените земи. Казах на Уанеф, че няма да повторя опита си.

— А защо си признаваш? — попита Амеротке. — Наистина ли вярваше, че митанийците ще предадат баща ти и брат ти?

— О, да, вярвах им. Но явно всичко е мръсотия и злини...

— Смърт! — раздра тишината гласът на Хатусу. Съедини ръце върху гърдите си в позата, в която фараонът произнася присъди. Амеротке и Сененмут паднаха на колене. Мареб остана седнал, загледан в бялата стена, унесен в собствените си болезнени мисли. — Ти ще умреш! — обяви Хатусу. — Ти си посегнал на моя върховен съдия, завел си го наред Червените земи, за да го оставиш там. Ето я присъдата ми: ще те заведат там сам. Ще бъдеш погребан жив точно на мястото, където си се опитал да убиеш моя съдия. Амеротке, ти лично ще се погрижиш присъдата да бъде изпълнена!

Мареб протегна ръце, а от гърлото му излезе странен, задавен звук. Съдията погледна бързо към вестителя — дали не беше взел някаква отрова?

— Божествена — каза Амеротке, без да вдига глава, — Мареб е царски вестител. Бил е принуден да извърши престъпленията си. Не е като Уени, не е продал Египет за злато и сребро, а заради плътта и кръвта на собственото си семейство...

— Нима се застъпваш за човека, който едва не те уби?

— Само за начина, по който ще умре... — Амеротке погледна настрани към Сененмут. Надяваше се везирът да го подкрепи.

— Добре! — думата изплющя като бич. — Нека волята на фараона бъде изпълнена! Да бъде убит веднага!

Амеротке излезе от стаята с поклони. Чу Сененмут да вика. Вратата на преддверието се затвори след него. Мареб беше заобиколен от царските телохранители. Моментално вързаха ръцете му. Сененмут излезе и без да обръща внимание на Амеротке, размени тихо няколко думи с началника на стражата. Съдията се надяваше, че везирът ще го извика обратно в залата, но Сененмут вдигна ръка.

— Чу волята на фараона. Трябва лично да се погрижиш присъдата да бъде изпълнена.

Стражите отведоха овързания Мареб до един заден двор. Амеротке чу някакъв звук и погледна през рамо. Шуфой го бе последвал. Дребното човече гледаше втренчено с отворена уста.

— Мареб! — възкликна той. — Новината вече обиколи целия дворец! — вързаха вестителя към един пилон. Стрелците заеха позиции срещу осъдения. — Нима ще го убият? — попита Шуфой, като се приближи и вплете пръсти в ръката на Амеротке.

— Така е по-добре — отвърна съдията. — Ако беше станало, както искаше фараонът, щяха да го заровят сред Червените земи...

Мареб извика името на Амеротке.

— Можете да не му обръщате внимание — каза капитанът на стрелците. — Заповедите на господаря Сененмут бяха повече от ясни, той трябва да умре до един час.

Съдията се приближи до пилона.

— Какво искаш? — попита Амеротке. — Няма да има повече милост.

— А може ли... — облиза устни Мареб, — може ли за последен път да усетя вкуса на вино в устата си?

Амеротке вдигна ръка и извика. Един войник донесе глинена кана и плитка назъбена чаша. Съдията напълни чашата и подаде на вестителя да отпие. Мареб запоглъща жадно виното, после издиша и погледна към небето:

— Ще кажете ли една молитва за мен, господарю? — в очите му се появи молба. — Моля само за една последна милост...

— Тялото ти ще бъде погребано, както подобава — отговори Амеротке. — Отмъщението на божествената Хатусу не стига отвъд гроба.

— Благодаря — засмя се Мареб неочаквано. — Странен човек сте, господарю, проявявате милост към човек, който искаше да ви убие... Но за друго ви повиках. Сега ще ви кажа още нещо. Нали знаете Улицата на лампите, близо до голямата равнина на Нил? Преди стъмване идете там при един продавач на бутилки. Имам стая на горния етаж. На търговеца му се плаща много добре. В моята стая под леглото ще откриете дупка в стената. Вътре са скрити стрелите и тръбичките. Има и един свитък папирус. На везира може да му е интересно да го види...

— Защо? — попита Амеротке рязко.

— Просто идете, господарю. Има и още нещо... — Мареб прочисти гърлото си и погледна жадно чашата. Амеротке я напълни отново, вдигна я до устните му, без да обръща внимание на виковете на капитана на охраната. — Митанийците искат саркофага на Бения, но не за да се уверят, че е починала от естествена смърт, а заради нещо друго. Всички знаем колко старателно Хатусу изтъква божествения си произход, нали? — Амеротке кимна. Хатусу отдаваше голямо значение на вече приетата история, че е била зачената в утробата на майка си чрез намеса от боговете. — Кажете на славния ни фараон — продължи Мареб с усмивка, — че Бения пишеше хроника на двора, описваше всички клюки и слухове. Хатусу може да вярва, че е дъщеря на Тутмос, но според Бения Тутмос е бил импотентен! — вестителят се засмя и отхвърли глава назад с поглед към небето. — Кажете на царицата внимателно да провери саркофага, особено вътрешните стени, за скрити чекмеджета или кухни. Бения беше погребана с хрониките ѝ, затова митанийците искат да си я получат обратно! Това обаче не е всичко — добави Мареб. — Двамата с Уени не бяхме единствените злосторници в Тива. Помислете, Амеротке, добре си помислете върху това, което сте научили! Планирани са и други злини — поклати глава Мареб, — макар че аз не знам почти нищо за това. Идете до Улицата на лампите и намерете списъка ми... — усмихна се. — За останалото нямам какво да кажа. Сега ме чака дълъг път...

Амеротке отстъпи назад. Стрелците се приближиха в плътна редица и сложиха стрели на тетивите си. Стреляха. Дъжд от блестящи

дъги се устреми към Мареб. В двора настъпи тишина. Нищо, освен жестокото слънце, белия прах и жуженето на мухите. Амеротке затвори очи. Най-малко петнайсет стрели стърчаха от тялото на Мареб, което все още се гърчеше в предсмъртни болки. Началникът на стрелците се приближи, камата му проблесна и той преряза гърлото на Мареб.

— Погрижете се тялото да бъде погребано подобаващо... — извика съдията. — Да бъде балсамирано. Да бъде занесено в Некропола, в Гробницата на непознатите!

— А сметката? — попита ухилено капитанът.

— Извратете ми я в храма на Маат — после се завъртя на пети и напусна нагорещения от слънцето двор.

Шуфой го последва мълчалив и мрачен. Настроението и на двамата се промени едва когато напуснаха Дома на милион години и навлязоха в оживените улици на града. Стигнаха до Улицата на лампите и джуджето се осмели да попита къде отиват.

— Да открием още един ръкопис — отвърна съдията.

Намериха магазина на търговеца на бутилки. Сергията беше отрупана с вази, чаши и купи в най-различни цветове. Някои бяха глинени, други — от скъп алабастр. Амеротке купи две вази и ги подаде на Шуфой.

— Нещо друго? — мъжът присви очи срещу светлината на слънцето. — Искате и още нещо, нали?

— Да, така е — каза Амеротке и огледа магазина. — Вестителят Мареб е имал стая тук.

— Никога не съм чувал за него.

Шуфой пусна двете вази, които се строшиха с трясък на пода.

— Защо го направихте? — проплака мъжът.

— Нали ти ги платихме? — отвърна дребосъкът сърдито. — Това е господарят Амеротке, върховен съдия в Залата на двете истини.

— Стаята е отгоре — изпелтечи мъжът. — Лично ще ви заведа. Мареб я нае, но ми каза да я пазя в тайна. Каза ми, че ако някога не се появи повече от пет дни, мога да си взема, каквото поискам.

— Е, Мареб няма да се върне повече, но преди да преровиш вещите му, аз трябва да взема едно нещо.

Стаята на втория етаж беше малка и добре поддържана. На закачалка до стената висяха наметало и халат. На една маса имаше

пособия за писане, но нищо подозрително. Амеротке каза на съдържателя да ги изчака долу и отмести леглото. Намери скривалището на Мареб и извади разни предмети: скарабей, огърлица, женско украшение, няколко дървени играчки.

— Спомени от семейството му — прошепна Амеротке. — А, ето го и свитъка! — и разгъна пожълтелите папирус. — Списък... — Амеротке осъзна какво държеше в ръцете си. — В Тива ще има много нещастни сърца, когато царицата види това.

— Какво е? — пожела да узнае Шуфой.

Амеротке стана и седна на ръба на леглото.

— Списък на всички чужди шпиони в Тива. Някои вече не са живи. Но останалите...

— Може ли да е фалшив?

— Едва ли. Но, така или иначе, Сененмут ще трябва да ги провери. Това е прощалният ни подарък от Мареб — Амеротке потупа Шуфой по рамото и като се настани по-удобно, разтвори папируса и започна да го разглежда отново. Списъкът беше дълъг и едва се разчиташе. — Я виж ти! — промърмори Амеротке, когато едно име привлече вниманието му. Вдигна поглед. — Знаеш ли, че и името на Белет е сред тях?

— Невъзможно! — настани се Шуфой до господаря си и надникна в списъка.

— Ето виж — посочи Амеротке. — Белет, син на Инени, това е задраскано и заместено с Лахет — Амеротке опря глава в стената. — Белет, син на Лахет — повтори той, — но първо са написали Инени... — съдията закри уста с пръсти. — Мареб каза, че са планирали и други неприятности. Значи, Шуфой, се връщаме към въпроса, който толкова често ми задаваш. Защо беше отвлечен Белет? Отговорът е: защото е ключар. Вярно, има и други ключари в Тива, но Белет е по-специален. Много е добър, нали? И най-вече, той е син на Лахет.

— О, колко съм тъп! — ахна Шуфой. — Намерих някаква поема в къщата на Белет и в нея се славеха великите дела на Лахет, който направил врати за боговете... Сигурно Лахет е работил за Инени, великия строител...

Амеротке скочи на крака:

— ... и е изработил ключалките за ковчежетата и раклите в гробницата на Тутмос! Когато бяхме в Долината на царете, Хатусу

използва специален ключ с необичайна форма, за да отключи саркофага на Бения.

— Но Белет не знае къде е гробницата! — упорстваше Шуфой.

Амеротке затвори очи. Спомни си Хатусу и Сененмут на излизане от Долината на царете. Царицата беше обявила, че ще се върне да поправи всичко и да заличи следите. Амеротке почувства, че вратът му настръхва от студ.

— Ами ако някой е наблюдавал долината? Някой, който е бил предупреден, че Хатусу ще ходи там, за да извади саркофага на Бения? Някой, който е добър следотърсач, достатъчно умен да открие входа и да избегне заложените капани?

— Значи затова толкова са бързали да вземат Белет — извика Шуфой. — Той познава онези ключалки. Отвякоха го вчера, следователно грабежът трябва да е планиран за тази нощ. Но кой? Кой ще го извърши?

Мислите на Амеротке препускаха бясно.

— Как кой! Митанийците. Всъщност това е истинската причина да искат саркофага на Бения.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

АНУБИС: ПОКРОВИТЕЛ НА БОЖЕСТВЕНИЯ ПАВИЛИОН

— Но те не биха омърсили ръцете си с такава презряна работа — каза недоверчиво Шуфой.

— Да — съгласи се Амеротке, — но биха използвали други за такова престъпление. Точно за това е говорел тайнственият посетител на Белет при Сборището на хиените: опасно място, на което няма да има пазачи. Сега кажи ми Шуфой кой би могъл да организира група разбойници за такова опасно начинание? Кого срещна последно, който изгаряше от желание да ни помогне за Уени? Кой ни увери най-тържествено, че ще напусне Тива възможно най-бързо?

— Ловецът на крокодили!

Амеротке сграбчи ръката на Шуфой.

— Името добре му приляга! Не е напуснал реката, просто ловува по-надълбоко!

Шест ескадрона от елитния полк на Озирис се разгънаха в широка бойна линия и се спуснаха през пустинята. Нощният въздух беше изпълнен с тропот на копита и трещене на колела. Във всяка колесница имаше по един водач и един стрелец. Зад фланга на колесниците идеха полковете на нубийските наемници. Амеротке погледна надясно. Хатусу, в пълно бойно снаряжение, стоеше изправена в съседната колесница. Отляво препускаше Сененмут, а някъде назад беше и Шуфой.

Бяха тръгнали към Долината на царете по обиколен път, откъм северозападната част на Некропола. Най-накрая първите колесници спряха. Сененмут и капитаните слязоха. Извадиха различни карти и на светлината на фенерите везирът разпореди как да бъдат разположени силите.

— Ще образуваме подкова — каза той — като всеки от краищата ѝ ще стига до входа на долината.

Хатусу, която носеше двойната корона на Египет, я свали и я подаде на един от личните си телохранители. На светлината на фенерите лицето ѝ изглеждаше по-слабо и твърдо. Беше обхваната от такава ярост, че хапеше до кръв долната си устна.

В далечината се чу изсвирване. Един от капитаните извика и Амеротке погледна нагоре. Хрътките на фараона — четирима пустинници, които служеха като съгледвачи в египетската армия, безшумно се заизкачваха напред. Носеха малки рогови лъкове и колчани със стрели. След известно време трима от тях се върнаха назад и коленичиха пред Сененмут.

— Е? — попита ги той.

Водачът вдигна глава.

— Не можем да бъдем напълно сигурни...

— Какво! — извика Хатусу. — Заповедите бяха пределно ясни!

Главите на съгледвачите се опряха в земята. Сененмут хвана Хатусу за ръката и нежно я отведе настрана, където започна да ѝ шепне нещо. Амеротке предполагаше какво. Царицата не биваше да показва лицето си. Самото ѝ присъствие, всяка дума, която произнасяше, ужасяваше хора като съгледвачите, които смятаха за кощунство дори и да я погледнат. Везирът надделя. Хатусу се отдалечи в тъмнината, съпроводена от телохранителите, а Сененмут се върна при съгледвачите.

— Божествената каза, че до края на живота си ще ядете от най-мекия хляб, ще дъвчете най-крехкото месо и ще пиете най-сладкото вино. Децата ви ще благославят паметта ви, защото царицата обърна лице към вас и ви се усмихна...

Съгледвачите вдигнаха глава с блеснали очи при мисълта за такъв разкош.

— Господарю, не навлязохме дълбоко в долината — отговори водачът им. — Но сме сигурни, че малко преди стъмване в долината е влязъл голям отряд. Открихме едно камилско изпражнение, което беше все още топло.

Амеротке сдържа дъха си при следващия въпрос.

— Тръгнали ли са си?

— Не, господарю, по всичко личи, че все още са там.

— Къде е четвъртият ви човек? — попита Сененмут.

Лицето на мъжа се изкриви в усмивка.

— Бяха оставили един на пост.

— Значи със сигурност са там — заяви Амеротке.

Мъжът сви рамене.

— В тъмното не можахме да видим кой е. Нахвърлихме се върху него още преди да разбере какво става.

— А как беше облечен? — попита Амеротке. — Лицето и главата му бяха ли покрити като на пустинните скитници?

Съгледвачът разтвори ръце.

— Да. Нямахме избор. Прерязахме му гърлото. Скрихме тялото под една скала. Нашият човек зае мястото му.

— Добре! Много добре! — обади се Сененмут. — Според вас колко са?

Мъжът посочи надолу.

— Ако съдим по стъпките, може би двайсетина — трийсетина, но имаше и товарни животни, някои от които сигурно ще бъдат качени горе.

Везирът им благодари и даде малко парче злато на всеки поотделно. Направи знак на Амеротке и двамата изчезнаха в тъмнината. Хатусу ги чакаше и крачеше неспирно напред-назад.

— Е, скъпи ми Амеротке — каза тя с усмивка, но очите ѝ останаха сериозни, — ти се оказа прав. Така че, докато чакаме, разкажи ми всичко!

— Напротив, божествена, сгрехих — призна си Амеротке. — Амбициите на Тушрата се оказаха много по-злонамерени и хитри, отколкото въобще бях допускар. Той иска саркофага на Бения не само заради слуховете, че баща ти се е отнесъл жестоко с нея.

— Вече знаем, че това не е истина... — прекъсна го царицата.

— Има обаче и друга причина. В саркофага на Бения има скрит ръкопис, в който тя описва до най-малка подробност всичко в двора на баща ти. Като се за мисли човек, защо му е притрябвал на Тушрата? В крайна сметка може да си съчинява лъжа след лъжа по твой адрес. Но планът му е бил много по-дълбок.

— Явно е знаел — намеси се Сененмут, — че гробницата на Тутмос е обгърната с тайнственост. Господарке, човек може с години да скита из долината и никога да не открие онзи вход!

Хатусу погледна Амеротке и той продължи с разказа си:

— Тушрата и Уанеф сигурно са разбирали, че единствените хора, които могат да отидат в гробницата, сте вие и най-близките ви съветници, хора, на които се доверявате. Разбира се, митанийците са можели да опитат и с подкупи, но е било прекалено опасно. Номерът със саркофага е далеч по-сигурен. Просто е трябвало да наемат някого да ни проследи. Някой, който е наблюдавал Долината на царете много внимателно...

Хатусу затвори очи при мисълта за грешката, която беше направила.

— Разбира се! — изстена Сененмут и се хвана за главата. — Можехме да изпратим саркофага и по-късно.

— Да, точно затова Тушрата пожела сам да го съпроводи.

— Но ние бяхме много внимателни — оправда се Хатусу, — и на отиване, и на връщане. Навсякъде пазеха стражи, а после запечатаха входа на долината...

— На Тушрата не му е трябвал входът — поклати глава Амеротке.

— Но ние все пак заличихме всички следи — настоя Хатусу. — Е, не веднага, но все пак? — въздъхна. — Знам какво ще кажеш, на Тушрата не са му трябвали следите ни...

— На царя на Митани — съгласи се Амеротке — му е стигало само да знае, че сме влезли в долината и сме излезли със саркофага на Бения. След това мястото отново е необитаемо. Няма пазачи, а и не е толкова трудно да подкупиш войник. Действали са бързо. Веднага щом царският кортеж се е върнал в Тива, те са огледали долината много внимателно. Все някакви следи са останали: от изпразнеността на животните, от колелата на каруцата... Сигурен съм, че още същия ден шпионинът на Тушрата е влязъл в долината, претърсил е за следи и е намерил входа на гробницата. Докладвал е на човека на Тушрата и са решили да действат. Снощи Белет и Сели са били отвлечени. Бащата на Белет, Лахет, е бил ключар на Инени, човека, проектирал гробницата на Тутмос I. Най-вероятно той е изработил ключалките за гробниците и ковчежетата. Сега инструментите на бащата и единственият, който знае как да ги използва — синът, са похитени.

— Но защо са се свързали с него? — попита Сененмут. — Не могат ли просто да нахлуят в гробницата, да я ограбят и да изчезнат с

плячката си?

— Митанийците са се надявали, че божествената ще ги заведе до гробницата, и ние направихме точно това. Знаели са също така, че всички капани, поставени от Инени, ще бъдат обезвредени от слугите на царицата, когато отиде за саркофага на Бения. Така е по-безопасно за тях. Ние си тръгнахме набързо — обясни Амеротке, — сигурен съм, че господарката е имала намерение след няколко дни да се върне с доверени зидари и слуги в долината...

— Да, точно така — каза Хатусу дрезгаво. — Щяха да се погрижат всичко да е наред и да поставят отново капаните на Инени.

— Така — продължи Амеротке с успокоителен глас. — Тушрата е знаел, че зидарите ти биха забелязали грубо нахлуване в гробницата. Особено когато ковчежетата и раклите зият отворени. Сега обаче крадците имат изкусен ключар със себе си, човек, който е наследил уменията на Лахет и ще може незабелязано да отвори сандъчетата, за да бъдат плячкосани, а след това да ги заключи отново. Възнамерявали са да вземат само дребни предмети, а такива има предостатъчно...

Сenenмут подсвирна под нос. Хатусу скочи на крака и им обърна гръб. Амеротке забеляза, че раменете ѝ треперят.

— Твърдиш, че ще вземат от гробницата само малки предмети, така ли? Ще осквернят ковчезите. Ще вземат сърцето му! Тушрата е искал да изпълни надутата си заплаха, да изгори сърцето на великия Тутмос!

— Трябваше да ги хванем, преди да я намерят — каза Сененмут.

— Нямахме никакво време — отвърна Амеротке, — а което е важно, някой щеше да ги предупреди и да избягат. Така или иначе, щяха да знаят къде се намира гробницата, и рано или късно да се върнат пак. Не! Всички трябва да умрат тази нощ.

Хатусу се изправи. Вече беше по-спокойна, но по лицето ѝ личаха следи от сълзи.

— Провалих се — призна тя. — Вярвах, че искането на Тушрата е разумно. Египет неведнъж е връщал телата на чуждоземни царици. Не мислех трезво...

— Ние също — успокои я Сененмут. — Вярвахме, че Тушрата идва да моли за мир.

— Мога да му обявя война! — прошепна Хатусу. — Мога да стъпча Оазиса на палмите. Ще изкормя Тушрата и ще оставя месата му

на хиените!

Разтревожен, Сененмут я хвана за ръката.

— Какви доказателства имаме? Мареб е мъртъв. Уени е мъртъв. Всяко признание, което сме получили от вестителя, ще бъде обявено за лъжа. Тушрата веднага ще го използва, за да поиска обезщетения за смъртта на пратениците си. Митанийците веднага ще обявят как сме подмамили царя им в Египет, а после сме нарушили клетвата си и сме го убили.

— Досега не е успял — рече Амеротке — и тази вечер няма да успее. Освен това — добави той — не бива да се издаваме, дори и пред крадците, че смятаме това за дело на митанийците. В противен случай някой от войниците може да разбере, а след това ще разберат всички...

— Може крадците да избягат — нахвърли се Хатусу.

— С камили и товарни животни? — усъмни се Амеротке. — С кошници, пълни със съкровища? Макар че ще вземат само дребни предмети — съгласи се той, — малки и преносими съкровища от ковчежетата, докато ти си мислиш, че са здраво заключени. Само при много внимателна проверка на печатите някой би забелязал извършеното кощунство... — Хатусу го гледаше изпод вежди. Съдията познаваше този поглед. Нима Хатусу го обвиняваше? — Може би трябваше да се досетя — призна той. Чу някакъв звук и замълча, обърна се и видя един пазач, който препречваше пътя на Шуфой, после дребното човече беше избутано настрани. — Може би — повтори съдията — трябваше да се досетя. До последно не осъзнавах кой е бил Лахет. Сега вече разбирам всичко. Дори когато Белет изчезна, продължавах да си мисля, че става въпрос за някой храм или къща или за метали от мините. Чак когато намерих списъка на Мареб, в който се споменаваеше името на Белет, син на Лахет, проумях... — Амеротке избърса потта от челото си. Замълча и се опита да избере най-подходящите думи. — Вярно е, че зад всичко това стоят митанийците, но подстрекателят е Ловецът на крокодили. Първо, Уени купува онези ножове: с дръжки като глава на чакал... Ловецът на крокодили казал, че ги е откраднал, но истината е, че му ги е дала Уанеф. Не е било случайност, че Ловецът на крокодили и Уени са се срещнали: всичко е било планирано. Уени е получил онези ками от Ловеца на крокодили по заповед на Уанеф. Ловецът е искал да продаде ножовете на възможно най-много хора, за да създаде объркване, но Шуфой откри

произхода им и Ловецът на крокодили е нямало как да го отрече, нали? Това можеше да породи подозрения. И какво, мислите, решава да направи Ловецът на крокодили? Казва на Шуфой всичко, което знае за Уени. Да — потропа с пръсти Амеротке, — точно както преди това е продал на митанийците малко информация за вестителя: ето как Уанеф е привлякла Уени — усмихна се горчиво. — Чудех се как точно е станало... Ловецът на крокодили просто е отклонил подозренията от себе си, като е жертвал Уени. Какво от това? Уени е бил изпълнил задачата си, вече е бил мъртъв и разкрит като митанийски шпионин. Когато открих тайния списък от Улицата на лампите, ми се изясни и още нещо. След като помислих и осъзнах, че Уанеф действа чрез Марерб, който от своя страна управлява Уени, оставаше да открия още една брънка: чрез кого Тушрата изпращаше съобщения до сестра си в Тива. Кой е правел така, че писмата му да бъдат заловени?

— Ловецът на крокодили — каза Хатусу.

— Да, и това е бил идеалният избор. Човек, който не чувства дълг към Египет и законите му. Разбойник, който може да ходи свободно нагоре-надолу по Нил, без да предизвиква подозрения. Мъж, който може да наеме крадци, да отиде до селото на „носорозите“ и да намери Белет. И най-накрая — заключи Амеротке, — човек, който няма нищо общо с царицата и с храма на Анубис.

Един пазач се приближи и коленичи:

— Имаме новини. Съгледвачите ни в долината докладваха, че има раздвижване...

Сененмут скочи веднага, Хатусу и Амеротке го последваха.

— Наредете колесниците да останат на място! — заповяда везирът. — Доведете нубийците. Да тръгнат веднага и възможно най-безшумно. Никой не бива да се измъкне.

Офицерите тихо инструктираха войниците си.

Всички започнаха бавно да се придвижват в бойна редица. Ескадронът с колесниците беше изтеглен по фланговете, за да отреже пътя на бегълците. Сененмут беше убеден, че има само един изход, през който крадците могат да се опитат да избягат — ако се покатерят по склоновете.

Амеротке вървеше в третата редица. Носеше бронзов шлем и беше взел сабя и щит. Шуфой също пожела да дойде, но Амеротке не

се съгласи. Някъде в тъмнината се чу ръмжение на лъв, последван от острия писък на хиена.

— Не е ли странно как зверовете надуват пира още преди да е започнал — възкликна Сененмут.

Съдията стисна щита си по-здраво. Пълната луна се показва иззад облаците и окъпа пътя към долината в сребърна светлина. Скалите от двете страни на входа сега се виждаха съвсем ясно. Войниците вървяха все по-бързо, за да затворят капана. Колесниците останаха в тила. Щяха да се приближат едва когато сблъсъкът започнеше. Един съгледвач дотича обратно. Раздадох се заповеди и войниците спряха.

От долината изскочи камила, чийто ездач удряше с все сила хълбоците ѝ с камшик. Зад скалите се показаха няколко тъмни сенки. Хвърлиха мрежа. Камилата беше уловена и издърпана настрана. Дори от мястото си Амеротке можеше да познае какво се случва: щяха да издърпат камилата и да запушат здраво устата ѝ, а с ездача ѝ щяха да се справят мигновено. Чу се тих вик и движещите се сенки изчезнаха. Един от съгледвачите се качи на камилата, извика подобно на мъжа, когото току-що бяха убили, обърна се към долината и направи знак, че всичко е наред. Амеротке си пое рязко дъх. Ловецът на крокодили и шайката му едва ли бяха далеч. Всички погледи бяха вперени в изхода на долината.

Най-накрая бандата разбойници се появи: първо камилите, следвани от каруците и онези, които се промъкваха зад тях пеша. Не носеха светлини, движеха се безшумно: вероятно копитата на животните и колелата на каруците бяха увити с парцали или слама. Изглежда, въобще не подозираха за войската, която ги очакваше, загрижени повече да се отдалечат възможно най-много от Долината на царете. В нощта изсвири тръба, последвана от грохота на колела: една колесница, в която стоеше войник с фенер, изтрополи пред застаналите в очакване нубийци и се насочи към разбойниците. Амеротке чу тревожните им викове. Едни се разтичаха наляво, други — надясно и едва тогава осъзнаха капана, в който бяха попаднали. След краткото им стъписване профуча стрела. Това беше отговорът на разбойниците.

Чуха се заповеди и нубийците тръгнаха напред с тропот. Отначало на Амеротке не му беше лесно. Спъваше се, хлъзгаше се. Редиците се хвърлиха в открито нападение. Първата група войници обградиха разбойниците и още преди да се включат останалите им

другари, битката беше приключила. Ездачите бяха свалени от камилите, каруците — заловени. Някои от разбойниците продължаваха да се съпротивяват, но останалите свалиха оръжие. Амеротке си проправи път към кръга, в който се развиваше действието. Две камили лежаха паднали и ритяха с крака. Долината беше осеяна тук-там с трупове на разбойници. Живите бяха принудени да коленичат, а ръцете им бяха вързани над главата. Личните телохранители на царицата разтовариха ограбените съкровища, подредиха ги внимателно до каруците и ги покриха със специално донесени платнища със знака на Анубис. Сененмут крачеше наоколо със свален шлем и издаваше заповеди. Бавно, но необратимо сцената се преобрази. Нубийските войници образуваха огромен кръг, запалиха фенери и ги окачиха на дълги прътове, забити в земята. Натрупаха мъртвите бандити на купчина. Амеротке видя лицето на един от тях. Беше сигурен, че е разказвачът, когото бе зърнал в гостилницата при срещата си с Белет.

Сененмут се приближи до пленниците. Мина покрай всеки от тях, като сваляше тюрбаните и маските им. Амеротке го последва.

— Прав беше — каза везирът, сочейки един от пленниците, който имаше грозен белег на мястото на някогашния си нос. — Събирани са от „носорозите“. Останалите изглеждат като професионални разбойници...

Някои молеха за милост, други просто стояха на колене с наведена глава. Амеротке ги оглеждаше внимателно. Спря се пред един от тях: лицето му беше слабо, с леко прегърбен нос и арогантен поглед. Съдията хвана робата на мъжа откъм врата и я съдра. Отдолу напипа скрита дреха от неравна крокодилска кожа.

— Ти си Ловецът на крокодили, нали? — в отговор последва единствено подигравателен смях. — Белет и Сели? — попита Амеротке. Мъжът се наведе назад, изхрани се и плю в лицето му. Съдията избърса слюнката от бузата си. — Разбрах това, което ми трябваше — спря се пред мъжа до него: — Ти трябва да си Сянката, а? — мъжът премести поглед. — Къде са Белет и Сели? — попита отново Амеротке. — Онези, които сте отвлекли? — Ловецът на крокодили подигравателно прошепна нещо за езика на Сянката.

Съдията възнамеряваше да продължи с въпросите си, но нощният въздух беше раздран от звука на тръби. Хатусу, придружавана от ескадрон колесници, мина с бясна скорост покрай тях. Сененмут и

Амеротке побързаха да я посрещнат и бяха задължени да коленичат на земята пред колесницата ѝ. След като се осведоми за броя на пленените и убитите разбойници и за размера на плячката им, тя извика, че останалите трябва да очакват нейната справедливост.

— Не знаем нищо за Белет и Сели — обади се Амеротке.

— Доведи един от тях да говори — нареди Хатусу. Амеротке се върна при редицата пленници. По негова заповед двама нубийци сграбчиха един пустинник, който пелтечеше от страх. Отначало твърдеше, че не знае нищо за ключаря и съпругата му. Нубийците започнаха да го налагат с бич и човекът се прекърши. Призна, че последно ги е видял живи на една скала малко преди да напуснат долината.

— Отведоха ги — изплака той. — Немного далеч!

Три колесници, в които се намираха Шуфой, пленникът и двама от съгледвачите, веднага бяха изпратени обратно към скалите в Долината на царете.

— Междувременно — заяви Хатусу — ще огледам пленниците.

Тя се качи на колесницата си и придружавана от Амеротке и Сененмут, тръгна сред войниците. Нощното небе вече избледняваше, а звездите не се виждаха. Наближаваше зората, но студеният вятър все още смръзваше потта по телата. Хатусу сякаш не виждаше нищо, освен пленниците. От време на време използваше сабята си, за да вдигне главата на някой разбойник.

— Кой от тях е Ловецът на крокодили? — попита тя. Съдията посочи водача. Хатусу подпря брадата му с върха на меча си и го накара да вдигне очи. Погледът му вече не беше толкова арогантен. — Проклет да си! — извика Хатусу. — Проклет да си в живота и в смъртта! Дано демоните на отвъдното да погълнат твоята Ка, дано никога душата ти не види друго, освен мрак!

От пленниците близо до Ловеца на крокодили се чу приглушено стенание. Проклятието на фараона беше тържествено и обвързващо. Ловецът на крокодили преглътна с мъка, а в очите му се появи умолителен поглед. Хатусу притисна меча към темето му и го насили да наведе глава. Когато челото му докосна земята, той изстена и падна на една страна, неспособен да запази равновесие. Докато войниците го вдигаха на колене, Хатусу отмина нататък. Остави пленниците и отиде при плячката. Свещените платнища бяха вдигнати и един жрец изброи

какво е било взето. Малки статуи, фигурки, гривни, пръстени и преди всичко няколко от съдовете, в които се намираха останките на баща ѝ.

— Могат да бъдат пречистени — прошепна жрецът.

— О, да, ще бъдат пречистени! — отсече Хатусу. — Сененмут, ти лично ще надзираваш пренасянето на всичко това в царския дворец. Да бъдат пазени денем и нощем!

В този момент откъм скалите изтрополя колесница и всички погледи се насочиха натам. Амеротке хукна натам и когато пристигна, войниците вече сваляха два вързопа на земята. Отрязаха въжетата и издърпаха наметалата, с които бяха увити Белет и Сели. Един пазач помръдна главите им и съдията видя ударите, които бяха превърнали задната част на черепите им в кървави дупки.

— Сигурно са издъхнали мигновено — каза войникът.

Шуфой се вмъкна в кръга около телата. Лицето му беше бледо на трептящата светлина на фенерите. Скръбта му беше безмълвна, а по сбръчканото му изморено лице се стичаха сълзи. Стоеше като дете и хълцаше. Амеротке отиде при него и хвана ръката му.

— Недей да тъжиш, Шуфой — каза Хатусу. — Ще наредя да занесат телата им в Тива. Жреците ще изпълнят ритуалите и душите им ще се отправят към Далечния хоризонт. Ще се моля баща ми да ги приеме в благословените поля. А ти, Шуфой — каза Хатусу с по-мек глас, — погледни лицето на царицата си! — Хатусу му се усмихна. — Ще дойдеш в Дома на милион години. Слушала съм за любовните ти стихове — дрезгавият ѝ глас премина в лек смях. — Ще им съчиним музика и може би ще се согласиш да ги пееш на моите прислужнички — усмивката ѝ изчезна и тя се обърна към войниците: — Отнесете тези две тела. Жреците на Анубис ще платят разходите. А сега искам да покажа на тези бунтовници какво е правосъдието на фараона! — и се върна при колесницата си. Придружавана от Амеротке и Сененмут, тя мина през редиците на нубийците и спря пред пленниците. — Слушайте! — извиси се гласът ѝ. — Чуйте присъдата на фараона! Вие сте осквернили и ограбили гробницата на баща ми, сина на боговете. Проклинам живота ви! Проклинам наследниците ви! Проклинам ви и в смъртта! Дано душите ви да не познаят нищо, освен вечна нощ и несекващо мъчение! — от групата на разбойниците се надигнаха стонове и плач. — Нека земята и небето бъдат свидетели на

отмъщението на фараона! Ще умрете сега. Присъдата да се изпълни незабавно!

Амеротке видя как двама нубийци пристъпиха напред. Единият държеше тетива от лък. Спряха при първия затворник. Увяха тетивата около гърлото му и бавно го удушиха, а ужасните му стонове изпълниха зловещата тишина. После преминаха към втория. Амеротке извърна поглед настрани, понечи да запуши ушите си. Хатусу обаче внимателно следеше детайлите на всяка смърт. Когато екзекуторите стигнаха до Ловеца на крокодили, тя се намеси.

— Този го оставете! — извика тя. Нубийците минаха по-нататък. Най-накрая свършиха и се върнаха до водача на отряда. Хатусу хвана юздите на конете си, подръпна ги леко и се приближи напред. Спря пред Ловеца на крокодили. — За теб — извика тя със заплашителен глас — смъртта няма да е бърза! Да се отрежат ушите и носът му! Да се извадят очите му! Да бъде кастриран! — посочи към долината. — Изкопайте дълбок гроб на входа на долината. Погребете го жив, за да могат зверовете да намерят тялото му, а душата му да бъде взета от душеядците!

Ловецът на крокодили отвори уста, за да каже нещо, но екзекуторите го сграбчиха и насила наведоха главата му до земята. Хатусу направи знак на Сененмут да поеме юздите. Царската колесница се отдалечи в тъмнината.

Амеротке остана загледан в осеяната с трупове суха земя.

— Господарю! — един офицер бързаше към него с кожена торба в ръка. — Това е на ключаря.

Амеротке я взе и я разтвори. Бяха инструментите на Белет, но между тях нещо привлече вниманието му. Беше калъп за отливане на ключове с глава на чакал вместо дръжка. Амеротке го взе в ръка и въздъхна. Разбира се! Хети и Ита никога не биха потърсили известен ключар в Тива. Те също бяха отишли при Белет в селото на „носорозите“. Амеротке затвори очи: сети се за Белет, седнал в градината на онази гостилница. „Значи съвестта ти не е била толкова чиста“, помисли си той.

— Господарю? — Шуфой се появи от тъмнината.

Амеротке скри онова, което беше намерил.

— Хайде, приятелю! — подкани го той. — Да отидем у дома, да пийнем малко вино и да изпеем една любовна песен, за да прогоним

всичкия този мрак!

ЕПИЛОГ

АНУБИС: ПОКРОВИТЕЛ НА ИЗИДА

— Живот, богатство и здраве! — викаше тълпата, докато Хатусу, облечена в най-разкошна роба, минаваше по Улицата на овните на път за храма на Анубис. Седнала в красивия паланкин, украсен със злато и сребро, тя беше неподвижна като статуя. Слънчевите лъчи проблясваха в цветните нишки, вплетени в перуката и наметалото ѝ. С едната ръка притискаше царския жезъл, а в другата носеше Славата на Анубис.

Жреците подхващаха химн:

*Тя е цялата земя,
тя е нашият бог.
Всички народи се кланят пред нея.
Красотата на Амон е в очите ѝ,
Славата на Хор е в снагата ѝ,
Тя е божественият огън на Ра!*

Хатусу гледаше неотклонно пред себе си, докато носилката преминаваше през портите на храма. Многолюдна тълпа се бе събрала да види лика на царицата. Амеротке погледна крадешком към новата придобивка в паланкина — столче за краката, оформено като коленичил митанийски воин — и се усмихна.

Процесията се насочи по стълбите. Наизлязоха жрици със систри. Във въздуха на облаци се носеха благовония. На всяко стъпало се изливаше светена вода, а наоколо бяха разхвърляни прекрасни цветя. Хатусу предаде свещения аметист на върховния жрец и камъкът най-после зае полагащото му се място — върху гърдите на огромната обсидианова статуя на Анубис.

Митанийската делегация чакаше почти на входа на храма. Хатусу бе настояла да я посрещнат на колене. Тушрата не беше сред

тях, повален от някаква внезапна и мистериозна болест, която го бе възпрепятствала да дойде. Последваха поздравии, а след това внесоха голямата кедрова маса, върху която бе разстлан мирният договор. Хатусу седна величествено на трона си. Амеротке застана от дясната ѝ страна, докато Сененмут полагаше печата върху договора от името на Египет, а Уанеф — от името на Тушрата. Когато свършиха, всеки от митанийската делегация се приближи, коленичи и целуна краката на Хатусу. Уанеф беше последна. Целуна стъпалото на царицата, но в очите ѝ се четеше изгаряща омраза. Божествената остави жезъла си, хвана лицето на Уанеф между шепите си и я целуна нежно по челото в знак на привързаност. Погледът на митанийката стана предпазлив, изплашен.

— Божествена Хатусу — прошепна тя.

— Благородна Уанеф — прошепна Хатусу студено, — приеми нашата клетва.

— За какво?

— Че от днес нататък си наша сестра — Хатусу махна ръцете си, но остана близо до лицето на Уанеф. — Помолих Тушрата за една голяма услуга: за да бъде заздравена докрай връзката между Египет и Митани, той се съгласи ти, благородна Уанеф, да останеш в Египет! — лицето на митанийката побледня под грима. — Ти ще бъдеш пратеникът на Тушрата тук. Той настоя, а и ние много искаме да бъдеш наша гостенка. Ще те пазим много, под сянката на ръката си. Такава е волята на божествената царица, а също и на твоя цар.

Уанеф се поклони.

— Щом такава е волята на фараона.

— Да, такава е! — Хатусу рязко смени тона и щракна с пръсти в знак, че Уанеф може да се оттегли. После царицата се обърна към Амеротке: — Не говори, само слушай. Уанеф ще остане в Тива. Защото не Марерб, а тя е истинският убиец. И никога няма да си тръгне от тук жива. Бения няма да е единствената митанийска принцеса, която изпращаме в двора на Тушрата в саркофаг.

После Хатусу взе жезъла си с доволна усмивка.

ОБЯСНИТЕЛЕН ПОСЛЕСЛОВ НА АВТОРА

В този роман е представена политическата сцена от 1479–78 г., когато царица Хатусу завзема властта след загадъчната смърт на своя съпруг фараона Тутмос II. В борбата за трона ѝ помага Сененмут^[1], чиято гробница е позната като номер 353. Няма никакво съмнение, че царицата и нейният везир са били любовници. Всъщност има запазена древна рисунка, която описва образно тяхната интимна връзка.

Хатусу е била могъщ върховен владетел. По запазените стенописи тя е била изобразявана като воин, а надписите удостоверяват, че винаги лично е водила войската си в битки.

Египет не е имал истински естествени граници и затова войската винаги е била в готовност да отвърне на някое неочаквано нападение откъм Червените земи или от Синай. Изкусният заговор на митанийците, изложен в тази книга, е показателен както в исторически план, така и с познавателната си стойност за менталитета на онова време. Най-важната черта на дипломатическите отношения в Древния свят се е изразявала не само в това да разбиеш враговете на бойното поле, но и да ги унижиш възможно най-силно. Мирните споразумения са се подписвали, но рядко са се спазвали. Отново и отново, например в Стария завет, се споменава за израилтянски царе, които били принуждавани да участват във война, а също и за униженията, които древните царства обичали да си причиняват, било то с вземане на пленници, кражби на свещени предмети (като например Кивота), оскверняване на светилища, или пък с физическо или интелектуално унижение на победения владетел.

Опитах се да предам вярна картина на тези прекрасни и вълнуващи цивилизации. Разбираемо е очарованието на Древен Египет — екзотичен и тайнствен, защото цивилизацията му съществува преди повече от шест хиляди години, но и днес можем да почувстваме света на тогавашните хора чрез техните писма и стихове, които не спират да прокарват своята мъдрост през вековете.

[1] В науката е възприето името Сенмут — архитект на царица Хатшепсут и строител на храмовия комплекс Деир ел Бахари, изумяващ с пропорциите си и с екологично съобразеното си разположение. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.